

# ВЕЛИКА СРБИЈА



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ  
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, МАЈ 2004. ГОДИНЕ  
ГОДИНА XV, БРОЈ 1800

Томислав НИКОЛИЋ  
П Р Е Д С Е Д Н И К



**Реално.**

Др Војислав Шешељ

## ГЛОГОВ КОЛАЦ У ДОСОВСКОМ СРЦУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА  
БЕОГРАД 2003.

У књигама „Глогов колац у досовском срцу” и „Досманлије као нови јањичари” др Шешељ објављује поуздане информације које сведоче о злочиначкој природи досманлијског режима.

На овим страницама пишу се информације које је добијао од часних и поштенних људи из управних, безбедоносних и правосудних структура система о свим закулисним политичким збивањима данашњице.

**Цена једног примерка  
300 динара.**

Књиге се могу купити  
у седишту

Српске радикалне странке,  
Трг победе 3, Земун,  
телефон: 011/316-46-21

Др Војислав Шешељ

## ДОСМАНЛИЈЕ КАО НОВИ ЈАЊИЧАРИ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА  
БЕОГРАД 2003.

„Лауфер ми јавља” је наставак књиге др Војислава Шешеља „Досманлије као нови јањичари”. Настала на истоветан начин, обухвата период до 29. јануара 2003. Због своје актуелности, до сада непознатих информација, ово је књига која се чита у једном даху.

**Најновији извештаји из  
полицайског подземља  
налазе се у књизи  
„Лауфер ме није заборавио”**



Др Војислав Шешељ

## ЧЕТНИЧКИ ВОЈВОДА ПРЕД ХАШКИМ ТРИБУНАЛОМ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА  
БЕОГРАД 2003.

Књиге „Четнички војвода пред Хашким трибуналом” и „Суочавање са хашким инквизиторима” обухватају све што се догодило од тренутка добровољног одласка др Шешеља у Хаг до 8. априла 2003. године.

Аутентични документи, стенографске забелешке и реакције јавности, на објективан начин причају праву сагу о храбрости др Шешеља који се достојанствено супротставља силама новог светског поретка.

Незаобилазна историјска и правна литература.

Др Војислав Шешељ

## СУОЧАВАЊЕ СА ХАШКИМ ИНКВИЗИТОРИМА

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА  
БЕОГРАД 2003.

# ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН  
ТРГ ПОБЕДЕ 3



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

#### Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешелъ

#### Главни и одговорни уредник

Синиша Аксентијевић

#### Заменик главног и одговорног уредника

Марина Рагуш

#### Помоћници главног и одговорног уредника

Елена Божић-Талијан

и Огњен Михајловић

#### Издање припремили

Марина Томан и Елена Божић-Талијан

#### Техничко уређење и компјутерски прелом

Бранкица Терзић

#### Унос текста

Весна Марић и Златија Севић

#### Карикатуре

Синиша Аксентијевић

#### Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић

#### Секретар редакције

Злата Радовановић

#### Председник Издавачког савета

Др Борђе Николић

#### Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

#### Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешелъ,

Томислав Николић, Маја Гојковић,

Гордана Поп-Лазић, Радослав Кањерић,

Александар Вучић, Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,

Огњен Тадић, Александар Васиљевић,

Зоран Красић, Мирољуб Вељковић,

Наташа Јовановић, Горан Цветановић

#### Штампа

„Етикета“, 20. октобра 2,

11307 Болеч, 011/806-30-28

#### За штампарију

Мирослав Драмлић

#### Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

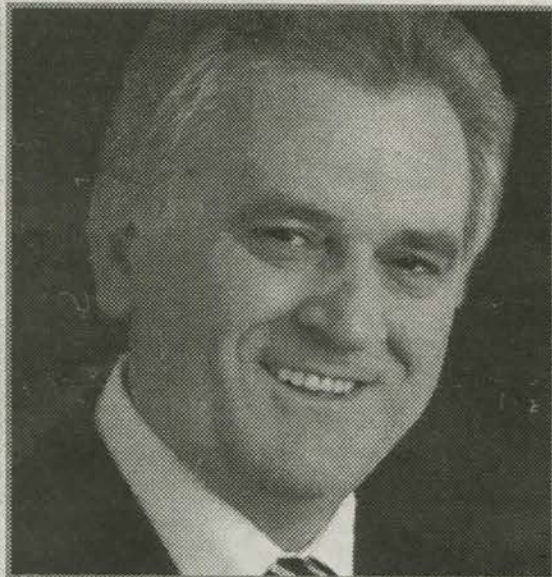
Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

#### ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

# Реално.



Драги пријатељи,

кандидовао сам се за Председника, јер желим да нашем народу и свим грађанима Србије вратим национални понос и достојанство и у складу са уставним овлашћењима створим услове за бољи живот и будућност наше деце.

Као председник, хоћу да заступам све грађане Србије, да се суочим са њиховим проблемима и да их одлучно решавам. Контролисаћу Владу и борићу се за то да грађани Србије добију посао и од свог рада пристојно живе. Захтеваћу да се држава коначно обрачуна са организованим криминалом, инсистираћу на побољшању животних услова најугроженијих слојева становништва, посебно пензионера. Борићу се за успостављање правне државе и остварење права и слобода за сваког грађанина Србије.

Гарантујем вам мир и сигурност. Ниједан војник, ниједан полицајац, ниједан грађанин Србије неће ићи у окупационе мисије у свету. Безбедност наших градова остаће сачувана од растуће претње тероризма.

Чуваћу територију Србије и штитаћу интересе нашег народа на Косову и Метохији.

Представљаћу Србију у Европи и свету, водећи рачуна о грађанима Србије и њиховим потребама.

И водићу реалну политику.

  
**Реално.**

**ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ**  
ПРЕДСЕДНИК

# ПРЕДИЗБОРНИ ПРОГРАМ ТОМИСЛАВА НИКОЛИЋА

**Реално.**



**Томислав НИКОЛИЋ, ПРЕДСЕДНИК**

*Као председник Србије, стиркићно ћу се држати Устава и закона, поштујући надлежности и прерогативе власти који су даћи председнику Републике у Уставу Србије и засиућаћу све грађане Србије, суочићи се са њиховим проблемима и одлучно их решаваћи. Председничку дужност обављаћу пошћено, часно и одговорно.*

Прошло је време политичара који су говорили да Устав није Свето писмо. Он је Свето писмо док не буде промењен на Уставом предвиђен начин. И онда кад буде промењен, добијамо ново Свето писмо. У том смислу није Свето писмо, ваљда је оно непромењиво, али ћемо га се придржавати као што се хришћани придржавају Старог и Новог завета. За мене је садашњи Устав Србије Свето писмо. Онај ко га не поштује, нека мисли о томе да су га донели грађани Србије у неко друго време, али свим политичарима грађани Србије треба да се свиђају, а не да им се не свиђају и да им се не свиђају њихове одлуке.

**1. Контрола рада Владе Србије и сучељавање са премијером и министрима Владе Србије у присусћу медија.**

Борићу се за то да грађани Србије добију посао и од свог рада пристојно живе. Захтеваћу да се држава коначно обрачуна са организованим криминалом, инсистираћу на побољшању животних услова најугроженијих слојева становништва, посебно пензионера. Борићу се за успостављање правне државе и остварење права и слобода за сваког грађанина Србије. Главна тачка мог програма је контрола рада Владе Републике Србије. То не може да вам обећа, и то не може да испуни ниједан други кандидат. Контролу рада Владе Републике Србије, притисак на Владу да предложи најбоље законе, притисак да уредбе буду искључиво спровођене законом, може да изврши само кандидат Српске радикалне странке иза кога стоји 82 народна посланика у Скупштини Србије. Видели сте да без нас Скупштина не може да функционише. Оно са чим радикали у Скупштини нису сагласни, обично не може да прође. Навешћу вам један пример: чуо

сам да се председник Владе хвали како је Влада написала политички програм за решавање ситуације на Косову и Метохији. А да је тај Влади предлог ушао у скупштинску процедуру, грађани Србије би могли да се ухвате за главу. Да га није мењала Српска радикална странка у консултацијама, ми данас не бисмо могли с поносом да говоримо о програму, јер тај програм није предвиђао да је Косово и Метохија у саставу Србије, а то сад тамо пише. Да тај програм зависи од политичких странака које су у Влади Србије, никад не би ни био написан, јер је то једна хетерогена скупина, коју треба председник Републике да натера да ради у интересу државе. И биће то јако тешко, али кад смо се ми бојали тешких задатака? Треба натерати Владу да брине о Косову и Метохији, а бар два њена члана говоре да Србија треба да буде без Косова и Метохије. Треба натерати Владу да добро ради а министар спољних послова, чија је странка члан те Владе, каже да смо извршили етничко чишћење на Косову и Метохији, и отишао у Америку да то ваљда потврди, шта ли. Треба натерати Владу да добро ради а финансије, економију те Владе воде највећи могући мафијаши.

Ни сам до последње седнице Парламентарне скупштине Савета Европе у Стразбуру нисам био свестан колико лоших људи заступа Србију и Србију и Црну Гору. Пола делегације је радило против интереса државе. Дошли смо до тога да један члан делегације каже: „да не пишемо амандмане на Резолуцију о Косову и Метохији, да не бисмо набили прст око међународној заједници, која нам је једва верификовала мандат“. Кома је тамо важан мандат а није му важно Косово и Метохија? И то су све странке из власти, или странке Црне Горе с којима ова власт сарађује. Очигледно је да Србија предуго нема председника. Ако добијемо председника који ће слушати Владу, ништа нисмо урадили, немој ни да гледамо на изборе уопште. Хајде да га октроишемо. Ево, да тра прогласимо да је представник власти уједно и председник Републике. Имаћете то што сада имате. Предраг Марковић је и председник Скупштине и председник Републике. Да ли ће бити двојица или један, сасвим вам је свеједно. Ја вам гарантујем, председник Владе имаће проблема – министри ће имати проблема, прозиваћу их у медијима, тражићу сучељавање са њима, тражићу да одговорима на питања убеди грађане Србије да им мисле добро потеза које чине. Или би им можда неки председник опрото ове акцизе и порезе које у року од 15 дана други пут вљају на дневни ред и законе које сами руше међу со, зато што не знају шта је Влада, не знају шта је програм Владе, немају програм Владе.

**Мир и сигурност за све грађане Србије. Безбедност наших градова биће сачувана од расипања и претњи тероризма.**

политиком коју ћемо да водимо, отклонимо опасност терористичких аката на територији Србије. Кажу – да се мејеру Западу. А што бисмо се замерали Истоку? Замерали се северу или југу? Да водимо политику се никоме не замерамо. Ако бранимо интересе своје и свог народа, не замерамо се никоме, или нека тај ко да му се замерамо тиме што бранимо своју земљу, јавке – јесте, замерате се нама, зато што браните интересе земље, зато што желите да боље живите. Да видимо да његови миљеници и пулени после тога да освајају на изборима.



**3. Успостављање равнојакне политичких снага, борба за правну државу и успостављање самовлашћаног режима.**

Нека ми опросте часни изузеци, али ми непрекидно имамо политички Уставни суд. Овај последњи је био изричит пример. Може да послужи целом свету као пример политичког уставног суда. Годину и по дана не реагује на представке Српске радикалне странке. Не реагује на нашу представку да је неуставно уведено ванредно стање, јер нисте добили оцену Уставног суда Србије у вези ванредног стања које је искоришћено да десетине хиљада људи буде притворено, малтретирано, понижавано да би признали нешто што је било у интересу власти. А зато за један законски пројекат који се није свидео хашком лобију, Уставни суд реагује преко ноћи, да спречи „несагледиве последице“. Које последице?

Породице оптужених у Хашком трибуналу добијају ту помоћ од Савета министара Србије и Црне Горе. Нико не пита Савет министара да ли је уставна та уредба. А ко да провери уставност било чега што се доноси на нивоу Србије и Црне Горе? То је лакрдија, то је циркус тамо. Уставни суд за ноћ обуставља примену закона који ништа не би променио у Србији а не реагује на представке којима је могла да се отклони велика политичка криза коју смо имали до краја прошле године. При предлагању кандидата за судије и за председника Уставног суда, све док је то у надлежности председника Републике, руководићу се искључиво тиме шта правничка, стручна јавност мисли о људима које предлагам. Нећу се руководити политичком припадношћу, ни тиме које су ставове заступали, него искључиво мишљењем њихових колега о њима, да ли они заслужују да буду судије или не.

## 4. Предлог кандидата за председника и судије Уставног суда Народной скупштини у складу са уставним овлашћењима, а према критеријумима некомпромисованости и професионалности.

Ви знате како је некад било у правосуђу. Знало се да је председник суда најбољи судија у суду. Делимично социјалисти, а ДОС потпуно, увели су принцип да прво мора да буде члан странке. Ми смо доживљавали срамоту у Скупштини Србије, да под једном истом одлуком прво гласамо за некога да постане судија а одмах после тога гласамо да буде председник суда. И сад се питате зашто је правосуђе на овако ниским гранама. Па, добро је да постоје судови, да нису и то дигли у ваздух.

## 5. Контрола рада Скупштинe уз коришћење суспензивног вета, што значи, враћање неуставних и лоших законских пројеката Скупштини на дораду и поновно усвајање.

Ја сам један од, како год окренете, најстаријих посланика у Скупштини Србије. И по стажу и по годинама. Ако нешто ценим у политичком, у правном систему Србије, ценим Народну скупштину и никада нећу дозволити да буде понижавана, да народни посланици тамо буду гласачи, они који дижу руке. Али ћу, на извештан начин, да контролишем и рад Народне скупштине Републике Србије, зато што ћу да укажем на сваку неуставност или незаконитост у њеном раду. Ја хоћу да похвалим Скупштину, хоћу да јој помогнем. Хоћу ноћу да потпишем добар закон, да би што пре био објављен и да и ступи на снагу, али нећу да потпишем закон који је у интересу политичке олигархије, у интересу оних који су на власти, у интересу неких економских лобија, а који није у складу са Уставом, или који није донет на Уставом и законом предвиђен начин. Нећу, али нећу ни само да чекам поновљено мишљење Народне скупштине, него ћу да изађем у медије и да кажем зашто сам се дрзнуо да се успротивим на извеш-

стан начин вољи народа. Јер, ја поштујем сваког посланика у Народной скупштини – иза сваког је стајао бирач, и тамо су сви равноправни. Наравно, кад си члан веће политичке, веће посланичке групе, онда можеш више да оствариш, али појединачно, тамо смо сви равноправни, иза сваког стоји исти број бирача при овом изборном принципу који се зове пропорционални Донтов принцип.

Значи, Скупштина ће у мени имати сарадника а не тугора, не надређеног. Ако ме позову на седницу, отићи ћу, али нећу да идем да им сметам, зато што председник Републике не представља законодавну власт, али зато интересе већине тамо нећу да поштујем само зато што је та већина обезбедила довољно гласова у Скупштини. Устав неће смети нико да погази, па ни Народна скупштина. О томе ће посланици морати да размишљају. И ту се поново враћамо на кохабитацију. То је могуће само ако ја победим, нико други, посебно не кандидат оних који су на власти. Не може, он неће да се супроставља одлукама своје скупштине.

## 6. Зауствављање и сиречавање даљег уништавања Војске Србије и Црне Горе, а кроз чланство у Врховном савету одбране, залагање за побољшање материјалног положаја припадника наше армије.

Ниједан војник, ниједан полицајац, ниједан грађанин Србије неће ићи у окупационе мисије у свету.

Када постанем члан Врховног савета одбране, радићу на заустављању ерозије и пропадања Војске. Да се врати понос међу припаднике Војске Србије и Црне Горе, да престану сукоби на релацијама Србија и Црна Гора око финансирања војске, и да отклоним сваку помисао да ће наш војник, полицајац или било који грађанин учествовати у било којој мисији изван Србије или изван Србије и Црне Горе.

Прошле године, када смо рекли да ниједан наш војник ни полицајац неће ићи изван граница Србије, нико нас од политичара у томе није подржавао. А погледајте сада колико смо

ми то далекосежно сагледавали. Само нам је требало још да се упетљамо у неки рат у коме гине на десетине људи дневно, и да нас тамо неко ко жели слободу оптужи да и ми учествујемо у масакрирању градова, људи, у иживљавању које је приказано на телевизијама у ових неколико дана, за шта постоје индиције да су у врховима тих држава чији су припадници то радили одавно знали да се врши тортура над ирачким грађанима – не над терористима, над грађанима.

Пошто председник Србије има право вета на све одлуке Врховног савета одбране, ја ћу тим ветом да се користим кад год буде требало да заштитим интересе државе и народа. Сарађиваћу са Врховним саветом одбране, али ће и они од сад морати да сарађују са мном. И није им лако да припреме одлуку и да је ставе на

### ИЗБОР ПРЕДСЕДНИЧКОГ КАНДИДАТА



дневни ред, ако знају да ја имам право-вета. Јел' мислите да Кошгунџа зове представнике Српске радикалне странке на консултације зато што нас воли? Не, него зато што зна да без нас одлука не може да прође. За Косово и Метохију потребна је одлука донета консензусом, и ми то знамо. Тако иде и у Врховном савету одбране. Мора консензус да постоји. Тамо нема прегласавања, посебно нема прегласавања Србије, али се у много чему тај Врховни савет одбране огрешио о интересе Србије. Или можда мислите да је пензионисање генерала који има 48 година старости, да је нормално у некој држави? Да школујете човека, он стигне до чина генерала, ви га пензионисате? Што вам је онда требао, ако није ни годину дана провео у генералској униформи? Или мислите да је нормално пензионисати све људе који су учествовали у рату? Или мислите да је нормално да официр може да напредује само ако зна енглески, ако воли НАТО? Е па, неће моћи.

**7. Чуваћу територију Србије и штићући интересе нашег народа на Косову и Метохији. Борићу се за поштовање Резолуције 1244 Савета безбедности Уједињених нација и Војно-техничког сјоразума из Куманова, повраћаћу наше војске и граничне службе на Косово и Метохију, као и гарантовање безбедности српском народу.**

Косово и Метохија је велика рана. Неће вам нико искрено рећи шта би волео а шта ће да уради, али отприлике сви остали осим радикала кажу: „Немојте да им набијемо прст у око“. Док смо писали Политички план за решавање ситуације на Косову и Метохији, отприлике је теза била: „Хајде да тражимо оно што можемо да добијемо“. Кад тако наступите, онда нећете да добити ништа. А наша је теза да тражимо оно што држава мора да тражи. Нисмо ми писали Резолуцију 1244 Савета безбедности, писале су је све државе на свету и написале су да је то наша територија, и написале су да ће српска војска и полиција да се врате у ограниченом броју, неколико стотина. Када смо у Скупштини Србије и Црне Горе имали ту тачку на дневном реду, само су посланици Српске радикалне странке гласали за Резолуцију којом Скупштина Србије и Црне Горе тражи испуњавање Резолуције 1244 и повратак српске војске и полиције на Косово и Метохију. Само ми. Срамота их је било да буду против, па су били уздржани. Како можете у решавању судбине Косова и Метохије да будете уздржани? Ја се слажем да је неко за а неко против, али да будете уздржани, да вас не интересује, а власт сте у Србији и у Србији и Црној Гори, то је немогуће.

Да је било неколико стотина наших војника и полицајаца, ниједан Србин не би настрадао, ниједна кућа не би била запаљена, јер они не би бежали пред терористима, они би бранили Србе. Изашао председник Скупштине Србије и Црне Горе, Зоран Шапи, и каже: „Шта, да пошаљемо неколико стотина полицајаца, треба да буду глиненни голубови?“ Па тамо живе деца која немају ни оружје, ни муницију, нити су обучена – она нису глиненни голубови, него ако пошаљемо обученог војника и полицајца, он ће бити глиненни голуб! Каква замена теза! Тако се држава не брани, зато немам поверења у ову Владу. Не ужива поверење, склопљена је на уценама, и то је очигледно, и у њој нема ниједног патриоте. У тој Влади нема ниједног члана који воли ову земљу, воле само власт. Онај ко воли земљу, пустио би да се та влада распадне и да идемо на нове изборе. Онај ко воли ову земљу, не



би размишљао о томе с ким сме, да му не би замислили. Као кад би хтели да се узму момак и девојка, па момак каже – а да ми не каже нешто село против тога. А срце, а душа? Тога више у српској политици, изгледа, нема. Нема љубави према отаџбини. Нема, има љубави према страним интересима, увукле се паре. Знамо ми много тога, него наш проблем је што је лакше било подићи устанак пре 200 година него организовати прославу 200 година устанка. Ето, то је српски проблем.

**8. Представљаћу Србију у Европи и свету, водећи рачуна о грађанима Србије и њиховим потребама. Моја политика биће политика сарадње и са Истоком и са Западом, са свима који у Србији виде партинера или желе да помажу нашој земљи и нашим грађанима.**

Председник Републике на изврстан начин води и спољну политику, на свом нивоу. Не сарађује са парламентима, не сарађује са председницима влада, али сарађује са председницима држава. Не морам уопште да вас убеђујем да ће ту да ме води искључиво интерес Србије и свих њених грађана понаособ, сваког појединачно. Ја други интерес немам. Сви ви знате да је много боље онима који су у опозицији. Живот лепо пролази, народ вас воли, тапше по раменима, хвали, а никад одговорност да преузмете, и никад да видите је ли добро то што сте замислили или није, може ли да се оствари или не може, и ако остварите, хоће ли опет народ да вас воли. Можда ће мој посао бити и да се замерама скоро свима у свету. Па хоћу, ако је Србија у питању. Али ја нећу да путујем само на Запад. Ако ме негде позову, отићи ћу. Позваћу их све да дођу овде, да видимо шта нам то мемерају.

Али ја нећу да занемарим Исток, ја нећу да занемарим ни Украјину, ни Белорусију, ни Русију, ни Кину, ни Индију, ни арапски свет, ни Јужну Америку, зато што, кад смо сад у Стразбуру усвајали Резолуцију о Косову и Метохији, да нисмо имали уз себе посланике из Русије, Јерменије, из Грчке, ми не бисмо усвојили неке амандмане. Ниједан Енглеz није хтео да нам потпише амандмане, ниједан Француз, ниједан Немац, а кад смо отишли код Руса, они су рекли – па, ми имамо још боље амандмане на тај текст од вас, па смо гласали и за руске и за наше амандмане. Знате, пријатељство је на кушњи стално, пријатељство стално мора да се доказује. Немојте само да причате да вам је неко пријатељ, ништа од тога немате.

**9. Ослобађање од сваке даље законске санкције свих људи које је досовски режим прогањао искључиво због њиховог политичког опредељења, израженог мишљења или оствореног суверенитета.**

Стално се подижу тензије око тога коме ћу дати помиловање, а не питање – они који су давали помиловање, коме су дали. Нико се од вас не би усудио да пита Војислава Коштуницу што је пустио две хиљаде Шиптара из затвора. Је ли прочитао њихове досијее? Је ли зна због чега су били осуђени извршно, коначно? Је ли зна колико је њих после тога убијало Србе на Косову и Метохији? А мене питају да ли ћу Драгољубу Милановићу да дам помиловање, сад је то тема

за целу Србију. Узећу сваки предмет. Ево, већ сам добио из Забеле, од двојице осуђеника да их имам у виду кад будем изабран – неправда им је учињена, шаљу документацију, да им дам помиловање. Сваки захтев ћу да прочитам лично, нећу да се ослоним на саветнике. Хоћу да знам да ли је човек заиста заслужио или није. Тако ће бити и са Драгољубом Милановићем. Лично мислим да једног човека осудити за кривицу због које је могло на стотине да одговара, није у реду. Јер ако су погинули људи на телевизији, погинули су и у болницама, погинули су и у возовима, на мостовима, увек је неко био одговоран. Фабрике су гађане. Што нису директори тих фабрика у затвору? Што није министар који је наредио да раде? Али људи, кад држава ради и ратује, онда она мора да ради до последњег сегмента. Ми смо се бранили од НАТО-а. Нико неће да каже – тај НАТО нас је убијао, него – убијали су они који су наредили да радимо.

Видећемо, опрезно ћу да поступама код помиловања.

**10. Враћање вредности државним одликовањима кроз прецизне и оштре критеријуме доделе за дугогодишњи рад и изузетне доприносе друштву.**

Код додељивања одликовања опрезно ћу да поступама. У међувремену, од прошле кампање, Уставни суд је укинуо право председнику Републике да поставља полицајце на генералска места, тако да више не могу да вам обећам да ће само најспособнији полицајци бити генерали. То је сад искључиво у ингеренцијама Владе Србије.

*Хоћу да сву истину кажем грађанима у кампањи. Кад год будем могао да се обратим, говорићу им искрено оно што ћу да радим, па макар нико не гласао за мене. Доста је било са лажима и преварама. Политичар не сме да има два лица. Једно – и за себе и за народ, и за породицу и за народ.*

*Косово и Метохија. Сарадња са Хагом. Сви ће то да ме питају, и нећу да бежим од одговора, мада би о сарадњи са Хагом требало да питају искључиво Владу Републике Србије. Ниједног председничког кандидата. То није у ингеренцијама председника Републике. Ако Влада Зорана Живковића није кажњавана зато што не изручује Србе у Хаг, ако Влада Војислава Коштунице није кажњавана зато што не изручује Србе у Хаг, зашто би било која друга Влада била кажњавана? Је ли се кажњава по принципу или по избору људи? Мој став је да више не изручујемо грађане, да се сви урегнемо, и дипломатија, и Влада, и председник, и представници Скупштине, да омогућимо да људима судимо овде. Није мој став да не судимо оштраженима за рајне злочине. Мој је став да им судимо овде, посебно људима у униформи, које смо ми послали у рај. Да видимо да ли им је неко наређивао да чине рајне злочине, да видимо да ли су чинили рајне злочине. Ниједан рајни злочинац не сме да остане без процеса и, ако се докаже да је рајни злочинац, без пресуде.*

*Али, ја сам морао чак и у Парламентарној скупштини Савета Европе да изв. вајне демократије, каквих овде у Србији има на стотине, узорим на то што је то демократија. У покушају да оспори верификацију наших мандата, представник Словеније је рекао да је немогуће да ја будем посланик у Парламентарној скупштини, ако је мој председник рајни злочинац. Ја сам онда рекао Генералном секретару Парламентарне скупштине: „Знаш, код нас у Србији, у једној мање демократској скупштини од ваше, како ви кажете, говорник не би могао да оштражи човека коме још није ни почео процес да је рајни злочинац а да не буде оштражен од председавајућег”. Онај тамо устао и каже: „Војислав Шешељ је рајни злочинац, Слободан Милошевић је рајни злочинац” и нико га не оштражи због тога, још ће аилауз да добије. Нико није крив док се не заврши процес. Што се мене лично тиче, могу Војислава Шешеља да оштражим и да га осуде пред тридесет судова, он је невин.*



Томислав Николић се срео са најмоћнијим и најзначајнијим људима у Русији

## ДОЧЕКАН КАО ПРЕДСЕДНИК СРБИЈЕ

*Николић зајражио помоћ руске дипломатије у политичком решавању косовскометохијског питања и у економском опоравку Србије кроз сарадњу српских и руских фирми*

Званична Москва дала је велики значај посети Томислава Николића. Током тродневног боравка у Русији Томислав Николић је био примљен на највишим државним местима и састао се и разговарао са најважнијим људима у државној администрацији. Посета је уследила на позив посланичке групе „Отаџбина“, као резултат сарадње двеју партија. „Отаџбина“ је трећа по снази посланичка група у државној Думи Скупштине Руске Федерације. Када се сазнало да је председнички кандидат Српске радикалне странке у посети Думи, са њим су желели да се састану представници свих великих посланичких група, председници њихових странака и свих важних одбора.

Томислав Николић је имао састанак са двојцом најзначајнијих и најмоћнијих људи у Русији, Јевгенијем Примаковим и Сергејом Степашиним. Примаков је бивши министар спољних послова, који је данас председник Трговинско – привредне коморе Русије, а о његовом значају, не само у Русији и на Истоку, него и на Западу, не треба ни говорити.

Степашин је председник „Счотнаје палате“ која је институција од врхунског значаја, а не можемо да је упоредимо ни са једном нашом јер код нас не постоји ништа слично. Институцију тог типа има још Француска. То је врхунска служба државне контроле свих могућих пословања: банака, појединачна, фирми...

Томислав Николић је свуда и на сваком месту био представљен као будући председник Србије, али је он у свим разговорима одмах наглашавао да њему никаква помоћ за победу на изборима није потребна. „Није ми потребна помоћ за победу на изборима и нисам због тога дошао, али сам дошао да тражим помоћ за Србију без обзира ко победи на изборима и ко после тога буде формирао владу.“ истицао је Николић у разговорима. Николића су пре свега занимали начини на које Русија може да помогне Србији.

Он је говорио о две врсте помоћи које су неопходне Србији. Прва је помоћ руске дипломатије у политичком решавању питања Косова и Метохије. Разговарао је о томе како да нам Русија помогне у Контакт групи и у Савету безбедности Уједињених нација по питању Косова и Метохије, и да се не дозволи одвајање Покрајине од Републике Србије. Друга врста помоћи се односи на економски опоравак Србије кроз сарадњу српских и руских фирми и укључивање руских фирми у процес приватизације у Србији. Николић је разговарао о начинима решавања питања огромног дуга и како да се враћање дуга олакша нашој земљи.

Он није крио своју идеју да Србија треба да прихвати западну технологију, инвестиције, добре законе, развој демократије, достизање највишег степена људских права, а да су на Истоку сировине и тржиште за нашу робу.

Заменик председника Српске радикалне странке истиче да није наишао ни на један глас неразумевања. „Раније се дешавало у Думи да постоје посланичке групе које нису за сарадњу са Србијом, а сада нема ниједног посланика у Думи који није за ту сарадњу. После њихових последњих избора нестале су те снаге из Думе, није их хтео народ на изборима“, објашњава Николић.



Изузетно напоран и згуснут програм предвиђао је и учествовање на Међународној конференцији која је одржана на државном Универзитету техничко-економских наука. Тема је била „Судбина националних привреда у процесу глобализације“. Томислав Николић је одржао предавање у којем је овај процес посматрао са више аспеката и дао детаљну анализу мултинационалних корпорација, држава које нису у тим токовима и посебно односа између Србије и Русије, где је указао на могућност сарадње.

Осим са Примаковим, Степашиним и Дмитријем Рогозином, руководиоцем посланичке групе „Отаџбина“ у државној Думи Скупштине Руске Федерације, која је и упутила позив за посету, Николић је имао сусрете и са замеником министра спољних послова, замеником председника државне Думе Скупштине Руске Федерације Сергејом Бабурином, секретаром Генералног савета партије „Једина Русија“ Валеријем Богомолвим, који је и први заменик руководиоца посланичке групе, а иначе дугогодишњи пријатељ и сарадник Владимира Путина, затим са замеником руководиоца посланичке групе „Једина Русија“ Францом Клинецевичем, председником Одбора за безбедност у Думи Владимиром Васиљевим, председником Одбора за спољне послове у Думи Константином Косачовим, председником Одбора за економску политику Валеријем Драгановим, који је и руководиоца групе за сарадњу са Србијом, председником Одбора за Савез независних држава Константином Затулином, руководиоцем парламентарне групе Комунистичке партије ГенADIјем Зјугановим и депутатима државне Думе, члановима парламентарне делегације у Скупштини Савета Европе Александром Фоменком и Сергејем Глотовим.

Овај списак је довољан за закључак да је посети Томислава Николића у званичној Москви дат велики значај. Везе и контакти које Николић има сигурно могу много да помогну Србији у будућности и на економском и на политичком пољу. Заменик председника Српске радикалне странке истиче да је изузетно задовољан и објашњава, мислећи на Валерија Богомолова: „Када се сретнеш са неким ко припада посланичкој групи владајуће партије и када је тај двадесетогодишњи пријатељ и сарадник Владимира Путина, тада знаш да је он о свему обавештен и да тамо нема посете некоме из власти, а да то није одобрено у самом врху. Ја сам изузетно задовољан посетом и извештавањем медија. Када су дописници наших медија из Русије схватили о како озбиљној посети се ради, навалили су да извештавају и дају изјаве од мене, зато што су видели да је то уствари посета будућег председника Србије.“ рекао је Томислав Николић.

Говор Томислава Николића на седници европских парламентарца

## ХОЛКЕРИ НАГРАДИО ЗЛОЧИНЦЕ

Поштоване даме и господе,

Желим да вам се обратим у своје и у име Српске радикалне странке, која представља највећу и најјачу политичку странку у Србији и Србији и Црној Гори. Српска радикална странка је странка модерне политичке оријентације, која се залаже за владавину права, социјалну правду, националну равноправност и отворена је за сарадњу са свим другим политичким партијама и државама. Ми, као странка која ужива поверење више од две трећине припадника српског народа на Косову и Метохији, имамо посебну обавезу да укажемо на систематско уништавање изузетне културне баштине, православних верских објеката и других објеката који представљају споменике прве категорије европске и светске баштине.

После доласка КФОР-а на Косово 1999. године, који је имао задатак да обезбеди ред и сигурност између различитих етничких групација, према подацима којима располажемо, око 200.000 Срба је протерано, а преко 2.000 је нестало, уништено је 150 православних цркава, оскрнављен је и уништен највећи број гробаља и земни остаци из њих су нестали. Када су Албанци 17. и 18. марта ове године наставили са нападима на Србе и представнике међународних снага, лажно оптужујући Србе за смрт троје деце албанске националности, а господин Холкери је лично признао да Срби нису криви за њихову смрт, више од деветнаесторо људи је убијено, уништено је и оштећено још 35 малобројних преосталих храмова, који су не само споменици посвећени вери и историји, него и споменици културе, уметности, а неки од њих имају европски и светски значај. Заједно са овим споменицима нестале су и хиљаде икона, много црквеног накита и посвећених ствари, што представља ненадокнадив губитак за цео српски народ, али и за Европу и цео свет.

Међу овим светињама које су, иначе, поштедели и турски и немачки окупатори и којима су се дивили и пријатељи и непријатељи српског народа и који су сачувани кроз векове, посебно се истиче манастир Девич са земним остацима Светог Јоаникија и црква Богородице Љевишке у Призрену, сазидана почетком IV века као изузетно архитектонско дело, које је било украшено фрескама највишег домета светског сликарства.

По нашем мишљењу највећу одговорност за свеукупни тежак положај српског народа, али и скрнављење и уништавање споменика културе сноси администрација Уједињених нација, на челу са Харијем Холкеријем, која је до сада вербално осуђивала, а суштински награђивала паликуће, рушитеље и убице. Чак и после стравичног злочина који се догодио 17. и 18. марта 2004. године, уместо да починиоци буду кажњени, господин Холкери их је наградио формирањем такозване косовске канцеларије за спољне послове, иако је то у потпуној супротности са Резолуцијом 1244 Савета безбедности Уједињених нација.

Истовремено, највећи и суштински проблем представља покушај појединаца у међународној заједници да поново отворе или ревидирају коначни статус Косова и Метохије који је утврђен Резолуцијом 1244, а то је да Косово и Мето-

хија представљају саставни део Србије и Црне Горе, којој се у истом акту гарантује суверенитет и територијални интегритет на тој територији.

Ако је Савет Европе искрен у својој жељи да омогући мир и безбедност на Косову и Метохији, европски парламент треба да помогне да се оствари коначна и пуна имплементација Резолуције 1244 Савета безбедности Уједињених нација и да препоручи да се избори могу одржати само након повратка на стање какво је било пре последњег мартовског етничког чишћења и пре доласка КФОР-а и УНМИК-а. Ако се то не учини, догађаји од 17. марта ове године могу да се понове било када.

Захваљујући вам на пажњи, користим ову прилику да вам предложим да се формира стручна екипа у мисији Европског парламента, која би снимила стање споменика културе и вере српског народа на Косову и учинила да се санира садашње стање ове европске баштине и предузму све потребне мере да се овакви немили догађаји више никада не понове.

Хвала вам.



# ТОМА НИЈЕ СМЕТЊА ЕВРОПСКОЈ УНИЈИ

*На инсценирање председника Посматрачке мисије Европске уније, Томислав Николић у току своје предизборне кампање сусрео се са Жилом Леријем, шефом канцеларије ЕУ у Београду и господином Лубомиром Баширијем. У скоро широчасовном срдачном и отвореном разговору, Николић и чланови посматрачке мисије разменили су ставове о актуелној политичкој ситуацији у нашој земљи, са посебним освртом на кризу у јужној српској покрајини и на предстојеће председничке изборе.*

**Жил Лери:** Каква је ваша процена тренутне политичке ситуације у земљи?

**Томислав Николић:** Могло би се рећи и да је ситуација сложена и да није. Сложена је зато што Влада није формирана на основу изборних резултата, али је стање у неку руку нормално јер Влада ипак постоји. Наравно, та Влада ће радити са великим тешкоћама, зато што је састављена од различитих политичких опција, од људи међусобно супротстављених. И, да изнесем своје лично мишљење – састављена од политичара који су супротстављени Српској радикалној странци, али то није довољно јака нит да повеже те политичке странке.

Истовремено, министарства су подељена тако да се политичке странке не мешају министрима у посао. Својевремено, када сам предлагао Војиславу Коштуници да формирамо Владу, ја сам указао на неколико министарстава о којима бисмо обојица морали заједнички да бринемо: полиција, финансије, приватизација. Немогуће је да једна политичка странка из владе сама води своја министарства. Тако нећемо доћи до стабилне владе и неће бити добро за грађане. Без обзира на све, било како, ми ту нећемо бити фактор који дестабилизује ни Владу, ни Скупштину.

Мада нису испуњена изборна очекивања грађана, у нама нема ни горчине, нити било каквог прекора зато што је Влада формирана мимо нас. Не знам да ли ви имате података да у Европи постоји држава у којој они који освоје највише гласова на изборима, немају ни председника парламента, нити имају министре у влади. Ми ћемо помоћи да Србија буде стабилна земља. Ми учествујемо у раду Парламента, прихватили смо да учествујемо у изради новог Устава.

Србија је била у великој кризи 17. марта. Те ноћи све је зависило од понашања Српске радикалне странке. Мислим да смо ми одлучујуће деловали да се ситуација смири.



Српска радикална странка никада није била недемократска странка. Наравно, у време када смо ратовали, тада смо чврсто заступали став да Србе и српску територију треба бранити и то смо и својим животима доказивали. Свет је одлучио да је Србија крива за ратове, у Србији је требало наћи кривце. Испало је да су кривци они који су ратовали, а на власт су дошли они који нису бранили Србију и српски народ. Али, то су тако лоши људи да нису успели да се одрже на власти. Није им помогла ни помоћ Запада.

**Жил Лери:** По мом мишљењу, 17. март је био она тачка када је господин Солана одлучио да се поново са пажњом усредреди на Косово.

**Томислав Николић:** Да, али ми смо 18. марта могли да останемо потпуно без Срба на Косову и Метохији, а то би онда значило судбину Републике Српске Крајине. То је била држава. Имала је територију, народ, имала је парламент, владу, војску, полицију, судство, имала је заштиту Уједињених нација и директне преговоре са Хрватском. Онда је Хрватска за три дана протерала Србе, за њима су отишле Уједињене нације и Срби више никада неће моћи да се врате у Крајину, или бар не у том броју да би могли да одлучују о својој локалној самоуправи. То је био сценарио 17. марта. То се дешава од како су снаге КФОР-а и УНМИК-а дошле на Косово и Метохију. Тихо то цури, као пепчани сат. Али се Албанцима учинило да то могу да учине и једним бруталним нападом. Не постоји ниједан начин да Албанци за то буду кажњени, нико не помиње никакву казну. Али морам да признам да су изјаве Хавијера Солана биле оштрије него изјаве наших званичника у Београду.

**Жил Лери:** Да ли се ви бојите избора на Косову?

**Томислав Николић:** Ја се бојим само Бога.

**Жил Лери:** Поготово ако Срби буду одлучили да бојкотују те изборе.

**Томислав Николић:** Терате ме на то да вас подсетим да су Албанци бојкотовали десет година било какве изборе на Косову и Метохији и Европа их је подржавала у томе. Европа никада није признавала ни локалну самоуправу, ни власт на Косову и Метохији зато што Албанци нису учествовали на изборима. Да ли би сада Срби имали исти третман од стране Европе? Или, у оваквим условима, шта би Срби добили неизласком на изборе? Или, у оваквим условима, шта су Срби добили изласком на изборе прошле године?

**Жил Лери:** Мислите на изборима на Косову прошле године?

**Томислав Николић:** Да. Шта су добили? Албанци су добили председника, парламент, владу, високи представници преносе једну по једну функцију, а Срби имају једну посланичку групу која напусти седницу на дан када буде убијен неки Србин на Косову и Метохији.

Албанци свесно разарају српско ткиво на Косову и Метохији. Наша историја је везана за Косово и Метохију. Светска историја је везана за Косово и Метохију. На Косову и Метохији је уништена светска историја. Ја то могу да поре-

дим са ситуацијом када би неко срушио Кеопсову пирамиду, да не помињем друге знамените објекте. У Европи сви хуће поводом тога, тако да уопште не могу да препознам шта Европа жели на Косову и Метохији. Ја вам тврдим сада да ће то бити терористичка држава. Ако дозволите да се уједини са Албанијом, то нећете моћи да спречите. Ако Црна Гора буде самостална и постане албанска држава за годину дана, а постаће, ви ћете у срцу Европе имати једну терористичку творевину. То је најмлађа нација у Европи. Можда пре месец дана је објављен податак да у Француској највише људи умире и највише људи се рађа. Ја знам да тамо умиру Французи, а рађају се емигранти.

**Жил Лери:** Углавном из Северне Африке.

**Томислав Николић:** Из бивших француских колонија. Албански народ је најмлађи народ у свету, и ви то врло добро знате. У Европи нема толико деце као на Косову и Метохији. Тој деци треба обезбедити све услове, да се школују, да се запосле, да живе, да раде, да стварају и свако од њих ће имати толико деце колико је имао њихов отац. То неће бити могуће у тој земљи. Онда ће да регрутују терористе. Европом хара албанска мафија и умешана је у шверц наркотика и оружја, у сваки шверц који доноси много новца. То су чињенице. Зато смо ми инсистирали на томе да Србе на Косову и Метохији могу да заштите само српска војска и полиција. Ја тај став заступам већ годину дана. Оптуживали су ме да желим да уведем војску и полицију у рат, а онда су 17. марта и београдски политичари почели да говоре о војсци и полицији на Косову и Метохији.

**Жил Лери:** То је део Резолуције 1244.

**Томислав Николић:** Јесте, само да се поштује Резолуција и да дипломатија Србије и Црне Горе само на томе ради. Да нас укључе у мировне снаге, да обучемо униформе КФОР-а и УНМИК-а, да нас ставе под команду КФОР-а и УНМИК-а, да нам ограниче зону у којој ћемо бранити становништво, а сви остали нека бране Албанце. И нико никога не би нападао. Наша војска и полиција се 17. марта не би повукле.

Несхватљиво да светска заједница никада не испуни ниједан услов на који се обавезе када се договара са Србима. У Резолуцији пише да ће се вратити српска војска и полиција. Пише да је Косово и Метохија у саставу Савезне Републике Југославије. Пише да ће наши граничари и цариници да се врате. Пише да ће на Косову и Метохији да се развија локална самоуправа. И онда се испуњава само то што је обећано Албанцима, а Србима се стави на знање да је нешто неоствариво из Резолуције. Много новца је ту у игри. Албанци купују све европске политичаре који дођу на Косово и Метохију. Ако данашње новине објављују да ће Медлин Олбрајт да се бави бизнисом на Косову и Метохији, онда је то знак зашто смо ми бомбардовани.

**Жил Лери:** Након догађаја на Косову, када је дошло до гласања за ову Резолуцију, ви сте гласали за...

**Томислав Николић:** У парламенту Србије, да.

**Жил Лери:** А били сте уздржани на савезном нивоу.

**Томислав Николић:** То није била резолуција. То је било парче папира. Тамо се подлеже различитим притисцима и уценама. Тамо свако свакога уцењује. По шест месеци нема седнице парламента. Делегација Црне Горе наступа јединствено у парламенту, али прво се договарају у Подгорици шта ће и како ће. Тамо су на власти, у Савету министара, људи који су у Србији одавно изгубили изборе, тако да грађани не препознају то уопште као парламент своје државе. То је зграда у којој се политичари о нечему договарају. И мислим да је тамо циљ скоро свих, не могу баш све да оптужим, али мислим да им је циљ да се разиђемо, а да нико од њих не буде крив.

**Жил Лери:** Да ли мислите да је тај рад парламента ипак на неки начин побољшан, јер он није за време ДОС-а радио?

**Томислав Николић:** Од како постоји Савезна Република Југославија, а то је од априла 1992, ја сам тамо савезни посланик, увек је функционисање парламента и државе зависило од владајућих странака у Србији и Црној Гори. Двodomим парламентом била је обезбеђена потпуна равноправност Црне Горе. И Србија и Црна Гора имале су по 20 посланика у Већу република, а закони су проглашавани са 21 гласом, минимум. Значи, није било довољно да само посланици из једне републике гласају за закон. Тада су се посвађали СПС и ДПС и дошло је до застоја у функционисању. Онда се ДПС поделио на две политичке странке и то је омогућило рад парламента, али је почело да смета Милу Ђукановићу, зато што је већ тада било посланика из Социјалистичке народне партије који су гласали као и ми из Србије. Онда је Мило Ђукановић тражио да свих 20 посланика из Црне Горе буду из његове политичке странке. То, наравно, није било могуће и онда је дошло до потпуног застоја у раду савезног парламента.

Када је ДОС дошао на власт, ја сам знао да ће тај парламент још горе функционисати, зато што је на власти у Србији био Зоран Ђинђић, у Црној Гори Мило Ђукановић, двојица сарадника у Југославији. Зато је дошло до гашења Савезне Републике Југославије, до конституисања Србије и Црне Горе и најсмешније је било што су се Уставном повељом обавезали да кроз неколико година односе доведу на ниво на коме су били када је држава растурана. Зашто смо онда растурали савезну државу?!

Ја више од свега желим да будем у једној држави, али једини отворено упућујем поруке руководству Црне Горе – немојте више да нас уцењујете. Зашто учествујете у раду Државне заједнице, а говорите да се залажете за самосталну Црну Гору? Зашто у амбасаду у Москви, у амбасаду у Лондону крећу људи из Црне Горе који кажу – заступају ставове самосталне и независне Црне Горе? Зашто сте пристали на гашење Уставне повеље и на то да Србија добије два министарства? Нема добрих намера када се гази Устав. Распишите референдум, да видимо да ли хоћете да живите са нама или нећете.

**Жил Лери:** Шта се дешава са нацртом плана за побољшање ситуације на Косову и Метохији, с обзиром да сте се ви повукли из рада Уставне комисије?

**Томислав Николић:** Да, ми смо се из рада Уставне комисије повукли, али само мало историје пре тога. Покушај писања Устава потиче од ДОС-а. Они су уместо да Устав пише одбор за писање Устава Скупштине Србије, формирали неку специјалну комисију. Ми смо рекли да нећемо у томе да учествујемо, иако тада нисмо били овако јаки. Овога пута је заиста почело добро. Договорили смо се да на Одбору за уставна питања спремимо предлог Устава, али су на првој седници Одбора одложили формирање пододбора. Ми смо били против тога. Рекли смо – ако хоћете тако, онда ми нећемо у томе да учествујемо, па покушајте то да спроведете. Тај одбор, који има 23 члана уопште није прегломазан, али је у њему свако заступљен пропорционално снази у парламенту. Они сада формирају пододбор у коме свака посланичка група даје по једног представника, али ће Г17 плус имати два члана, пошто је и председник Скупштине члан пододбора, плус још један њихов члан. Ми то нећемо прихватити.

Ми нисмо једнаки у парламенту. То су одлучили бирачи – сврстали су нас по некој снази. У раду парламента та снага мора да буде поштована. То је био један разлог и он још увек стоји.

Други разлог је то што је Резолуцијом о Косову и Метохији Влади наложено да одмах донесе план за решавање стања на Косову и Метохији и ми смо на извесан начин прозвали Владу због тога. Рекли смо да нећемо учествовати у раду Уставне комисије све док не видимо шта би урадили са Косовом и Метохијом. За данас у три сата поподне је заказан састанак код председника Владе, биће присутни председник Скупштине и представници свих парламентарних група. Претпостављам да сте добили тај нацрт.

**Жил Лери:** Не.

**Томислав Николић:** Онда имају више поверења у мене него у вас.

**Жил Лери:** То је одлично.

**Томислав Николић:** То је службена тајна, ја сам синоћ добио тај документ, али ево, мало ћемо о томе да разговарамо. То је први састанак поводом тога. Али, уколико остану при пододбору, ми нећемо радити у оквиру тог пододбора, чекаћемо седницу Уставне комисије. Све је то повезано са одржавањем председничких избора.

**Жил Лери:** Ако се они буду држали те идеје о поткомисији, ви нећете учествовати у раду на том плану?

**Томислав Николић:** Ако план буде дат на поткомисији, нећемо, али он мора да иде на Скупштину.

**Жил Лери:** Колико ја разумем, то би био неки прелазни документ који би био усвојен на нивоу председника посланичких група.

**Томислав Николић:** Ово је предлог документа. Покушаћемо да ускладимо ставове, како бисмо га евентуално једногласно усвојили у парламенту. Било би идеално да га усвојимо једногласно.

**Жил Лери:** Ви немате примедби на такав начин рада?

**Томислав Николић:** Резолуцијом је наложено Влади да Скупштини достави план за решавање кризе на Косову и Метохији. У жељи да помогнем да план буде што бољи, данас идем на тај састанак у Владу. Веома је важно питање, то није било какав закон. Волео бих да не морам опозиционо да се понашам у Скупштини везано за тај план, али почео сам да вам говорим да је то везано за председничке изборе у Србији. Они су убеђени да ће доћи до другог круга председничких избора. Онда би сви подржали кандидата који са мном уђе у други круг, а други круг би искористили за референдум за доношење Устава.

Други круг би, ако га буде, био 27. јуна. То је исувише кратак рок да би био написан један Устав. Ово је наслеђе из комунистичких времена у Србији. Комунисти су увек нешто везивали за некакве датуме. Зато ми чујемо у јавности да се доношење новог Устава везује за Видовдан, 28. јун, велики српски празник. А ја мислим да ће само доношење Устава бити велики празник, јер ако донесемо добар Устав, после ћемо годинама славити дан када смо га донели. Видећемо, мислим да је немогуће да се напише Устав до Видовдана.

**Жил Лери:** Једно од питања у Уставу биће питање статуса Косова. Како, по вашем мишљењу, то треба да буде дефинисано Уставом?

**Томислав Николић:** Косово треба да буде саставни део Србије, територијално.

**Жил Лери:** Али то не представља проблем, него значи да и Албанци треба да узму учешће на референдуму.

**Томислав Николић:** Па да, зашто да не. Ако нас у Србији нема довољно да донесемо одлуку на референдуму, онда нам ни не треба Косово. То ће бити јединствени референдум на целој територији Републике Србије.

**Жил Лери:** Значи, можемо мислити да сте сигурни да ће Албанци бојкотовати референдум, иначе ће бити тешко постићи 51 проценат.

**Томислав Николић:** Све је могуће ако се са тим сложи Српска радикална странка. Ја не могу да кажем да би референдум био ваљан, ако не омогућимо да и Албанци на њему учествују. А оптужују ме да сам недемократа. Баш ме интересује како би демократе објасниле да може референдум без Албанаца. Сада је само питање колико њих има. Мислим да се њихов број много преувеличава, а и стотине хиљада су у међувремену дошле из Албаније.

Наравно, постоји проблем наших дипломатско-конзуларних представништава у Европи која су, изгледа, издавала пасоше Албанцима мимо нас. Волео бих да видим који је број тих издатих пасоша. Али свако ко има било који документ у Србији и Југославији, он има право да учествује на референдуму. И наравно, да се утврди колико њих је УНМИК претворио у грађане Косова и Метохије. Практична граница између Албаније и Косова не постоји. Ова је држава суочена са великим проблемима. Ми све то морамо да решавамо, једно по једно.

**Жил Лери:** Шта је са дијалогом Београд – Приштина након догађаја на Косову?

**Томислав Николић:** Па, ја сам као потпредседник Владе Србије 18 пута путовао у Приштину на разговоре са Албанцима. Одбили су 17 пута а и једном смо разговарали. Делегацију је предводио Ибрахим Ругова. Били су ту и Ветон Сурои, Махмут Бакали, неки Краснићи, већ се и не сећам ко је све био. Ми смо отишли у Приштину у седиште странке Ибрахима Ругове да разговарамо. Били смо договорили да следећи разговор буде у Београду, а они су онда добили сигнале да не морају да разговарају. Тада је почела оружана побуна. Србија је реаговала као што би и друге државе реаговале и то је био повод за бомбардовање.

Наравно, ако је било ко починио ратни злочин, мора да одговара за то. Али је брутално бомбардовање искоришћено да сви Срби које је народ изабрао, или сви полицајци и сви официри који су били на врху, по принципу командне одговорности иду у Хаг. Још увек не може да се утврди по ком принципу је Војислав Шешељ у Хагу. Искључиво због своје политичке идеје и ставова које је заступао. Скрећем вам пажњу да се њему крше људска права, можда и најбруталније у историји човечанства. Он је добровољно отишао у Хаг, оног часа када је подигнута оптужница. Од тог часа почиње његов прогон. Тренутно је четврти месец како му је забрањена комуникација са било ким, 13. месец како је у притвору. Оптужба прикупља доказе против њега, а он је блоки-

**Томислав Николић:** Ми смо увек били по страни интересовања Међународне заједнице, и постојала је или ојворена или прикривена подрица свима који су проишли Српске радикалне странке. Уосијалом, што је и данас једини аргуменат наших политичких противника. Када виде да ћемо сигурно победити, они кажу – вас неће Европа, вас неће Америка. Они кажу – увећиће санкције, увећиће изолацију, бомбардоваће нас ако ви победите, а Европа ћути. Исиада да се Европа слаже са тиме да ће казнити Србију ако победи Српска радикална странка. Ако уведете икакве кријеријуме за Србију, ја ћу пресисати да се бавим политиком.

Али ишешко је доказати свету да може да буде кажњена једна земља само зато што има бираче који слободно гласају. Ево, ја не очекујем да ме било ко узме у заштити, али вам се захваљујем на овој посећи, зато што и она представља знак да Међународна заједница, ипак, другачије гледа на Србију него што је српски политичари представљају.

ран, изолован и ми не можемо да скупљамо доказе за његову одбрану. Повод за његову изолацију је одржавање избора у Србији. Можда је и то један од разлога за оволики успех Српске радикалне странке. О томе нико озбиљно не размишља у Европи.

Направио сам малу дигресију, мада ме то највише боли. Хаг је био вентил кроз који су искључивани из политичког живота сви супарници ДОС-а. Ако је по командној одговорности већ одведен Слободан Милошевић, више нема кога да траже по командној одговорности. Али, и у тим разговорима Албанци су говорили да се они залажу искључиво за независно Косово. То ће бити њихова будућа прича. А суноврат европске политике је био у Рамбујеу, када су Европа и Албанци наступали заједно против интереса Србије, када су прихваћени сви захтеви албанске стране, што не би било могуће нигде у свету. Можда ја не познајем довољно ситуацију, али нисам чуо да је Енглеска бомбардована, да је Шпанија бомбардована, да је Француска бомбардована, а имају такве проблеме. Решавају их као и свака друга држава.

**Жил Лери:** Али само да подвучем да су у Рамбујеу Албанци били са Американцима.

**Томислав Николић:** Али немојте да испадне како су за све оно што не ваља криви Американци. Ја ту видим заједно Америку и Европу. Само два пута до сада се Европа успротивила ономе што ради Америка.

**Жил Лери:** Видели смо на примеру Ирака како Американци могу да диктирају свима, укључујући Уједињене нације.

**Томислав Николић:** Јесте, и то је само један пример кратког супротстављања Европе Америци. А било би добро да је у том случају Европа била чвршћа. Ирак је живи песак.

**Жил Лери:** Да се вратимо на преговоре. Да ли мислите да се они могу наставити?

**Томислав Николић:** Па они још нису ни почели.

**Жил Лери:** То је само представа?

**Томислав Николић:** Ми ћемо искрено ући у то, али неко треба да каже Албанцима до које границе ће им дозволити да иду. Српска радикална странка им је 1999. године нудила најширу могућу аутономију, до тога да сами стварају приходе и да их сами троше, са само једним ограничењем – да нема мајоризације. Али, они су хтели државу. Ако сте хтели да им дате државу, можда ћете морати да нас због тога бомбардујете. Али онда више ниједна држава у свету није сигурна. А више није на власти Слободан Милошевић да све може да се оправда.

**Жил Лери:** Да ли мислите да би се разговори између Београда и Приштине олакшали да се неки политички фактори, мислим на неке попут Рамуша Харадинаја, елиминишу?

**Томислав Николић:** Не знам, ако постоје докази да су ратни злочинци, да су наређивали ратне злочине, онда за то треба да одговарају, а ако нису ратни злочинци онда их не треба искључивати из политичког живота. Нисам рекао да их треба послати у Хаг, ја сам против тога да било ко оде у Хаг. То је принцип.

**Жил Лери:** Још једно питање – како ви видите решење ситуације на Косову?

**Томислав Николић:** Ја бих волео да знам како то виде Европа и Међународна заједница, да бих могао да вам ка-

жем шта ми можемо да подржимо, а шта не. Али хоћу унапред да вам кажем, Косово у саставу Србије, са најширом могућом аутономијом и са потпуном заштитом Срба на Косову и Метохији. Претпоставља се заштита Албанаца, али не држава.

**Жил Лери:** По овом питању се слажемо.

**Томислав Николић:** Нажалост, у овом документу који сам ја видео се не прејудуира статус Косова и Метохије. Али у Резолуцији коју је донела Народна скупштина једногласно, не само Коштуница и ја, пише да је Косово и Метохија саставни део Србије.

**Жил Лери:** Али тако пише и у Резолуцији 1244.

**Томислав Николић:** Пише – саставни део Савезне Републике Југославије. То је оно што може да буде тумачено.

**Жил Лери:** Да ли сматрате да би могао да се уложи неки амандман на то?

**Томислав Николић:** Ја мислим да је време за нову резолуцију и за потпуно ново понашање на Косову. Можда ви нисте веровали да ће КФОР и УНМИК добити једног дана налог да пуцају. Ја сам знао да ће до тог дана доћи. Ми смо се са тим проблемом суочавали деценијама. Пре бомбардовања ми смо потпуно сузбили тероризам на Косову и Мето-

хији без иједног хеликоптера, авиона, топа, тенка, само живом силом. Наравно, за време бомбардовања тамо је било стационарирано много тенкова, али од ослободилаца који су били слављени, до мржње коју су исказали према вама 17. марта није протекло много времена. И ви ћете поново бити с тим суочени.

**Жил Лери:** На Косову је међународна заједница сада схваћена као препрека.

**Томислав Николић:** Наравно, али се није понашала као препрека за ове четири године. Да ли је можда кривица и у понашању које је пружио основа

Албанцима да помисле да им ви стварате државу? Све што је од Кушнера на овамо рађено било је стварање државе. И они су много сиромашни. Зато су опасни.

**Жил Лери:** Са великим процентом незапослености и веома малом платом.

**Томислав Николић:** Политичари им говоре да би у својој држави имали све. Од Другог светског рата на овамо они се школују у својој држави. У наш Кривични закон чак су биле унете одредбе њиховог обичајног права. Они уопште нису спугавани, они су били заступљени у свим органима власти, али им то никада није било довољно. Видела се јасна тежња да створе државу. Бомбардовањем Србије њима је у великој мери отворен пут за стварање државе.

Нажалост, Милошевић нас није послушао да издржимо. Ми смо били једини против прихватања плана Ахтисари-Черномирдин, али не зато што не волимо Европу, него зато што смо желели до краја да одбранимо земљу. То је био једини начин да се одбрани земља. Милошевић је попустио када му је бомбардована кућа, када је био лично погођен. Све док су падале туђе куће, није га болела глава.

**Жил Лери:** Да се вратимо на везу са међународном заједницом и судом у Хагу. Шта мислите о општој потрази за господом Карађићем и Младићем и уценама које су везане за њих двојицу?



**Томислав Николић:** Па сви сте ви од њих помало направиле хероје. Ми нисмо били политички сарадници ни Радована Караџића ни Ратка Младића. Њихови сарадници били су Ђинђић и Коштуница, али то је било у време када су они сарађивали и са међународном заједницом. Они су увек избегавали да сарађују са радикалима. Присуствовао сам седници Главног одбора СДС-а када је смењен Радован Караџић. То је било на Палама, негде пре или после Дејтона. Мислим да је њему обећано да неће бити прогањан за ратни злочин од стране међународне заједнице, Американца вероватно. Радован Караџић вероватно није на територији Србије и то што га повремено траже по Републици Српској снаге СФОР-а је знак да постоје информације да је тамо.

Поставља се питање где је генерал Ратко Младић. ДОС је тако тесно сарађивао са Хагом, да је ризиковао и хапшење Слободана Милошевића, зашто не би ризиковали хапшење Ратка Младића? Кога су се бојали? Тако да сам све склонiji да верујем да ни он није у Србији. Поставља се питање докле ће то да служи као основ за уцењивање Србије, и то за уцењивање које врши Америка, не Европа. Како године одмичу, све теже ће бити да их ухапсе. Знате, неке ствари или урадите одмах или их не урадите никад.

**Жил Лери:** Након самита у Истанбулу и састанка Партнерства за мир неће бити више разлога да се одлаже њихово хапшење.

**Томислав Николић:** Али ће онда почети уцењивање за ова четири генерала, па затим по основу неких других које траже. Ово никада неће престати. Понављам, када је Милошевић отишао, шта им је требало да траже ове ниже доле, зар нису могли да те ниже препусте да им суди домаће законодавство? Овде се земља тресе 15 дана, хапсе Милошевића, а онда га изруче у Хаг. После тога смо имали председничке изборе. Постигли смо изванредан успех. То личи на потцењивање и ту нема краја. Убеђен сам да ће Хаг вечито да служи за уцењивање српског народа. Због тога сам инсистирао да на потпуно другачији начин сарађујем са Хагом, и то је био саставни део моје прошлогодишње председничке кампање – помоћи у одбрани оних који се тамо налазе, а овде отворити процесе свима против којих Хаг достави доказе. Нацистичка Немачка је имала мање оптужених него Србија. Па нисмо ми ваљда баш толики злочинци. Они су освојили цео свет.

Не можете са једном државом да сарађујете тако што ће те да поставите један услов који она мора да испуни, посебно ако се зна да ће после тога доћи нови услови. Зашто никада нисмо добили списак оптужених пред Хашким трибуналом? Зашто не знамо где је крај? Да бисмо били уцењивани. Шта више можемо да урадимо? Ево, војску смо растурили тотално, полицији смо растурили специјалне јединице. Не инсистирате, а могло би, да се наше законодавство још више приближи Европи. Редовно одржавамо, чак и много чешће, парламентарне и остале изборе. Шта то још треба да урадимо да би нас неко третирао као нормалну државу? Да испоручимо Младића и Караџића, онда одмах постајемо демократска држава, све док не затраже генерала Лукића, па даље, па пуковника, па мајора, па капетана...

**Жил Лери:** Какво је ваше мишљење о Партнерству за мир?

**Томислав Николић:** Па можемо сутра да се учланимо, неће се ни осетити, ни овде ни код вас. Можда би било нешто позитивно у томе. Ми нисмо препрека Партнерству за мир. Ако се о томе договорите са владајућом већином, ми нећемо да сметам, али ћемо сваког онога ко буде отворено служио другим организацијама, или другим државама, да прозивамо. Свакоме мора да буде држава на првом месту. Нисмо ми политичари који у сваком свом говору кажу да су

миљеници Запада. Много више успеха се постиже када човек докаже да би бринуо о држави, а да се не би супротстављао Западу у мери да угрози државу. Али зашто да их ја учим политици.

**Жил Лери:** Какво је ваше мишљење о слању трупа у мировне мисије под контролом НАТО-а?

**Томислав Николић:** Ја сам упозоравао власт, посебно Бориса Тадића да не размишља о слању трупа. Лако је послати трупе у Холандију, или у Енглеску или у неку размену трупа. Али ако треба да их пошаљете у Ирак и Авганистан, онда ризикујете много проблема за своју државу.

Ми не бисмо преживели један напад Ал Каиде, нисмо довољно јаки, нисмо довољно организовани, нисмо довољно моћни, а осветили би нам се Грци. С друге стране, понављам да ће отуда Америка морати да бежи. У то сам убеђен. У јуну треба да препусти државу, коме да је препусти? Пазите, они су успели да удруже Шиите и Суните. То вам је као када бисте на Косову удружили Србе и Албанце. Не могу да замислим тако добар развој. У Ираку се десио тако добар развој. И шта ће ту српски војници? Шта да траже? Да убију некога или да буду убијени?

Ја нисам никада путовао у арапске земље. Ми смо одржавали односе са Садамом Хусеином. Ја тамо нисам путовао, али сам се упознао са менталитетом народа, посебно са Авганистаном. Ишао сам у много руских земаља. То је проблем из кога је свет побегао. Када је Америка рекла да ће уложити четири милијарде долара у Авганистан, ја сам знао да ће Американци за то да купе пушке. Њима не требају ни куће ни имања, они само гледају ко има бољу пушку. Ту рат не престаје никада. Од богате земље као што је Ирак за пет година дипломатије могли бисте да направите савезника, а сада сте направили вечите непријатеље. Зато ту нема места за наше војнике. Ако будем изабран за председника Републике, ставићу вето на такву одлуку.

**Жил Лери:** Како можете да поставите такве захтеве пред организацију као што је НАТО, пошто чланство у њој доноси одређене привилегије?

**Томислав Николић:** Прво да причамо о томе колико то кошта.

**Жил Лери:** Пошто чланство у тим организацијама не доноси само користи него и обавезе...

**Томислав Николић:** Ја никада нисам рекао да желим да будем у НАТО-у. Покушавам да утврдим шта је сада НАТО и не могу да га сврстам у изворне принципе, а не могу да му нађем ни примену у садашњој светској ситуацији. И мислим да, ако желимо сурогат за Уједињене нације, онда то треба отворено рећи. Али војна сила не може да буде замена за Уједињене нације.

Ако бисмо ушли у НАТО, од кога бисмо се бранили? Да ли треба ући у НАТО да нас НАТО не би нападао? Зашто би нас НАТО нападао? Ми смо онај други блок. Не постоји тај други блок. Само постоји НАТО као општа светска претња. Много се бојим сваке војне силе којом командују Американци. Нисам још чуо да постоји амерички генерал да је отишао у пензију а да није ратовао. Тако да ће НАТО остати без нас, биће осиромашен.

Наравно, свака држава мора да има извесну одбрамбену моћ, али ето, учините да све земље Балкана униште своје оружје и Србија ће то врло радо учинити. Од НАТО не можемо да се одбранимо али више не бисмо имали непосредну претњу.

**Жил Лери:** Да ли се надате убедљивој победи на председничким изборима?

**Томислав Николић:** Да, то може да буде убедљива победа. Мислим да су околности такве, имам велики оптимизам. И мислим да ће ово бити избори – Томислав Николић про-

тив свих који су против Томислава Николића. Тако се отприлике и постављам. Њихово једино оружје против мене биће, понављам, светска и Европска заједница, Америка пре свега. Рећи ће да ви не желите да ја победим. Да сам представник Европе морао бих да на то реагујем. Постоје два начина да на то реагујете. Или ћете рећи – не желимо да се мешамо у ваш посао, нека буде председник онај кога изаберу грађани, или ћете рећи – не желимо да Томислав Николић победи на председничким изборима. Није ми свеједно шта ћете ми рећи али у принципу неће ми много ни одмоћи било шта да кажете, зато што грађани знају да ја нисам ни препрека ни сметња Европској заједници, а да ви понављате оно што су други представници радили годинама – фаворизујете неког другог. Мислим да постоје изгледи да ја победим у првом кругу. Ја сам на прошлим изборима освојио 46 одсто гласова изашлих бирача.

**Жил Лери:** Прошле изборе су бојкотовали ДСС и Г17 гетус.

**Томислав Николић:** Званично, али Мићуновић је био њихов кандидат. Сви су они некада били са њим у странци и он је представљао ту њихову Србију. И на овим изборима неће учествовати ДСС, учествоваће владајућа коалиција. Мислим да би кандидат ДСС, уколико би самостално наступио, освојио више гласова него као кандидат владајуће коалиције. Мислим да су тога сви свесни и да зато још увек нема заједничког кандидата. Мислим да би озбиљно могао да ме угрози само Војислав Коштуница. Како сада стоје ствари, они не могу да ризикују пораз, зато што би пала влада. Зато морају добро да одмере пре него што нешто учине.

**Жил Лери:** Зашто мислите да би влада могла да падне, јер је функција председника ипак доста ограничена?

**Томислав Николић:** Али ако је влада односно власт, заиста по вољи народа, онда њен кандидат треба да победи на председничким изборима. Ако могу да сакупе већину посланика у Скупштини, то је знак да су сакупили већину гласова бирача, ако немају већину грађана онда значи да имају лажну већину у Скупштини. Говорим о моралној страни, иначе влада не мора да падне, али влада и председник биће у великој кохабитацији.

**Жил Лери:** Видели смо у прошлом сазиву Скупштине да је ДОС опстао, иако је имао само 20 посто подршке.

**Томислав Николић:** Да, али сте ћутали када су крали у Скупштини.

**Жил Лери:** Нисмо ми, није ништа лично. У последње време постоје назнаке да је у Војводини дошло до погоршања односа са националним мањинама.

**Томислав Николић:** Да, ако је Ненад Чанак национална мањина.

**Жил Лери:** Управо је то смисао питања. Неколико пута смо путовали у Војводину да се својим очима уверимо о томе и нисмо видели да је дошло до погоршања односа у Војводини.

**Томислав Николић:** У Војводини заиста живи много грађана различитих народности и народа и нема никаквих проблема између различитих народа већ има проблема између Срба. Има нешто чудно у Србима. Када су на једној територији у великој већини, не умеју то да цене, почињу да се свађају, а када им проценат падне на 65 посто, почињу да се селе.

У Војводини су у осам општина Мађари у већини. Имају своју локалну самоуправу. Могао бих да кажем, али нећу, да су тамо угрожени Срби, да су њихова права угрожена. Ви ниједан документ не можете у Суботици да затражите на српском и да га добијете. Чиновник ће вам на мађарском језику рећи да вас не разуме. То је неки својеврстан бунт. Сада се чак у Суботици отвара учитељски факултет на мађар-

ском језику, заправо постојало је одељење на мађарском језику, које се сада претвара у факултет.

Шта недостаје припадницима мањина у Војводини? Шта из Оквирне конвенције о правима националних мањина није још испуњено? Чија је грешка то што Јожеф Каса у коалицији са Ненадом Чанком и Расимом Љајићем није ушао у парламент? Питање је: да ли су они свесно ушли у ту грешку, да ли је то требало да послужи као оптужба против српске већине да прогања мањине. Пошто нису освојили 5 одсто бирачког тела и нису ушли у парламент, рекли су да су ускраћена права мањина. То је говорио председник Владе Србије – Мађар, и министар у Савету министара Србије и Црне Горе, који је муслиман. Значи, ако више нису министри – угрожена је мањина, а све до тог дана права мањина нису била угрожена. Ја сам им понудио да на следећим изборима иду на листи Српске радикалне странке, да сигурно уђу у парламент, да према броју становника одредимо број посланичких места које ће добити. И то је боље него што је учињено са смањењем цензуса за припаднике националних мањина.

Србија је грађанска држава и ми, српски радикали се залажемо да и у новом уставу Србија буде предвиђена као грађанска држава, да сви имамо иста права и обавезе. Наш члан Бугарин је сада потпредседник Скупштине. Зар он треба да оснива своју странку да би ушао у парламент? Ми на листи имамо муслимана, имали смо министра Рома, имали смо Мађарицу посланика, ми које оптужују за сурови национализам.

У српском парламенту сада постоји доста представника националних мањина али нису били на листама странака националних мањина. Они су себе нашли у другим политичким странкама, били су инкорпорирани у друге политичке странке. Овим законом ризикујемо да их све сабијемо у странке националних мањина. Сада ће нашем члану, Бугарину из Зајечара, Бугари рећи да им одвлачи бирачко тело и носи радикалима. Почеће да га одбацује средина, зато што је угледан а није у њиховој странци. Није то добро урађено. Ја прихватам да ви понудите најбољи могући модел, али овај није био. А не задовољавам се ни тиме што су Хрвати урадили са Србима: дај им три мандата и завршио си посао. Много бих више желео да ХДЗ заступа тезу да Срби буду чланови ХДЗ-а, а не да им да три места у парламенту. Ми имамо чланове припаднике свих националности и народа.

**Жил Лери:** Да ли ви подржавате дводоми систем за нови парламент?

**Томислав Николић:** Не, а знате и зашто. То би заиста била нова федерација и извор нових сукоба.

**Жил Лери:** Какав је ваш став по питању регионализације?

**Томислав Николић:** Ја сам противник регија. Али морате да схватите да су у питању регије другачије од оних европских. Код нас регије одмах постају републике а републике одмах државе. Још бисмо ратовали једна регија против друге.





# КАД ДРЖАВА НИЈЕ ДРЖАВА

Пише: Александар Вучић

У свакој земљи политички противници, када говоре једни о другима, обично не бирају речи, обично не бирају ни средства политичке борбе. Важно је победити противника. Осим у једном случају. Нико никада не напада политичке неистомисљенике када се налази у другој држави, пред међународним организацијама и институцијама. Осим у случају Србије. Наиме, пут у иностранство већине српских политичара потпуно би пропао, пре свега ако државу не би уштинили за коју хиљаду долара, а био би успешан само да се поменути доларима придода њихова плувачка на лицу оних политичара у Србији који су криви само зато што су бољи од њих.

Последице су обично трагичне за земљу, а сасвим комичне за оне који читају или слушају о путовањима наших доскорашњих и садашњих званичника. Да разјасним, Горан Свилановић је, на пример, да би показао како су „фашисти“, „екстремисти“ и „психопате“ у већини у Србији, запаљиво својим газдама у Вашингтону објашњавао своје доживљаје са зубарске столице у Београду. Наиме, пожалио се да је, када му се последњи пут разболео стоматолог, јасно осетио страх да би неки други зубар уместо анестезије могао да му убризга отров.

Драшковић, уместо да заступа Србију, све политичке странке у њој, иде по свету, јер су му у Хрватску забранили, и једино што говори јесте да неки екстремисти у Србији не би смели да победе ни по коју цену. Ко су екстремисти, или, да се не правим наиван, зашто Драшковић покушава радикале да представи као међународно зло и највећи проблем Србије? Драшковић то ради не зато што то мисли, не зато што то било ко други мисли, већ зато што би он и ови његови из власти волели да довека седе или леже у својим фотелјама, да глуматају лажну демократију, да љубећи Ђон од ципела неком заменику трећег секретара четвртог помоћника на асистентским пословима себи обезбеде ореол незамењивих и људи после чије владавине Србију може да захвати само катаклизма.

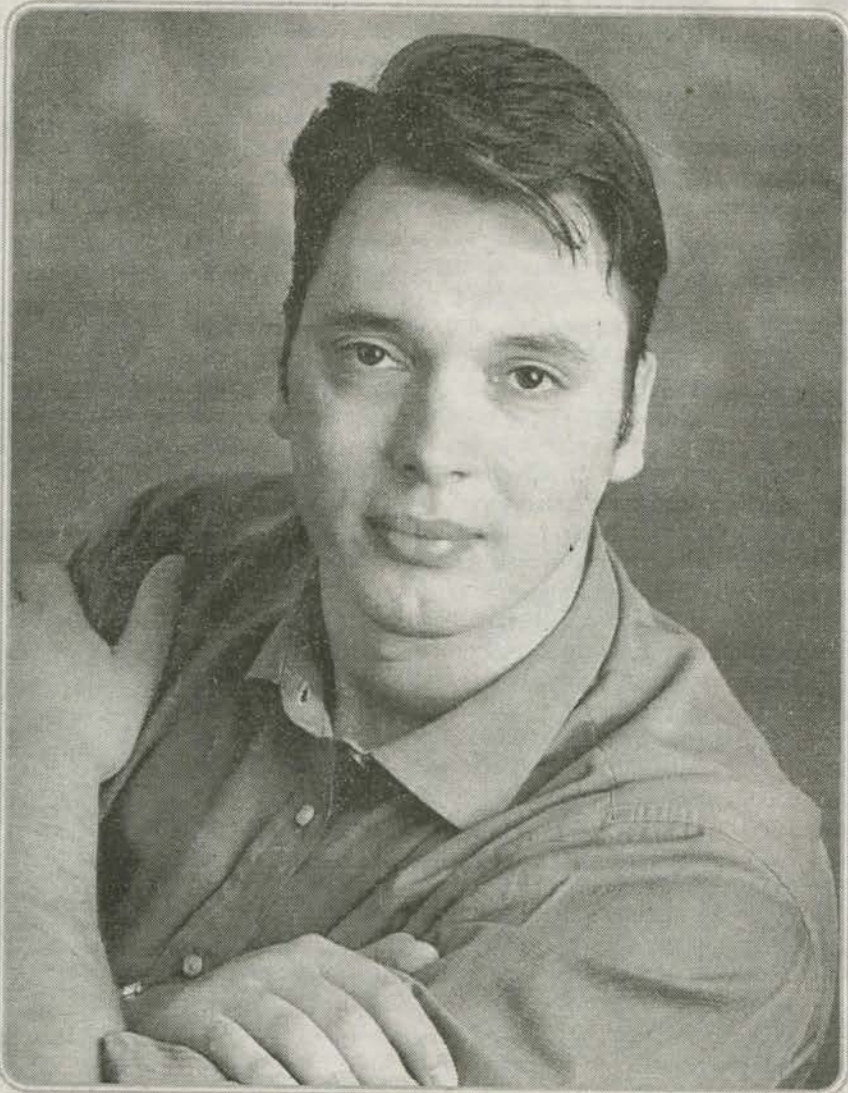
Подсећам да, док радикали нису често говорили да желе сарадњу са европским институцијама и организацијама, били су жестоко критиковани, али најжешћа критика уследила је пошто су то радикали кренули да говоре. Зашто? Зато што овима на власти није потребна ни нормална, ни уређена, ни европска Србија, већ она у којој ће само они смести да владају, јер после њих потоп, а кад би још и Титове законе о доживотном управљању Србима и Србијом могли да усвоје, не би им било краја.

То је разлог и што изјава Хавијера Солане сада покушава у јавности да се представи као званичан став Европске уније, а занемарује се

контекст у којем је изговорена. Под притиском и на упорно инсистирање овдашњих новинара, који су жељно очекивали да чују како ће истог тренутка када радикал буде изабран за председника, бити уведене санкције. Солана је рекао да мисли да избор радикала не би наишао на одобравање у Европи. Он ниједног тренутка није поменуо изолацију или санкције, а, при том, никако не треба заборавити да Солана има лични проблем са нашом земљом. Он нас је бомбардовао, поубијао 3000 људи. Осим тога, у Европској унији није спроведено никакво гласање о подршци председничким кандидатима у Србији.

Радикали су проблем само зато што су најјачи и овима из садашњег, али и бившег режима очигледно није јасно да Томислав Николић данас не представља само Српску радикалну странку и њене бираче, већ један широки покрет гладних, обесправљених, али часних и поштених људи који желе другачију, пре свега, слободну Србију.

Држава, наша, данас није држава. Председнички избори су прилика да то исправимо. Реално.



# ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ – МЕНДЕЛА ГЛОБАЛИЗМА

*Хашки трибунал одузео сва права Војиславу Шешељу, драстично кришећи и међународна и своја акција која се односе на заштити људских права*

**Пише: Зоран Красић**

**Н**едавно је онај део јавности који сматра да су људска права и слобода светиња у коју не сме да се дира без неког нарочито великог и оправданог разлога (а ако се то чини, онда само у складу са законом), био шокиран одлуком извесног чиновника Хашког трибунала Давида Толберта да, као наводни заменик секретара суда, стално продужава и поштрува забрану комуникације притворенику Војиславу Шешељу. Неколико пута је изречена забрана у трајању од месец дана, а ова најновија обухвата период од 10. маја 2004. године до 13. јуна 2004. године. Када је у питању Хашки трибунал, онда смо на све навикли и ништа не може да нас изненади. Он ради према неким „лапирима“ који имају значај општих правних аката само у том Трибуналу. Довољно је рећи да је већ свима, а не само правницима, јасно да Хашки трибунал није суд и да се пред њим воде поступци који чак и не личе на судске већ инквизицијске, у којима је за кривицу, осуду и истовремено издржавање дугогодишње казне која није унапред временски одређена, потребно да неко само упери прст. Уперени прст и медијска логистика су све што је неопходно да би се неко нашао у „процесу“.

Одлука заменика секретара суда Давида Толберта од 7. маја 2004. године је акт једног чиновника, а не акт суда, па чак ни акт једног квазисуда основаног да по принципу селективности казни претежно Србе, зато што су Срби ти који нису пристали на судбину коју су им наменили творци глобализма. И ма колико је горепоменути чиновник јадан као личност и вероватно прилично професионално прљав (пошто је то, изгледа, била једина референца за рад у том Трибуналу) а вероватно не би ни могао да се разликује од својих шефова, јер педантни инквизитори никада не би себи допустили да им честит човек прави друштво у прљавом послу, Давид Толберт се изборио и себи пронашао место у историји. Наравно, биће у историјском друштву инквизитора и целата који су неколико деценија под разним изговорима Нелсона Менделу држали на робији.

Грађане који желе да буду елементарно обавештени, па и оне које свакодневне муке преживљавања оптерећују, не треба претерано убеђивати шта је све прекршено када је у питању Војислав Шешељ. Они и без овог, модерно названог експертског знања (тата купио диплому а дете без иједног дана радног искуства), осећају да се у том Трибуналу спроводи неправда. Њима нису потребни експерти за заштиту људских права и прецизно знање свих повеља и конвенција којима се пружа заштита људској личности, односно личности у пуном њеном световном и духовном значењу, па чак и као појма. Они осећају да у Трибуналу нешто опасно смрди.

Додуше, истине ради, и код нас понеки пут засмрди када се појави понеки љубитељ Хашког трибунала. Да не буде забуне, тај смрад који се спорадично и у таласима појављује потиче из џепова љубитеља Хашког трибунала. Некада су

се тиме хвалили, а данас им из џепова понеки пут провири смрдљиви новац који су примили да би били чланови друштва љубитеља Хашког трибунала.

Дакле, велики хашки смрад и ови наши (нажалост, има их) мали и ситни смрдљивци из круга љубитеља Хашког трибунала признају да је Војислав Шешељ тренутно једини човек на овој планети коме се не признаје постојање људских слобода и права. Он је једини човек на планети коме је све забрањено. Он је једини човек чији се инквизитори и целати хвале тиме што су Војиславу Шешељу забранили све осим права да дише устајали, буђави затворски ваздух, да пије воду и једе затворску храну. Да не буде забуне, љубитељи Хашког трибунала сматрају да је и то много. Они, као освечени наводни борци за људска права, желе само да Војислав Шешељ нестане.

Када се неко од вас који сте прочитали овај текст нађе у прилици да сретне или препозна љубитеља Хашког трибунала, питајте га какво је стање људских права и слобода Војислава Шешеља. Као помоћ могу да вам послуже међународна документа о заштити људских права, као и акти самог Хашког трибунала који се ослањају на међународна документа, али које овај квазисуд, као што их сам доноси, тако их сам и криши.

## Акти Хашког трибунала

Чланом 21 Статута Хашког трибунала уређена су права оптуженог. Права призната пред Међународним кривичним судом ужива оптужени и свако лице које се налази у притвору, а та права су:

а) да су сва лица пред Међународним кривичним судом једнака;

б) да приликом утврђивања оптужби против оптуженог, он има право на правичну и јавну расправу;

в) да се оптужени сматра невиним све док му се не докаже кривица у складу са одредбама Статута;

г) да му се у пуној равноправности гарантује следећи минимум права:

– да на језику који разуме буде детаљно и благовремено обавештен о природи и разлозима оптужби против њега,

– да му се пруже одговарајуће време и могућности за припремање одбране и да може да контактира са браниоцем по личном избору,

– да му се суди без непотребног одуговлачења,

– да се судски поступак води у његовом присуству,

– да се брани сам или уз помоћ правног заступника по сопственом избору и да о овом праву буде обавештен уколико нема правног заступника,

– да му се правни заступник додели сваки пут када то налажу интереси правде, с тим да није дужан да сноси трошкове одбране ако нема довољно средстава.

– да испита или да тражи да се испитају сведоци који га терете, као и то да се доведу и сведоци одбране и испитају под истим условима као и сведоци који га терете,

– да има бесплатне услуге преводиоца ако не разуме или не говори језик који се користи у Међународном кривичном суду,

– да не буде приморан да сведочи против самога себе или да призна кривицу.

### Лидер српских радикала незаконито у притвору

У петом делу Правилника под насловом „Претпретресни поступак“ у оквиру трећег одељка садржана су правила која се односе на „прелиминарни поступак“. Правилном 64 Правилника уређен је притвор оптуженог, а правилном 65 Правилника привремено пуштање оптуженог на слободу. Сврха ових правила је да се обезбеди неопходно присуство оптуженог у седишту Међународног кривичног суда док се и судије Претресног већа припремају за почетак главног претреса. То значи да је притвор ипак временски ограничен, ако не изричитом нормом о трајању притвора, онда сврхом и циљем због чега се по закону невинна особа притвором привремено лишава слободе. Дакле, оптужени је у притвору да би био доступан Међународном кривичном суду оног момента када треба да почне поступак пред Претресним већем, са тежиштем на главном претресу.

За овај поступак који се води против Војислава Шешеља важно је да је он, практично од оснивања Међународног кривичног суда неколико пута позивао и прозивао Тужилаштво да јасно саопшти да ли се против њега води истрага и увек изражавао спремност да се на сваки позив у својству оптуженог одмах појави пред Међународним кривичним судом. До 15. јануара 2004. године више пута је из Хага дола-

зио одговор да Војислав Шешељ није интересантан Међународном кривичном суду, јер против њега није покренута истрага, нити постоји било каква сумња да је починио злочине. Два пута му није одобрен улазак у Холандију и посета притвореницима.

Када је на захтев досмандлијске власти у Београду (Зоран Ђинђић, Небојша Човић, Горан Свилановић и невладине организације које се финансирају из иностранства) исходвано подизање оптужнице, и то као облик елиминације Војислава Шешеља из политичког живота у Србији, без било каквог разлога и основа у погледу његове кривично-правне одговорности, он је добровољно и о сопственом трошку отишао пред Међународни кривични суд у Хагу. Дакле, 24. фебруара 2003. године у поступку против Војислава Шешеља је почела фаза која се назива „претпретресни поступак“, односно прецизније „прелиминарни поступак“. У овој фази нема истраге, већ се сагледава стање судског предмета, који се ажурира за поступак који следи, односно за поступак пред Претресним већем и главни претрес. Из одредаба Правилника не може да се закључи да прелиминарни поступак подразумева и обавезни притвор, а поготово не да је могућ временски неограничен притвор, односно лишавање слободе особе за коју важи презумпција невиности.

Ако у току ове фазе поступка (прелиминарни поступак), која траје од 24. фебруара 2003. године до почетка главног претреса, којег секретар суда најављује за 2007. годину, Војислав Шешељ мора да се налази у притвору, онда је неко савсим неовлашћено, незаконито и мимо праксе одлучио да притвор траје 5 година непрекидно, што је нонсенс још забележен у судској пракси. Неодрживо је да неко за кога важи презумпција невиности може толико дуго да буде формално правно у притвору, а суштински на издржавању још увек неодређене и неизречене казне затвора. Зато се сва



правила која садржи Правилник морају крајње рестриктивно тумачити, а поготово правила о притвору. То значи да је време трајања притвора ограничено, да не сме да траје све време неоправданог одуговлачења са почетком суђења, односно са отварањем главног претреса.

### Шешелева права драстично угрожена

Правилник о притвору осрба које чекају на суђење или жалбени поступак пред Међународним судом или су из неког другог разлога притворене по овлашћењу овог суда, представља подзаконски акт. Ниједна његова одредба не сме бити у супротности, нити несагласна са одредбама Статута, Правилника и међународним актима о људским правима и слободама. Дакле, лице које се налази у притвору Хашког трибунала, а поготово оно које чека на почетак суђења, као лице за које нико није ни теоретски у стању да доведе у питање законску презумпцију невиности има право на посете и комуникацију. Посете и комуникација обављају се на начин и у временском трајању који су одређени Правилником о притвору. Како правила Правилника о притвору тумачи и примењује заменик секретара суда Давид Толберт најбоље може да се утврди из текста одлуке коју је донео 7. маја 2004. године, којом је продужио и пооптрио забрану комуникације Војиславу Шешелу.

Високи чиновник Хашког трибунала Давид Толберт, који није ни судија квазисуда у Хагу, да би испунио жеље љубитеља Хашког трибунала који се још увек шеткају по Србији, у Одлуци о ограничењу у правима Војислава Шешела на комуникацију, написао је на почетку овог документа: „**Узимајући у обзир да оптужени (Војислав Шешел) и даље показује склоност да пркоси у вези са овом и ранијим одлукама у вези са правима на комуникацију, те да је то и даље разлог за забринутост**”...

Војиславу Шешелу се замера то што показује склоност да пркоси у вези са одлукама чиновника који му забрањују комуникацију са породицом, родбином, пријатељима и правним помоћницима. Само болесни ум је могао да очекује да неко ко је у притвору, а нико не зна ни због чега се на-



лази у ланцима, треба да скаче од среће што му је забрањена комуникација. Па свако нормалан би морао да пркоси једној таквој забрани, а нарочито ако се 15 месеци налази у притвору и чека да се инквизитори смилију и напакон закажу главни претрес по неоснованој оптужници. По овом тексту испада да се чиновник љути што Војислав Шешел у континуитету пркоси фактичком стању незаконитог и ничим ограниченог трајања притвора. Као додатак за неизмерну глупост, чиновник наводи да га забрињава тај пркос Војислава Шешела. Као да се чуди – како то да Војислав Шешел још није клонуо духом и жели да чује и види најмилије. Чуди се чиновник – зар је могуће да Војислав Шешел још увек воли и чезне за слободом.

Када глупост и мржња надвладају, онда чиновници показују склоност да због пукне администрације пристају и да сведоче о свом незнању, охолости и неподобности да размисљају о нечијим правима и слободама. У готово свим државама чиновницима је забрањено да одлучују о правима притворених особа. О правима притвореника увек одлучују судије, осим када је у питању Хашки трибунал.

Привременост неке мере или забране не може да излечи глупост. Уосталом, зашто би се заменик секретара Толберт разликовао од овдашњих љубитеља Хашког трибунала? Љубитељи Хашког трибунала су недавно такође показали велику забринутост. Просто су изненађени да је Војислав Шешел још увек жив, а нарочито су се забринули када им је, онако закључан, својеручним рукописом поручио да је раскринкао криминал у Хашком трибуналу и да се тај криминал не разликује од криминала вајних припадника странака тзв. демократске опције. Љубитељи су пожурили и са овим чиновником исходовали доношење неког судског решења којим се суспендује примена закона којим се уважавају права хашких притвореника.

Забринути над судбином државе (а једну су већ уништили), мрко су се погледали, упорно покушавајући да обезбеде што већу наклоност грађана, скупили нешто потписа све самих љубитеља и направили неко медијско покриће за промоцију љубитеља Тадића, невладиних протувица, Млађе, који је за ту прилику појео дуплу дозу рибица, Лабуса, Драшковића, који је схватио шта се дешава тек када га је обезбеђење испустило из руку приликом уношења у зграду Владе и наравно Вучетића, који је тек стављањем ван снаге могао да постане у континуитету, као добра нона за све власти, поново судија Уставног суда.

Даље у тексту Одлуке, Толберт образлаже: „**Имајући, са забринутошћу, у виду писмо које је оптужени 15. априла 2004. године упутио Томиславу Николићу, заменику председника странке оптуженог, објављено у штампи 21. априла 2004, у којем оптужени износи тврдње о недоличном понашању службеника Међународног суда, укључујући судије, службенике Тужилаштва и Секретаријата, од којих су неки наведени по имену**”...

Сасвим је нормално да, за потписивање ове одлуке подметнути чиновник Толберт буде забринут. Међутим, интересантно је ублажавање оптужби које је навео Војислав Шешел. „Недолично понашање” подсећа на непоштовање бонтона и других правила лепог и културног опхођења, а те врсте примедби нема у писму које је послао Војислав Шешел. Он је упозорио јавност на криминал у структурама Хашког трибунала. Тврдња о криминалу превазилази значај наводне тврдње о недоличном понашању.

Тај покушај минимизирања правог значаја тврдњи Војислава Шешела добро је познат, пошто имамо искуства са љубитељима Хашког трибунала. Само су они у стању да, ка-

да их комшије „пљују”, то представљају као ромињање кише, јер они су чудан карактеролошки склоп људи који су у стању да све ураде. Они могу слободно да „пљуну” и одмах то да полижу и да се праве као да се ништа није десило. Чудо су љубитељи Хашког трибунала. Свако од њих може да не трепне и да поједе, па да се још и прави да му је пријало, баш оно што подсећа на смрад новца који су примили и вири им из џепова. Чудни неки људи. Чудо су, јер су у стању да своју глупост и незнање представе врхунском врлином одабраних.

Оптужени у притвору је невина особа и он има право да жели да се брани, али и обавезу да пријављује криминал, како у погледу дела, тако и у погледу извршилаца. Па, све државе вапе за грађанима који обавештењима помажу у сузбијању криминала као планетарне болести. Једино Хашки трибунал има неке чудне критеријуме шта би то могао да буде криминал, а нарочито да су неки по функцији имуни од криминала. О прљавим личним и професионалним биографијама судија, тужилаца и службеника Хашког трибунала одавно су написани и објављени чланци, то што они не желе да признају, јер наводно нису читали те текстове, не значи да текстови и тврдње не постоје.

У Толбертовој Одлуци још пише: „Подсећајући на то да је Претресно веће II, поводом сличних тврдњи оптуженог на рачун службеника Међународног суда, у својој Одлуци о извесним тврдњама из Поднеска број 23 од 18. новембра 2003. упозорило оптуженог и изјавило да с великим негодовањем гледа на његово понашање у овој ствари, те да ће евентуални будући покушаји да се јавни поступак искористи у сврху непоткрешеног оптуживања службеника или других особа повезаних са Међународним судом, највероватније бити кажњени”...

Интересантан основ за негодовање. Негодује се зато што човек у ланцима не износи доказе (а нико не зна на које доказе се мисли) за своје оптужбе на рачун инквизитора Хашког трибунала. Све своје тврдње на рачун тог криминала Војислав Шешел је поткрепио навођењем учесника, места и времена, и то много прецизније и обимније него што је тужилац успела да учини вероватним постојање било какве сумње када је у питању њена оптужница против Војислава Шешела. Значи, Карла дел Понте може да подиже оптужницу и притвара на основу непоткрепљених тврдњи на папиру, а Војислав Шешел са најконкретнијим тврдњама и наводима где се налазе докази може само да изаове негодовање. Па сваки лупеж са негодовањем гледа када га неко прозива. То је вероватно очекивани осећај, али није нормалан, нити је очекиван колективни осећај љубитеља Хашког трибунала, без обзира где се налазе.

Зар не делује чудно да се притвореном Војиславу Шешелу, коме је већ 5 месеци ускраћена могућност да комуницира са било ким изван притворске јединице, поново прети да ће бити кажњен. Чиме би га то могли још више и теже казнити, кад нема никаква права, мада је још увек по презумпцијама потврђеним у свим међународним документима о заштити људских права невино лице? Зар ова Одлука према тексту и фактичком стању које ствара не представља акт мучења, злостављања, психичке и сваке друге врсте тортуре? Да није можда то забрањено? Зар није зверство човека у ланцима, мада још увек невиног, мучити и терати на покорност, а сви добро знају да се никада неће покорити.

Скоро сви заштитници људских права су подигли глас због тортуре у једном америчком војном затвору на Куби, међутим, нико од њих се није ни огласио када је у питању мучење које се примењује у притворској јединици која је под

пуном влашћу једног наводног суда. Чудан је то феномен љубитеља. Представљају се као универзални заштитници људских права, а у ствари су обични фанови инквизиције за Србе која се зове Хашки трибунал.

Притвореник против кога још увек, због петнаестомесечног трагања за макар једним доказом, није ни почео главни претрес (па није ни могао да буде кажњен), већ трпи казну у виду забране комуникације. А пошто ни то није довољно за инквизицију, онда му се прети да ће бити кажњен и ако покуша да се брани. Да иронија буде још већа, инквизицију је формирао Савет безбедности Организације Уједињених нација, која је прогласила или подржала све међународне документе о заштити људских права.

Чудо су Хашки трибунал и његови фанови. Војислав Шешел се брани сам, без могућности да комуницира и тако припрема доказе за своју одбрану. За то време Тужилаштво измишља, ствара причу која би одговарала ситуацији која може оправдати његову осуду и просто се љути што притвореник није толерантан. Како то да притвореник не може да схвати и оправда муке на којима се нашао Хашки трибунал? Зар је могуће да Војислав Шешел још увек није почео да аплаудира и скандира Хашком трибуналу као врхунској институцији заштите људских права? Чудно им је да Војислав Шешел не цвили и не моли, већ и даље има жељу да живи и буде слободан.

Толберт у Одлуци додаје и ово: „Имајући у виду да непоткрешени наводи, посебно тако озбиљне природе, представљају тешку злоупотребу олакшица везаних за писмену комуникацију, у складу с важећим прописима и праксом Притворске јединице у вези с пријемом и слањем поште, додељених у Одлуци и ранијим одлукама у вези са правом на комуникацију”...

Шта би то требало да значи „злоупотреба олакшица”? Какве то „олакшице” може да има невина особа која се налази у незаконитом притвору? Зашто би невина особа, која се сплетом политичких околности, по вољи љубитеља Хашког трибунала из Србије налази у притвору, на своје право на комуникацију са породицом, родбином, пријатељима и правним саветницима, гледала као на неку привилегију? Зар право које припада свим притвореницима, који су још увек невина лица, представља олакшицу?

На први позив Трибунала Војислав Шешел је добровољно дошао у Хаг и тиме показао да, мада невин, осећа обавезу да истином, правдом и правом „растури” Хашки трибунал. Он је сам на то пристао, свестан свих ризика и чињенице да би српски народ био изложен још већим санкцијама од досманлијске власти у Србији да се није одазвао. Знао је добро Војислав Шешел шта му следи и кроз коју ће голготу пролазити. Знао је да ће та борба бити тешка, прљава и неправедна, али на време се припремио да својим пркосом, упорношћу и вољом да, пре свега, докаже да српски народ није геноцидан, издржи све нартаје и гажења. Хашка инквизиција и њени фанови то нису могли ни да претпоставе, па у знак немоћи прибегавају оваквим и сличним одлукама којима се Војиславу Шешелу забрањује и оно зрно права која му припадају као људском бићу, а што инквизиција назива „олакшицом”.

Хашка инквизиција сматра да је велика олакшица уколико оптужени покуша да размишља о одбрани. Право на одбрану је страховито велика олакшица за притвореника који је по презумпцији невин, а оно може да се изгуби оног тренутка када оптужени покаже да има намеру да прикупи доказе одбране. Није битно како, опасно је и ако се покуша телефонском или обичним писмом. Оптужени може да се брани

само ако призна или преклиње и моли. Други облици одбране у Хашком трибуналу нису добродошли.

У Одлуци о ограничењу у правима Војислава Шешелја на комуникацију даље пише: „Узимајући у обзир да се оптужени у предметном писму интензивно залагао да се оно дистрибуира средствима јавног информисања и присталицама његове странке, што је у супротности с Правилником о притвору особа које чекају на суђење или жалбени поступак пред Међународним судом или су из неког другог разлога притворене по овлашћењу овог суда (у даљем тексту: Правилник о притвору), те да је објављивање тог писма изазвало велику пажњу средстава јавног информисања и извештаје о томе да је особа оптужена за злочине против човечности и ратне злочине, као што је оптужени, у позицији да без потешкоћа помаже актуелну кампању за председничке изборе у Србији”...

Војислав Шешел се сам брани у поступку и да би се схватила његова права као оптуженог која су му гарантована Статутом, а која су повређена у овом кривичном поступку, треба да се има у виду правило 2 Правилника о поступку и доказима и поједине дефиниције термина које имају следеће значење:

– тужилац: тужилац именован у складу са чланом 16 Статута,

– оптужени: лице против кога су потврђене једна или више тачака оптужнице у складу са чланом 40 Статута,

– одбрана: оптужени, и/или правни заступник оптуженог,

– стране: тужилац и одбрана.

Војислав Шешел је оптужени који се налази у притвору и одбрана, а нарочито једна од равноправних страна у поступку. Све изјаве Карле дел Понте као тужиоца овог Трибунала изазивају велику пажњу средстава јавног информисања, и то није проблем за чиновнике хашке инквизиције. За њих је проблем када изјаве друге, и то равноправне стране, као што је одбрана, изазивају пажњу средстава јавног информисања. Да би се успоставила равноправност страна у поступку, оне морају да имају иста права и да их на исти начин користе. То значи или да се и Карла дел Понте смести у притвор и да јој се забрани комуникација, као што се то чини према Војиславу Шешелју, или да се Војислав Шешел пусти на слободу па да својим изјавама мами пажњу средстава јавног информисања као што то чини Дел Понтеова.

Чиновник хашке инквизиције је запрепаштен чињеницом да је Војислав Шешел наводно у позицији да без потешкоћа помаже актуелну кампању за председничке изборе у Србији. Још увек хашки инквизитори и њихови чиновници нису успели да пронађу пропис којим је забрањено притвореном лицу да има политички став или да, као још увек невина особа, не сме да се политички ангажује. Војиславу Шешелју није свеједно ко ће бити изабран за председника Србије. Није свеједно ни грађанима Србије. Сви налазе интерес да на овим изборима победи Томислав Николић, који није љубитељ хашке инквизиције. Драстично угрожавање људских права др Војислава Шешелја додатно га подстиче у жељи да на изборима победи Томислав Николић, а не неко од његових противкандидата, с обзиром да су сви они освечени љубитељи Хашког трибунала.

Чиновник који је потписао одлуку као да се љути због чињенице да се Војиславу Шешелју нимало не свиђају хашки инквизитори. Изгледа да су очекивали да их Војислав Шешел хвали!

Средства јавног информисања у Србији очигледно следе захтеве и интересовање својих читалаца и гледалаца, који вапе за што више информација о Војиславу Шешелју који се налази у притвору, под бројним забранама које задиру у његова основна права. Не могу са тим да се помире грађани у Србији. Они добро знају ко је Војислав Шешел и стало им је до тога да чују шта он мисли и шта предлаже. Никада их Војислав Шешел није преварио, увек их је на време упозоравао шта се од нових пакости Србији спрема. Цене га грађани Србије, али сваким даном и све више интелектуалаца и обичних грађана широм планете. Сви препознају једног новог Менделу, борца за људска права и човека који је оптужен због политичких ставова и запаљивих говора којима је упозоравао да се обнавља усташтво и тероризам. Крив је зато што је први препознао зло које долази, а сада му се забрањује комуникација, јер је зло добило и свој суд.

Свака изјава Карле дел Понте коју објаве медији, без обзира да ли је у току нека од изборних кампања у Србији, представља њено учешће у кампањи, али увек на страни оних кандидата који губе и који ће увек губити на изборима у Србији. Ваљда је то довољно да се схвати да Хашки трибунал и његови љубитељи у Србији немају политичку перспективу.

Судећи по тексту одлуке коју је потписао чиновник хашке инквизиције, проблем је у томе што Војислав Шешел без потешкоћа помаже изборну кампању Томислава Николића. Изгледа, када би то чинио уз велике потешкоће, да би то за њих било прихватљиво. Тако долазимо до праве дефиниције Хашког трибунала као надграђеног облика инквизиције, који би могао нешто и да прихвати, као, на пример, да постоје људска права, али она могу да се остварују само уз велике потешкоће и страховити бол. Чиновник признаје да се у Хашком трибуналу налазе они који уживају у томе што притвореници пате и трпе велики бол. Изгледа да се тамо налазе сви светски садисти и мајстори за наношење бола. Дакле, само бол гарантује сразмеру у признавању права притворених, а предизборна кампања у Србији се јавља само као повод или инсинуација којом би



инквизитори могли да задовоље своју празнину ако не нанесу довољну дозу бола некоме.

Ко би могао да помисли да на почетку новог миленијума човечанство може да се врати неколико векова уназад. Очигледно да техника није у могућности да оплемени психу и не чуди што се у судници поред компјутера појављују људи у одорама које асоцирају на инквизицију.

У тексту Одлуке, Толберт наводи и ово: „Узимајући у обзир да, при успостављању равнотеже између права оптуженог на комуникацију и посете и права Међународног суда да ефикасно остварује свој мандат и функцију, треба узети у обзир председничке изборе у Србији који се одржавају 13. јуна 2004, и горе наведени став оптуженог”...

Хашки чиновник се позива на неку равнотежу и људска права Војислава Шешелја ставља у исти кош са правом Међународног суда да ефикасно остварује свој мандат и функцију. Јадник је заборавио да лице за које важи презумпција невиности и које се налази у притвору, да је макар мало права и правде у његовом суду, може да се брани и са слободе и да му не буде ускраћено ниједно од основних права. Јадник као да никада није ни знао да су нека ограничења људских права могућа само на основу правоснажне судске одлуке, а никако на основу папира са потписом службеника који не врши судску дужност.

У предмету Војислава Шешелја Међународни суд је доказао да баш ефикасно остварује свој мандат и функцију. Ни после петнаест месеци, а толико је Војислав Шешел у притвору, Тужилаштво није обезбедило валидне доказе на основу којих би могао да почне главни претрес. Војислав Шешел у притвору чека, а службеници најављују да ће суђење почети тек 2007. године. Дакле, планирају да Војислав Шешел пет година буде у притвору без иједне правно ваљане судске одлуке којом је одређено трајање притвора.

Овако нешто тешко да би могло да се деси у некој држави, па макар и да се према извештајима међународних организација за заштиту људских права третира као простор на којем се не поштују људска права. Шта се то десило са правом Војислава Шешелја да му се што пре организује суђење, без непотребног одуговлачења? Нажалост, као лице коме се гарантује то право, он месецима трпи забрану комуникације и друге казне, мада и даље као невина особа, само зато што се у Србији спроводе избори. Какве ли то везе проналазе чиновници између суђења и избора.

У Одлуци даље пише: „Узимајући у обзир да конкретне околности у овом предмету и даље изискују примену мера како би се избегло потенцијално штетно извештавање средстава јавног информисања проузроковано тиме што нису уведена ограничења права оптуженог на комуникацију и посете”...

Све што би Војислав Шешел саопштио, било би штетно по мишљењу овог чиновника. Штетно у погледу избора у Србији, јер би Томислав Николић победио са још већим бројем гласова и штетно јер би још више био раскринкан криминал у структурама Хашког трибунала. Тако долазимо до праве суштине, да у ствари хашка инквизиција и нема намеру да поштује људска права Војислава Шешелја. Председника Републике Србије изабраће грађани Србије, а питање криминала у Хашком трибуналу решиће посебна комисија Савета безбедности и, као што може да се примети, ниједна од тих тачака нема ничег заједничког са питањима због којих је Војислав Шешел у притвору.

Све одлуке и налози које Војислав Шешел може да добије док се налази у притвору могу да се тичу само кривичног поступка. То добро знају и инквизитори, али не могу да сакрију своју нервозу, неуспех и чињеницу да их нико нормалан у свету не признаје. Не признаје их ни Међународни суд правде у Хагу, нити Међународни кривични суд основан Римским статутом. Не признају их професори међународног права, а сви интелектуалци којима не вири из џепа онај смрдљиви новац се згражавају и на помисао да се оснује овако наказна институција.

Најватренији поборници Хашког трибунала су његови љубитељи из Србије, нарочито фанови из Уставног суда Републике Србије. Судићи по неким ставовима, изгледа да притвореници у Хагу могу бити задовољни, јер би им сигурно било горе и теже да инквизиторске одоре носе фанови из Уставног суда Републике Србије.

Дакле, председнички избори у Србији постали су датум до када се и од када се рачунају неки судски рокови.

Да не буде неке забуне, правило 66 Правилника о притвору гласи:

(А) Тужилац може од секретара, или у хитним случајевима од управника затражити да забрани, уреди или одреди услове за контакте између притвореника и било које особе уколико тужилац има разумне основе да верује:

(1.) да је сврха тог контакта покушај организовања бекства притвореника из притворске јединице;

(2.) да би тај контакт могао нашкодити или на други начин утицати на исход:

(а) поступка против притвореника; или

(б) било које друге истраге;

(3.) да би тај контакт могао штетити притворенику или било којој другој особи; или

(4.) да би притвореник тај контакт могао искористити да прекрши налог за необелодањивање којег је издао судија или веће у складу са правилом 53 или правилом 75 Правилника о поступку и доказима.

(Б) Ако је из разлога хитности такав захтев упућен управнику, тужилац мора одмах обавестити секретара о том захтеву и о разлозима за његово упућивање. Притвореник се мора одмах обавестити о томе да је захтев поднет.

(В) Притвореник може у сваком тренутку затражити од председника да ускрати или поништи захтев за забрану контакта који је тужилац поднео у складу с овим правилом.

Као што може да се утврди, без неког нарочито великог познавања права, разлози за продужење забране комуникација које је овај чиновник навео никако не могу да се подведу под разлоге које садржи правило 66 Правилника о притвору.

Дакле, непогрешиво може да се констатује – хашки инквизитори и њихови фанови у Србији су у паници, јер им је јасно да на овим изборима побеђује Томислав Николић, између осталог и зато што сви бирачи у Србији добро знају да га подржава и Војислав Шешел. Правило је да, ко другоме јаму копа, у њу обично и пада. Грађанима Србије је сада потпуно јасно да Војислав Шешел у Хагу доживљава и преживљава оно што су љубитељи Хашког трибунала намерили да ураде грађанима Србије. Зашто би бирачи у Србији гласали за неког од фанова Хашког трибунала, када би то био глас против себе и своје деце?

## Став српских радикала према Хашком трибуналу

САРАДЊА,  
АЛИ У СЛУЖБИ ИСТИНЕ

*Хаг јесте реалност али није неопобедив. Само ако сви државни органи одлуче да помогну онима који у Хагу бију бијку за интересе српског народа, можемо да докажемо сву политичку суштину Хашког трибунала и оштријуби које имају политичку а не правну позадину.*

Пише: Гордана Поп-Лазин

**К**ао што је познато, Српска радикална странка никада није прихватила Хашки трибунал као правну институцију која заиста жели да дође до истине и правде на основу чињеница о ономе што се десило у грађанском рату на територији бивше Југославије.

Штавише, поступци Хашког трибунала потврдили су наш став да се ради о политичком суду. Јер, како другачије можемо протумачити подизање оптужнице против тадашњег председника СРЈ баш у току агресије НАТО-а на Југославију, која није имала било какво утемељење у међународном праву. Напротив, она је била противна ставу Савета безбедности и Генералне скупштине УН. То је тада значило замену теза – кривац је проглашен за жртву, а жртва за кривца.

Како можемо да тумачимо подизање оптужнице против проф. др Војислава Шешеља за наводни ратни злочин која је подигнута због његовог мишљења, јавно изнетог у говорима, писаним текстовима, интервјуима? Оптужница за вербални деликт, и то баш у време кад су сви показатељи наговештавали да ће он постати председник Србије. Тада би наша држава могла да постане регионални центар борбе против глобализма, то је било јасно након што је објавио свој став против агресивног глобализма.



Међутим, Српска радикална странка не живи у свом затвореном кругу и зна да постоје јаки притисци за сарадњу са Трибуналом. Ми желимо да ту сарадњу ставимо у реалне оквире, који би довели до откривања праве истине и задовољења правде за сваки индивидуални ратни злочин који је почињен било где на територији бивше СРЈ.

Уосталом, лидер Српске радикалне странке проф. др Војислав Шешељ је пример те борбе, тиме што је сам отишао пред Хашки трибунал ради откривања истине и правде о српском народу, иако наши политички противници другачије тумаче тај чин, јер су прижељкивали да ће радикали да се супротставе његовој вољи да добровољно оде у Хаг, што би могло да изазове сукоб који би добио димензије грађанског рата. То руководство Српске радикалне странке никада не би дозволило, јер смо били свесни да је то био план наших непријатеља још од почетка кризе у бившој СФРЈ. То је чак јавно признао и Вук Драшковић после једног сусрета са Гелбартом у Херцег Новом.

#### Како радикали виде сарадњу са Хашким трибуналом

Пошто су бројни процеси већ почели, радикали би, у случају да су у позицији да се налазе на важним државним функцијама, анализирали рад суда у сваком појединачном случају и доказали његове позитивне и негативне стране (нажалост, до сада су превагнула само негативна искуства) и са тим ишли пред Савет безбедности и Генералну скупштину УН би морале да контролишу самовољу руководства суда и тиме бисмо доказали да Трибунал не ради по принципу „Кадија те тужи, кадија ти суди“, јер досадашња правна пракса у међународном праву и упоредној правној пракси нигде не познаје ситуацију да су тужилаштво и суд у истом институционалном оквиру и имају исти буџет и исту администрацију.

Српска радикална странка би се одлучно залагала да Савет безбедности и Генерална скупштина дефинишу појам командне одговорности, јер је тај појам до сада коришћен као мач против политичких противника, и у интересу спонзора тог суда и није јасно где почиње тај ланац, а где се прекида. Најдрастичнији пример злоупотребе тог принципа види се у суђењу господину Милошевићу, јер су претходним процесима осуђени по командној или индивидуалној одговорности неки који се нису позивали на команду и виши ланац, односно на то да су добили команду од Слободана Милошевића.

У исто време, тужилац није имао ниједан доказ да је Милошевић као члан Врховног савета одбране и председник СРЈ дао било какав налог за вршење ратних злочина.

Можда неаргументованост тог принципа још више доказује оптужба против др Војислава Шешеља, који је у перио-



ду за који је оптужен био лидер опозиционе политичке партије и није имао никакву командну улогу. Доброволци који су учествовали у одбрани српског народа били су под командом ЈНА, на коју Војислав Шешељ није могао да има било какав утицај.

Српска радикална странка би, у ланцу сарадње са Саветом безбедности и Генералном скупштином УН, доказала невалидност тужби које терете неке српске лидере, јер је Трибунал, по сопственој изјави, поручио оптужнице од такозваних „невладиних организација“ у Србији и бившег режима да наводно оптужи неке истакнуте српске личности: Шешеља, Павковића, Лазаревића...

Српска радикална странка би се код Међународне заједнице залагала за надлежност већ основаног међународног суда који се бави том тематиком и сви евентуални предмети треба да се уступе том суду који је легитиман и легалан, без обзира што га неки моћници не прихватају, јер се плаше да ће њихови сународници одговорати за ратне злочине које су чинили у окупационим ратовима.

Ми се не бисмо устручавали да тражимо исти аршин за све. Свако дело би назвали својим именом, јер то не би било само у интересу српског народа, већ и оног дела међународне заједнице која тежи ка правди, миру и доброј сарадњи међу свима.

Ми бисмо без страха пред лицем међународне јавности указивали на свако кршење људских права и позивали на поштовање свих позитивних међународних правних норми. Не бисмо ћутали у случају драстичног кршења тих права од стране заменика секретара суда у Одлуци која се стално продужава против Војислава Шешеља да би он био потпуно изолован као политички противник. Дотични господин Толберт својим претходним деловањем у оквиру америчке организације CELLI које је било усмерено против Србије у време Слободана Милошевића, а посебно против Владе у којој су учествовали радикали, непосредно пре и у време агресије НАТО-а, не осећа сукоб интереса и коначно и Милошевића и Шешеља, који су му толико сметали има у својим шакама. То

господа из бивше и садашње власти не смеју ни да помисле, а камоли да јавно осуде такво понашање Трибунала.

Ми желимо да поштујемо све наше међународне обавезе, па и оне које се тичу Хашког трибунала, међутим, то не желимо да радимо селективно као претходна, па и ова власт, која је оптуживала Милошевића да је он крив што је потписао ту

обавезу потписавши Дејтонски споразум. Ми ћемо затражити да се поштују и остали ставови Дејтонског споразума, из којих произлази да Милошевић и Крајишник никако не могу да буду оптужени за ратне злочине у БиХ. Први као гарант мира који је потписао Дејтонски споразум, а други као јавни функционер који је изабран без икаквих сметњи после Дејтонског споразума.

Ми ћемо то да радимо не да бисмо ставили прст у око великим светским моћницима, него да покажемо да хоћемо да поштујемо све наше међународне обавезе.

Као изабрани председник, наш кандидат господин Томислав Николић у оквиру своје надлежности ће увек указивати на те ставове, штавише, он ће бити у ситуацији да о томе разговара са Кофи Ананом и да затражи да о томе Светска организација води рачуна. У исто време, господин Томислав Николић ће тражити мишљење и савете свих компетентних међународних невладиних организација и појединаца који се баве општим питањима међународног права и замолити их да буду објективни посматрачи догађаја у Хашком трибуналу. У исто време ће тражити од надлежних „извршних органа“ да се одреди статус невладиних организација у нашој земљи, које су продужена рука неких сумњивих финансијских лобија у Хашком трибуналу, да у оквиру донетог закона служе интересима државе и заштити националних интереса ради истине и правде.

Зато нема страха од победе Томислава Николића, јер је он једини који ће се залагати за исправну сарадњу са Хашким трибуналом у оба смера и у служби истине, правде и мира на тлу бивше Југославије.

Хаг јесте реалност али није непобедив. Само ако сви државни органи одлуче да помогну онима који у Хагу бију битку за интересе српског народа, можемо да докажемо сву политичку суштину Хашког трибунала и оптужби које имају политичку а не правну позадину.

Вербални деликт, на коме се заснива оптужба против проф. др Војислава Шешеља, заборављен је у Енглеској

још пре три века, а у Сједињеним Америчким Државама још пре два века. Код нас је постојао у тоталитарном Титовом режиму, у коме је Војислав Шешељ у више наврата рођио због јавно изнетих ставова, ношен својим принципима и идеалима за заштиту интереса нашег народа и државе.

Томислав Николић као његов савезник и најближи сарадник истрајаће у одбрани тих идеала и наставити његовим путем.



Истине и заблуде о левици и десници, демократама и диктаторима

## РАДИКАЛНИ ТРН У ОКУ ГЛОБАЛИСТА

Данас, у шрећем миленијуму не постоји више подела на лево, десно и снаге центра. Суштина садашњег светског сукоба, укључујући и локалне и регионалне, је сукоб између глобалиста и антиглобалиста. Хајка коју спроводе ишакозвани аналитичари или старомодни научни радници против Српске радикалне странке има за циљ да стигне позицију радикала као једине ошворене антиглобалистичке снаге у Србији и покуша да сиречи њене пошеницијалне могућности да води регионални центар антиглобалистичког покрета и његов будући развојак

Пише: Амџат Мигати

На политичкој сцени Србије у последње време, доста упашално се говори о десници и левици, исто као што се тенденциозно говори о демократији и недемократији. Нормално, те приче излазе из научног оквира и без икаквог су утемељења у теорији и пракси, не само на нашем простору, већ и у свету.

На жалост, овде се то користи у јефтним политичким кампањама, углавном упереним против Српске радикалне странке и њеног кандидата за председника Томислава Николића. У ту сврху најчешће се користе термини као што су „екстремна десница“, „недемократски блок“ и слично. У томе, на жалост, учествују самозвани аналитичари, а чак се понекад „случајно“ нађе и неко са научном титулом. Њихова заједничка карактеристика је заборављање да живе у трећем миленијуму, да је одавно окончан хладни рат, да су блокови нестали и да је на сцени глобализација.

Као што је познато, пад берлинског зида званично је означио пад блокова и победу западног капитализма над источним социјализмом, што доста теоретичара означава као завршетак трећег светског рата, односно као победу САД, водеће земље капитализма. Тим падом почела је да нестаје снага левог и десног центра. „И тако је човечанство по први пут искусило поредак који је заиста опште-светски“, приметио је др Војислав Шешел у својој анализи Идеолошког концепта и теоријске парадигме глобализма као новог светског поретка.

Теорија је десницу дефинисала као: „Десница је израз који се од Француске револуције употребљавао да означи све



оне друштвене слојеве и групе у грађанском друштву које су за очување постојећег поретка“. Израз „левица“ потиче из Француске револуције, а настао је услед груписања конзервативних и радикалних снага на лево и десно страну сале за седнице. Отада се под левицом подразумевају: „Оне струје или партије које се залажу за радикалније и далекосежније промене, иако не нужно и циљеве“.

Развитак теорије и праксе после Првог светског рата, па и Другог светског рата, по тој дефиницији означава различите снаге социјализма – од умерених социјалиста до ултра-левичара (као што су троцкисти), као припадника новог друштвено-политичког система, према постојећем капиталистичком систему, који је такође имао свој центар, који је варирао од умереног до ултранационалистичког (шовинистичког). Та подела је важила и за десницу.

Између левице и деснице се развија низ центара који су покушавали да уравнотеже њихову политичку теорију и праксу са одговарајућом ситуацијом. Понегде, као за време хладног рата, различитим комбинацијама социјализма и капитализма, који је имао различита имена (исламски социјализам, арапски социјализам и низ других обојених националним бојама) постигнути су изузетни резултати. На другој страни појавио се либерализам, односно либералистички покрет и социјалдемократе, који су хтели да узму најбоље од социјализма и капитализма, што је највише било изражено у Шведској и осталим скандинавским земљама.

## Хладни рат поделио свет на левицу и десницу

У међувремену, појавио се један феномен, који је на свој начин желео да створи „нови светски поредак“, неком тобожње смешом социјализма и национализма, што је произвело такозвани социјализам. Укратко, замисао је била да се, по идејама нацизма, од свих узима све а у корист једне одређене групе, тј. немачког народа. Уместо супротстављања остатка света оваквој идеји, десило се нешто веома чудно. Вођа социјалистичког система Стаљин могао је да се договори са Хитлером о уговорном пријатељству и ненападању, а по неким изворима чак и о подели неких сфера интереса (Пољска). Истовремено, као перспективна капиталистичка снага, Америка је већи део свог капитала пласирала у немачку индустрију, поготово војну. На тај начин остварује привредну експлозију, али и проузрокује јачање фашистичке Немачке.

Такође, веома је занимљиво да СССР и Америка нису реаговали када су нападане друге земље. Чак ка-

да су се западни свет и СССР договорили о пакту против нацизма, дуго је свет чекао на њихове заједничке акције. Занимљиво је да су Американци, као будући лидер западнокапиталистичког блока, и СССР, као лидер источноевропског блока тада окарактерисали немачки „нови светски поредак” као најекстремнији вид дивљег капитализма.

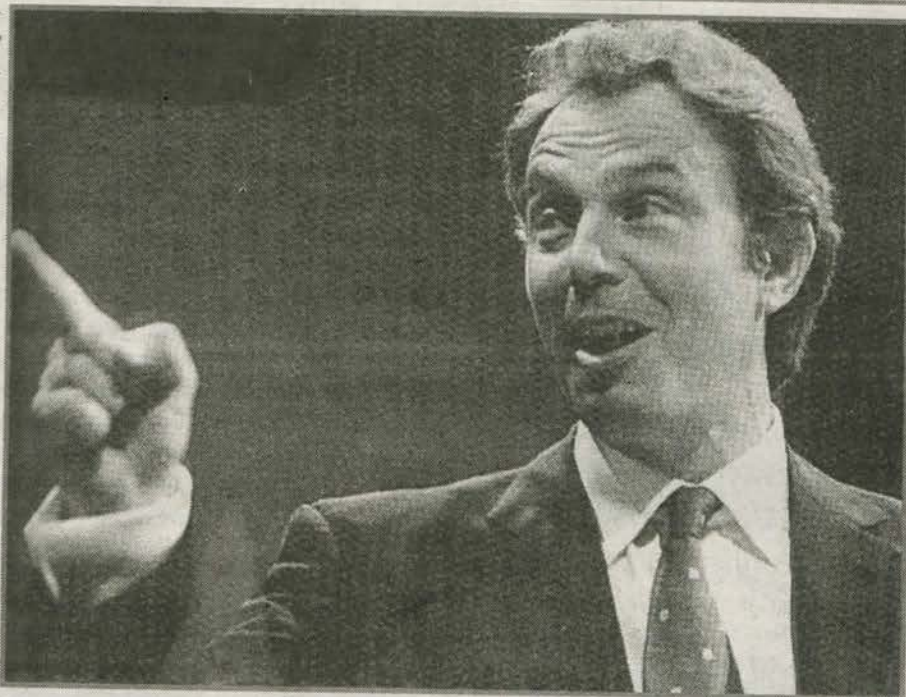
Подела Немачке је и званично означила почетак хладног рата, који је имао своје инструменте и фронтове преко којих је деловао, као што су локални ратови и међународне организације које су биле утемељене на различитим идеолошким становиштима. Тада се свет званично поделио између левице и деснице а међу њима је било нејасно где су границе центра. Нормално, та подела је обухватала и државе зависно од структуре власти, која је такође била подељена на левичаре и десничаре. Сем оних земаља које су биле под строгом контролом СССР-а или САД као водећих блоковских сила, остале земље покушавале су да се удруже у Покрет несврстаних.

Као што смо рекли, то је трајало све до почетка деведесетих година, када су САД преузеле контролу над читавим светом. „У недостатку уравнотежених снага великих сила руше се основни принципи међународног јавног права, а цела организација Уједињених нација претвара се у инструмент једне државе која у потпуности жртвује морал и хуманизам да би тријумфовала над историјом, уништила правду и човекољубље”, истиче др Војислав Шешељ.

САД тако покушавају да контролишу читав свет и дешавања на свим нивоима (војни, културни, економски). На тај начин почео је да настаје глобализам.

Као што је аутор приметио у својој студији „Ка праведнијем светском систему” – „без обзира на различите дефиниције глобализма, постоји скоро сагласност да глобализам тежи на економском плану да држи монопол над производњом и дистрибуцијом. У културној сфери контролисању људског ума у оквиру организованих пропагандних активности којима врши прање мозга и одвајање од националних и етничких култура, како би их заменили тржишном, користољубивом културом, на основу америчког прагматичког модела који је отуђен од свих хуманих димензија и цивилизацијских традиција које су градиле разне генерације”.

Постоје разне дискусије у прилог неких позитивних ефеката глобализације. Међутим, пошто је цивилизацијска тековина опште-људска традиција, која не зна за границе ни расе, човечанство је само од себе правило селекције добрих, корисних, културних, технолошких и других идеја и изградило их по општим нормама светске цивилизације, далеко од политичког монопола, што нас доводи до закључка да то што је добро у глобализму само нађе свој пут у светску тековину, без политичког монопола и војне и економске силе, као што их сад отворено користе САД да би наметнуле своју доминацију над целим светом (народима и државама), под тим изговором.



Конкретно због тога, почетком деведесетих година прошлог века, полако су почеле да се губе границе између деснице и левице, што се изразито одразило на губљење центра, који је морао да плати високу цену нестанка, зато што се није на време прикључио блоку који води садашњи победник. САД као нови светски лидер ушао је у нову игру контролисања деснице и левице како би их мењао у складу са одговарајућим економским, политичким и социјалним ситуацијама у њиховој земљи и прилагођавао их свом националном интересу, који је изједначен са интересима човечанства и проглашен за вољу међународне заједнице (или вољу „демократских снага света” и слично).

### Нестанак левице и деснице

Можда најдрастичнији пример који доказује нестанак левице и деснице представља однос владајуће структуре Велике Британије и Америке. Као што је познато, САД су пропагирале једно крило демократа на чијем челу је био Бил Клинтон као нову левицу, а исто то је важило и за Тонија Блера, као тадашњег новог лидера Лабуристичке странке Велике Британије. И ту је лежало објашњење таквог чврстог савеза између САД и Велике Британије, који се понекад супротстављао осталим традиционалним савезницима, па чак и целом свету. Међутим, доласком Џорџа Буша млађег као новог лидера најконзервативније деснице, како је наводно представљен, не да се односи нису променили, него су били толико бољи и приснији да су се поменути партнери отворено супротставили Уједињеним нацијама и скоро читавом свету у својој намери да окупирају Ирак, што су и извршили!

Најсмешније у свему томе је што је окупација Ирака произвела долазак ирачких комуниста на америчким тенковима у „ослобођени Ирак”. Под америчким притиском и инсистирањем, комунисти, који су изгубили упориште у народу, успели су да узму учешћа у раду привременог Савета за управљање Ираком и у привременој влади. Да ситуација у Ираку није трагична, било би смешно да се амерички десни-



чарски „јастреби“ залажу за учешће комуниста у њиховој локалној власти.

„Суштина садашњег светског сукоба, укључујући и локалне и регионалне сукобе, није сукоб између левог и десног или снага центра. И данас је сукоб између оних снага које желе да сачувају своју земљу, њену слободу, независност и суверенитет, њене националне и патриотске особине, са једне стране, и снага хегемонизације и глобализације, које покушавају да доминирају над

свима и да свакој земљи одузму њену слободу, независност и суверенитет, и да избришу њене националне и патриотске особине”, написао је др Војислав Шешељ у својој поруци Осмој седници Међународне багдадске конференције у септембру 2002. године.

Нормално, то се исто рефлектује и на ситуацију у нашој земљи. Озбиљнији аналитичари објављују више студија о томе и питају се да ли постоје десница и левица у Србији. Њихова анализа доводи до закључка да се доста такозваних левих снага залаже за десничарску економско-социјалну политику, по претходним дефиницијама, док се неке наглашене десничарске снаге залажу за левичарску социјално-економску политику, као што је приметио Миша Ђурковић у својој студији „Има ли Србија право на десницу”, објављеној у „Призми” у фебруару 2004.

Упут, било би корисно да укажемо нашим такозваним аналитичарима да је озбиљност те теме одавно у свету отворила научно-политичке дискусије које су произвеле доста студија и књига као што је књига „Десница и левица”, коју је објавио италијански аналитичар Норберто Бобио. Познато је да је антиглобалистички покрет у Италији, који се отворено супротставља глобалистичкој политици своје владе и светској политици САД, један од најмасовнијих у свету.

Хајка коју спроводе такозвани аналитичари или старомодни научни радници против Српске радикалне странке има за циљ да стагнира позицију радикала као једине отворене антиглобалистичке снаге у Србији, и покушава да спречи њене потенцијалне могућности да води регионални центар антиглобалистичког покрета и његов будући развитак. Још у јануару 2003. године Српска радикална странка је дошла до обавештајних података који показују да су Американци прихватили захтев тадашњег премијера Зорана Ђинђића, да председник странке Војислав Шешељ буде оптужен пред Хашким трибуналом. Митинг који је организован про-

тив агресивног глобализма у знак солидарности са ирачким народом је био знак за узбуну глобалистима о озбиљној могућности да Српска радикална странка буде такав центар.

### Антиглобалистичко деловање српских радикала

Зашта се залажу радикали као антиглобалисти на унутрашњој политичкој сцени, и зашто то смета глобалистима и њиховим вођама? Одговор је веома једноставан. Радикали, као и било које друге патриоте у свету, желе да сачувају интегритет, суверенитет и независност своје државе, националну особеност и традицију свог народа, природно и стечено богатство које је народ деценијама стицао, да не би било продато у бесцење, чему тежи финансијски и индустријски лоби у свету, који за багателу купује свашта, о чему сведоче примери из Источне Европе. Нормално, њихов инструмент у нашој земљи, који је део глобалистичких странака у свету или је под њиховом контролом путем финансирања, заграбио је један део народног, крваво стеченог колача, да би обезбедио њихов континуитет као инструмент у рукама глобалних лобија.

Зато стално измишљају неке историјски дотрајале изразе, које лепе на чист образ радикала, као што су „ултрадесничари”, „ултранационалисти”, „фашисти”, „снаге прошлости” и „антидемократе”. Чак толико далеко иду да све који су у њиховој корпи сврставају у такозвани демократски блок. За њих је нормално да све који имају обележје национализма, патриотизма и који желе да сачувају своју земљу, њено богатство и њену традицију, која представља обележје и понос једног народа, окарактерису као антидемократе,

јер то иде у корист њихових светских газда.

И тако те старе, новообећане демократе, хуманисти итд., сами себе доводе у контра-позицију од саме научне дефиниције демократије. Реч демократија потиче од латинских речи (*demos*-народ и *cratis*-власт). Сам њен појам означава „власт и владавину народа”, а дефинише се на следећи начин: „У ближем значењу, под демократијом се подразумева политички систем који се начелно заснива на принципу народног суверенитета и који обухвата и гарантује основна људска права и слободе а посебно слободу личности и мисли, удруживања, штампе и политичке акције”. У том смислу радикали су се увек, чак и по сведочењу њихових неистомисљеника, пронашли принципно у том оквиру, али њихова једина мана је да се супротстављају жељама архитектата глобализма. Борба за очување нација и националних држава је неопростива „дрскост” у супротстављању теорији „Крај историје последњег човека”, коју је написао Фукојама, пропагирајући крај нације и националног осећаја припадности и онога што он производи – да се воли више туђе него своје, да се дозволи да се узима туђе као своје, и да сви мислимо туђом главом и радимо за туђе интересе. То успешно раде такозване „невладине организације”, „независни медији” и слични. Они иду толико далеко да поједини од њих називају народ који гласа за



да”, а дефинише се на следећи начин: „У ближем значењу, под демократијом се подразумева политички систем који се начелно заснива на принципу народног суверенитета и који обухвата и гарантује основна људска права и слободе а посебно слободу личности и мисли, удруживања, штампе и политичке акције”. У том смислу радикали су се увек, чак и по сведочењу њихових неистомисљеника, пронашли принципно у том оквиру, али њихова једина мана је да се супротстављају жељама архитектата глобализма. Борба за очување нација и националних држава је неопростива „дрскост” у супротстављању теорији „Крај историје последњег човека”, коју је написао Фукојама, пропагирајући крај нације и националног осећаја припадности и онога што он производи – да се воли више туђе него своје, да се дозволи да се узима туђе као своје, и да сви мислимо туђом главом и радимо за туђе интересе. То успешно раде такозване „невладине организације”, „независни медији” и слични. Они иду толико далеко да поједини од њих називају народ који гласа за

Српску радикалну странку „примитивцима“, „ненормални-ма“, „дебилима“ и сличним погрдним именима, иако они чине скоро трећину бирачког тела са тенденцијом раста до више од половине. Треба споменути да и велики део друге половине бирачког тела има слична уверења као бирачи радикала, иако не гласају за њих. Алал вера новопеченим демократима који сматрају демократију интелектуалном категоријом послушности коју народ мора да прихвати да би био „нормалан“.

Наше „демократе“, попут њихових газда, заборављају значај демократије у међународним односима, која је започела са ером глобализма. Демократија у друштву не може да се одвоји од демократије у међународним односима, која значи: поштовање суверенитета и интегритета сваке државе, немешање у унутрашње послове, поштовање демократских жеља њених грађана за обликом владавине и структуром власти, сарадњу на равноправним основама итд. Сада је модерно за те „демократе“ да се одрекну свега тога, не само када су у питању туђе државе, већ и њихове, и тако дозволе водећим глобалистичким силама да кроје границу и количине суверенитета државе, структуру и појавне облике власти, под тобожњим изговором да будемо „нормалан свет“, „део међународне заједнице“, „да живимо у модерном свету“. Стога закључујемо да је демократија у међународним односима за њих авет прошлости, нешто старомодно и превазиђено. Због тога је Борис Тадић потрчао да почне своју кампању у САД, јер му је демократски вођа глобалног света одредио политички курс, а наши бирачи су пука случајност који треба да их слушају!

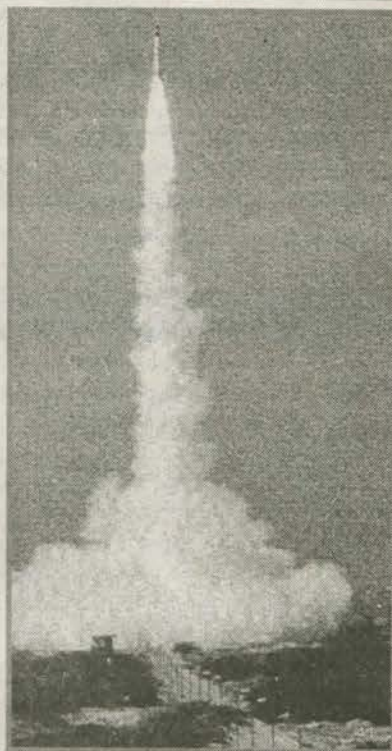
Извозници демократије, који на силу хоће да науче народ и државу како да се „демократски“ понашају, доказали су својим новим политичким курсом, који се своди на „добровољну окупацију“, да су највећи трговци људском неправдом и понижавањем, што може да се види на примеру Босне и Херцеговине и Косова и Метохије. На пример: трговање дрогом у Мостару, или организована проституција о којој је недавно у Босни и Херцеговини објављено више афера а ових дана средства јавног информисања извештавају да се исте ствари дешавају и на Косову и Метохији.

Да није у питању пука случајност или индивидуално понашање, сведоче призори из затвора у Ираку. Треба демократски да откривамо да је та афера о затвореницима у Ираку изашла на видело само због тога јер је у служби председничке кампање у САД, јер је потврђено да је америчка администрација за то знала одавно, као што је то знао и господин Блер лично још у фебруару 2003. године, након упозорења званичника међународног Црвеног крста. Тобожње демократе заборавиле су и не спомињу шта се десило и шта се још дешава у логору у Гвантанаму, где заточеници немају статус људских бића. Да ове приче нису трагичне, биле би комичне. У Ираку нису силовани само затвореници, већ и читава држава кроз војну агресију, свакодневно убијање цивила и сва остала недела, која су започела првим даном оку-

пације. Саставни део тога је и пљачка националног блага из различитих ирачких музеја, чији је један део пронађен по аеродромима у Великој Британији и САД.

Пошто радикали не прихватају таква нова, наметнута правила, баш од таквих су означени као антидемократе. Против њих се воде свакојаке хајке, не поштујући основне дефиниције демократије и њено ближе значење. Ти и такви дозвољавају себи дрскост да се плаше председника радикала, иако га држе у хашком притвору. Не поштују основна људска права, не дефинишу време трајања притвора, нити основне правне нормативе да је оптужени невин док се не докаже кривица, и тако изолацијом покушавају да му одузму слободу личности и мисли. Као што се истовремено плаше победе његовог заменика Томислава Николића на председничким изборима, измишљајући свакакви лажи, користећи сва неморална средства, заборављајући да је историја увек била у служби народа и његових трајних тежњи за правдом и слободом.

На основу реалне анализе садашње ситуације у свету, сви показатељи доводе до закључка да такав глобализам неће моћи да прође а и његови протагонисти су пролазни. Можда најубедљивији пример за то је ово што се тренутно дешава у Ираку, где Американци тону све дубље и дубље у ирачки песак а њихови искоришћени савезници полако али сигурно беже од њих, јер нацију и националну државу коју су вековима градили, не може никаква сила, ма колико била моћна, да избрише. То доводи до закључка да су национална држава и национална снага садашњост и будућност.



# БАЛКАН – РЕГИОН МИРА

*Томислав Николић ће се заложити да се оствари његова визија слободног, мирног и разоружаног Балкана. Све државе Балкана треба да склопе споразум којим ће укинути војску и побацити оружје, истиче Николић*

**Пише: Елена Божић-Талијан**

У свом председничком програму Томислав Николић се обавезао да ће, када буде изабран за председника Републике Србије, да заустави и спречи даље уништавање Војске Србије и Црне Горе, да ће кроз чланство у Врховном савету одбране да се залаже за побољшање материјалног положаја припадника наше Армије, и да ниједан војник, ниједан полицајац, ниједан грађанин Србије неће ићи у окупационе мисије у свету.

Николић истиче да је против уласка Државне заједнице у НАТО али да је за улазак Србије и Црне Горе у програм Партнерство за мир. „Немам ништа против уласка у Партнерство за мир, против организације која се залаже за мир, али за улазак у НАТО нисам јер је то партнерство за рат. Не можете да будете у оба и да кажете да сте искрени. НАТО је ратна машинерија и постаје све више политичка супституција за Уједињене нације. То не прихватам,” категоричан је председнички кандидат Српске радикалне странке.

Николићева визија је Балкан мира, Балкан без војски и наоружања. „Ако треба да докажемо да смо ми фактор стабилности и мира, спреман сам да покренем иницијативу да



све државе на Балкану склопе споразум којим ће укинути војску. Хајде да побацамо оружје. Ратова више не може да буде, о томе ће бринути Русија и НАТО,” истиче Николић.

Међутим, он објашњава да, док постоји Војска Србије и Црне Горе, не може да се укине обавеза служења војног рока. Николић се залаже за професионализацију војске и скраћивање војног рока. „Ми имамо војску само да се бранимо, а не да покрећемо ратове,” јасан је кандидат Српске радикалне странке за председника Републике Србије.

Али, док се не оствари Николићева визија разоружаног Балкана, један од најважнијих атрибута државности и даље је војска. Међутим, од доласка тзв. демократске власти, а посебно бившег министра одбране на ту функцију (садашњег кандидата за председника), упорно је, према инструкцијама са Запада, рађено на њеном обезвређивању, разградњи и унижавању.

Тзв. реформа војске коју је спроводио претходни министар војни, иначе психолог, само је еуфемизам за њену потпуну разградњу. Та „реформа” није представљала реализацију визије о модерној и ефикасној војсци, већ пуко извршавање америчких налога који тешко да узимају у обзир српски интерес. Могле су тзв. демократе да се труде да то представе као реалну потребу а не резултат притисака са Запада, али Вашингтон није скривао услове које поставља.

Још крајем децембра 2001. године Америка је указала да је забрињава ситуација у Београду јер није дошло до помака ка жељеном циљу. А жељени циљ је испуњавање задатих услова. Вашингтон је тада подсетио – од Београда се и даље очекује стављање оружаних снага под апсолутну цивилну контролу надлежних скупштинских и државних органа, уклањање са руководећих позиција начелника Генералштаба Небојше Павковића и команданта Треће армије Милана Лазаревића, предаја Хашком трибуналу тројице официра: Шљиванчанина, Мркшића и Радића, и обустављање последњих преосталих ангажовања државне управе и команде Војске Југославије у финансијској и осталој подршци оружаним снагама Републике Српске.

Каква смо ми то држава ако нам Американци одређују ко ће да нам буде начелник Генералштаба? И зар Врховни савет одбране и председник Државне заједнице нису цивилна контрола? Оно што Запад заправо жели, то је потпуно маргинализовање Војске Србије и Црне Горе.

Није тајна да се бивши министар одбране наметнуо Американцима управо спроводећи њихове услове и њихову „реформу” наше војске и да је било јасно да ће добити њихову подршку за преузимање Демократске странке. Дакле, није тајна да је он амерички миљеник управо зато јер је спреман да беспоговорно заступа њихове интересе у нашој земљи. И ту долазимо до кључне разлике између једног таквог кандидата за председника Републике Србије који прихвата језик ултиматума, и Томислава Николића, који хоће сарадњу са свима али на равноправним основама.

Борис Тадић је већ показао шта може да уради. Он није ни покушао да уради нешто у нашем интересу. Док је говорио да реформише, он је, окружен главним саветницима – британским и израелским генералом, уништавао Војску. Да је заиста желео нешто да уради, ваљда би се код својих партнера на Западу изборио за средства која би омогућила толико неопходну модернизацију материјално – техничких средстава Војске Србије и Црне Горе.

Уместо тога понуђени су наши војници да као глинени голубови у окупационим мисијама штите америчке интересе по свету, да воде америчке ратове, и да све то, по свему судећи, сами финансирамо. И то баш у време док на Косову и Метохији бесни тероризам и етничко чишћење српског народа. Борис Тадић тврди да српска војска и полиција не могу да се врате на Косово и Метохију, иако то врло јасно пише у Резолуцији 1244 Савета безбедности Уједињених нација. Борису Тадића не занима да се заложи за поштовање ове Резолуције како би се побољшао положај нашег народа, али је врло заинтересован да српску војску и полицију пошаље у Авганистан и Ирак, где Америка без мандата Уједињених нација води свој рат. А Америци нису потребни никакви мировни посматрачи већ пешадијске јединице које ће учествовати у најжешћим борбама, потребно им је топовско месо.

Не треба заборавити ни чистку генерала коју је спровео овај велики „реформатор“. Није ни чудо да је тај понижавајући третман у војсци произвео атмосферу општег незадовољства, посебно професионалних припадника, због девалвације војног позива, опште несигурности на професионалном плану и крајње нестручних одлука и промена које су вршене без консултација са Генералштабом.

Бивши министар одбране је својим дипломатским активностима довео у питање значајне послове наше наменске индустрије са арапским земљама, посебно са Египтом. Као министар посетио је Израел, али ниједну арапску земљу,

што је изазвало негодовање код њихових званичника јер су арапске земље и даље наши најзначајнији купци оружја, а Израел је само продавац.

Није наодмет подсетити се какву нам је још штету нанела досовска власт. Наиме, Америка је у складу са својим интересима извршила притисак на нашу земљу, а тзв. демократе се томе нису опирале и нама је забрањен извоз оружја и војне опреме у Ирак и Либију. Оружје је изложено са таквим профитом да је његова производња била готово бесплатна. Познато је да је највећи новац на тржишту оружја, и Америка на све начине хоће да држи под контролом ово тржиште.

Ваљда је до сада постало сасвим јасно да Американци у реализацији глобалних политичких циљева на Балкану не виде ослонац у нама. С обзиром да постепено, али врло очигледно, омогућавају Албанцима да Косово и Метохија добије статус републике, јасно је на кога се ослањају. У њиховој политици глобализма нема места за Балкан као богато и развијено подручје. Њима је потребан осиромашен Балкан да би они могли да пласирају своје производе, своју технологију, и да експлоатишу јефтину радну снагу и наше стратешке сировине. Нама је намењена улога колоније. Зато они хоће на овом подручју да остваре потпуну политичку, економску и безбедносну контролу. Зато Американци не желе да ми имамо јаку националну армију, већ им је циљ да је маргинализују, учине безначајним фактором и на тај начин је контролишу.

Избором Томислава Николића за председника Републике, Србија ће добити човека који ће сигурно зауставити започету разградњу Војске, учиниће све да се побољша материјални положај припадника Војске, заложиће се за скраћивање војног рока и професионализацију Војске, и неће дозволити да српски синови гину водећи туђе ратове.



## И ИСТОК И ЗАПАД

Пише: Марина Томан

Српска радикална странка је од свог оснивања изазивала велику пажњу овдашње и светске јавности. Интересовање за странку и њене политичке ставове посебно је порасло након претходних неуспелих председничких избора на којима је Томислав Николић освојио чак 46 одсто гласова и парламентарних избора, након којих је Српској радикалној странци припало 82 мандата у Републичкој скупштини, много више него свим њеним политичким противницима. Иста ситуација је и данас уочи председничких избора. Ма колико се појединци трудили да оспоре чињеницу да је Николић фаворит на изборима, многобројни интервјуи, како домаћим, тако и страним медијима, сусрети са представницима дипломатског кора у Београду, међународним организацијама и институцијама, разним удружењима, говоре сасвим супротно.

Николић јесте најозбиљнији кандидат за председника Србије и многима је стало да сазнају његово мишљење о актуелној политичкој ситуацији у земљи, кризи у јужној српској покрајини, односима са спољним светом. Можда баш ово последње изазива највећу пажњу. Николић на све то једноставно одговара: „Представљају Србију у Европи и свету водећи рачуна о грађанима Србије и њиховим потребама. Моја политика биће политика сарадње и са Истоком и са Западом, са свима који у Србији виде партнера или желе да помажу нашој земљи и њеним грађанима”.

Политички противници често у јавности подмећу тезу да политика Српске радикалне странке и победа Томислава Николића на председничким изборима воде новој изолацији и блокади Србије. Николић истиче да он не бежи од сарадње са другим земљама и да је Српска радикална странка отворена за сарадњу са свим државама, на принципима међусобног уважавања и поштовања обостраних интереса.

У разговорима са представницима дипломатског кора у Београду, при сусретима са представницима разних међународних институција и организација, и приликом боравка у иностранству, Николић заступа искључиво интересе своје земље, и једино га занимају начини на које Србији може да се помогне и у политичком и у економском смислу. У разговорима својим саговорницима најчешће уме да постави питање: да ли је Србија данас, да ли је ово како Срби данас живе, да ли је то она Србија коју је желела Европа?

Приче да није добио америчку визу, за разлику од неких који су у Америци започели своју кампању, сврстава у политички трач и противкандидатима поручује да је није ни тражио. Тамошњи Срби му поручују да би желели да га виде у Америци, не би ли одагнао све претње изолацијом које шаље антисрпски лоби из Вашингтона. А како тврди саговорник листа „Интернационал” из Чикага „И Буш и Кери би лидера радикала носили на раменима 13. јуна ако би га огромна већина од два милиона Срба у САД изабрала за председника”.

Николић наглашава да неће путовати искључиво на Запад као што је то била доскорашња пракса овдашњих политичара, већ ће ићи свуда где га позову, али исто тако, трудиће се да све добронамерне који желе да помогну, доведе у Србију.

Једном приликом је изјавио да је на овим изборима на једној страни он, а на другој страни сви остали против њега. Упркос ометању, он успева да премости и неке наизглед непремостиве баријере, које су за српске интересе годинама

биле несавладиве. Захваљујући представницима Српске радикалне странке, делегација Србије и Црне Горе, која је учествовала у раду Парламентарне Скупштине Савета Европе, успела је да наметне своје амандмане и да званичан документ у битној мери побољша у корист наше земље. А захваљујући Томиславу Николићу који се храбро обратио европским парламентарцима, ствари су први пут назване правим именом, Европа је чула за стравична страдања и етничко чишћење српског народа на Косову и Метохији. „После овога, убеђен сам да у тим међународним институцијама где имамо представнике можемо да остваримо у великој мери своје интересе, само треба мало озбиљније да се ради”.

Одмах након слетања на сурчински аеродром, Николића су чекале нове обавезе, нови сусрети. Још исто вече састао се са шефом мисије ОЕБС-а у Београду Владимиром Вучановићем, и то на инсистирање ОЕБС-а.

„Ја видим да су наши ставови скоро подударни, само што још увек треба сачекати, још неко време, па да и ОЕБС изађе у јавност са таквим ставовима. Разговарали смо о ситуацији у земљи, о развоју демократије за ове четири године, о томе како смо све даље од Европе, о томе шта смо направили од Србије”, изјавио је Николић.

Политичка ситуација у земљи, етничко чишћење на Косову и Метохији, предстојећи председнички избори били су тема разговора са представницима Посматрачке мисије Европске уније у Београду. У вези са тим, Николић је упозорио представнике Посматрачке мисије да политички неистомисљеници Српске радикалне странке већ дужи период без икаквог реалног основа у домаћој јавности шире дезинформације како нико из Европске уније и међународне заједнице не жели да сарађује са Српском радикалном странком и да ће, у случају да председнички кандидат српских радикала победи на изборима, наша земља бити поново изолована од света. Састанак је уприличен на инсистирање представника Европске уније, трајао је готово три сата, био је срдчан и отворен.

Председнички кандидат Српске радикалне странке из посете Русији донео је позитиван утисак да се отварају велике могућности за продубљивање сарадње са овом државом. Николић сматра да земља никако не би смела да се одрекне својих традиционалних пријатеља али и да треба да шири своју међународну сарадњу. За „Њујорк Тајмс” изјавио је: „Као председник желим да сарађујем и са Америком, и са Русијом и са Француском, и са Кином и у обављању председничке функције руководићу се искључиво интересима грађана Србије. Кад победим, Србија ће постати оаза мира и политичке стабилности на Балкану, а наша земља има најважнији задатак да омогући људима да раде и да живе од свог рада”.

У дугом и срдчаном разговору Николић и амбасадор Индије Лавинија Прасад сложили су се да би Србија и Црна Гора и Индија требало да унапреде и политичку и економску сарадњу између двеју пријатељских земаља. Кандидат за председника Србије Томислав Николић и Лавинија Прасад истакли су и јасно одређење за мир у свету, али и искрене и партнерске односе и односе сарадње између држава.

Свака политика, унутрашња и спољна, мери се према постигнутим резултатима. Томислав Николић, кандидат Српске радикалне странке за председника Србије показао је да се наша земља и њени интереси могу заступати и на другачији начин. Резултати су већ видљиви.



# НИСТЕ НАС УПЛАШИЛИ

*Представници бившег режима у покушају да зайлаше српске радикале шире фашистичке, расистичке и поруке мржње према политичким противницима. Врбас, Сомбор и Смедеревска Паланка освојили исписани графитима „смрт радикалима“, а преко плаката са ликом Томислава Николића исцртани кукастим крстовима. Намераће нас да се бранимо, а то неће бити добро ни за вас ни за Србију, поручују из Српске радикалне странке*

Пише: Елена Божић-Талијан

Противкандидати Томислава Николића, апсолутног фаворита на предстојећим председничким изборима, постају све нервознији како се ближи 13. јун, а у паници која их обузима изгледа да су спремни да учине све мислећи да има начина да се спречи оно што читава Србија већ зна – да ће управо кандидат српских радикала бити председник Републике Србије.

Потпуно је очигледно да је кампања коју против Томе воде и кандидат бившег и кандидат актуелног режима најпрљавија кампања која је у последњих неколико година вођена, али фашистичке поруке, поруке мржње упућене српским радикалима превазилазе оно што је до сада виђено и представљају нешто много озбиљније и опасније. Средином маја цео Врбас, Сомбор и Смедеревска Паланка освојили су исписани графитима „смрт радикалима“, а плакати са ликом Томислава Николића исцртани кукастим

крстовима. Нема сумње да је у питању организована акција са јасним циљем – да се застраши свако ко је српски радикал.

Те поруке упутили су управо они који пре сваког говора на митинзима имају потребу да више пута понове (ваљда да би и сами поверовали у оно у шта нико не верује) да „никога неће облатити“, да они воде чисту кампању, а онда наставе са оним о чему једино говоре, а то је Томислав Николић. Ништа о програму, о њиховим визијама, само о кандидату Српске радикалне странке.

Те расистичке, фашистичке поруке мржње упутили су исти они којима су уста пуна демократије, и који су сваку аргументовану критику која је била упућена на њихов рачун у време док су били на власти проглашавали за „говор мржње“. Да би фарса била већа, у читаву причу су се укључивали њихови медији, који су се утркивали позивајући различите квазианалитичаре, квазипсихологе и квазисоциологе да то тумаче. Наравно да је етикета оних који шире тзв. говор мржње лепљена српским радикалима, јер су они увек отворено и без длаке на језику говорили и жигосали све негативне појаве, а то власт тешко подноси.



Шта се сада десило са свим тим жестоцим противницима „говора мржње“, где су нестали? Ниједан медиј није објавио апсолутно ништа о застрашујућим порукама упућеним српским радикалима док генерални секретар странке Александар Вучић није са скупштинске говорнице о томе обавестио јавност, а онда су неколико реченица пренели само Б92 и Студио Б.

„Ми знамо ко је ово радио и нећемо да оптужујемо оне који то нису. То су радили представници бившег режима, зато што смо неке од тих људи ухватили на лицу места“, рекао је Вучић у Скупштини Републике Србије. Он је позвао надлежне државне органе да поступе у складу са законом, а упозорио, како је рекао, све оне који мисле да стварањем праве фашистичке атмосфере, у којој су само они демократе, зато што су ставили то у име или назив своје политичке странке или коалиције, то убудуће не раде, зато што су то ужасне поруке за грађане Србије, за све оне који другачије мисле од представника миљеника медија.

„Молим их да то не раде из неколико разлога.

Први је тај што се нико из Српске радикалне странке неће уплашити. Други разлог је тај што ми немамо резервну отаџбину и нећемо да напуштамо Србију, нећемо да бежимо ни од кога и нећемо да се склањамо ни од кога. Ако са овим наставите, примораћете нас да се бранимо, а то неће бити добро ни за вас ни за Србију. Молим вас да прекинете са овим. Крајње је време да истинске расистичке поруке зауставите, да прекинете са поделама у Србији. Хоћемо да будемо свој на своје, хоћемо да живимо животе обичних људи и нећемо да се склањамо од некога зато што другачије политички мислимо“, нагласио је Вучић.

Он је истакао да фашизам у Србији и мржња према политичким противницима не смеју да се шире, бар не тако што ће неко претити смрћу. „Ово не сме нико у Србији да ради, ма шта мислио о својим политичким противницима. Тражимо да надлежни органи тачно испитају и да видимо ко су ти који желе смрт радикалима. Таквима нема места на слободи, њима је место у затвору“, закључио је генерални секретар Српске радикалне странке.





# ДОСТА СУ НАС БАЦАЛИ НА КОЛЕНА

*Имамо Владу која сама квари своје законе у Скупштини Србије, Владу коју нико не контролише, Владу којој треба председник државе. Не било који, не њихов, не онај који ће да их слуша, не онај који ће да их се боји, не онај који ће бити на истом властном списку на ком су и они. Њима треба шатор, њима треба сајбија, њима треба оштар мач. Ја хоћу да им помогнем, ако уишће и оштану на властии после ових избора. Ја хоћу да им помогнем да предлажу добре законе, да добре законе спроводе иако како у њима ишше. Дрзну ли се да насправе са неуставним законима, дрзну ли се да насправе да крчме нашу имовину, да је поклањају кумовима, својим сарадницима, својим орџацима, е онда ће да виде како то изгледа кад председник државе контролише Владу.*

**Томислав Николић:** Браћо и сестре, даме и господо, драги Новосађани, неће се наш Војислав наљутити што сам сачекао данашњи митинг да му одговорим на писмо. Драги Војо, овај митинг у Новом Саду је одговор на твоје писмо. Овај митинг је почетак рушења власти која је наставак оне власти која те отерала у Хаг. Овај митинг је почетак победоносне кампање и испуњавања свих твојих жеља, а за остало побринућемо се кад победим, а морам да победим у првом кругу, зато што најбољи одмах побеђују. Нема разлога да чекам да се слабији уједине да би се борили против Српске радикалне странке. Понудио сам ја њима 28. децембра да Српска радикална странка, као она коју грађани Србије највише воле, поведе Србију, да формирамо Владу, да нам буде боље из дана у дан. Нису хтели. Хоће да се удружују, свако са сваким, само против Српске радикалне странке.

Где смо данас, четири месеца после избора? Много даље и од посла, и од пензија, и од плата, и од поштења, и од

доброг живота, и од Европе, која данас слави свој дан. Ево, и ми обележавамо тај дан Европе. Има ли у Европи политичке странке која би на данашњи дан на свом митингу могла да окупи оволико људи? Нема. Ово је странка која представља Србију и зна то добро Европа и зато сад речи прекора стижу само још од наших политичких конкурената. Само још они кажу да ће да напусте Владу ако победим, да ће да нас изолују ако победим, а Србија ће много да изгуби ако они напусте Владу, много ће да изгуби Србија.

Шта је ово? Избори за нас, избори за председника. За све остале кажу – борба на живот и смрт. Ја им не нудим никакву борбу. Мене не интересују моји политички супарници. Ја се против њих не борим. Ја се борим за ваше гласове. Ја се борим за 1 500 000 гласова којима ћемо да их отерамо у историју, а лако је и није неоствариво. Нема више њихових аналитичара који кажу – њихов ће да победи, само се не зна да ли ће да победи одмах или касније, па многи наши бирачи остану код куће да њихов не би победио.

Пренесите комшијама, пријатељима, родбини: овог пута наш побеђује. Овог пута побеђује онај који представља већинску Србију и сви 13. јуна на изборе. Морамо да победимо! Морамо! Све су срозали.

Имамо Владу која сама квари своје законе у Скупштини Србије, Владу коју нико не контролише, Владу којој треба председник државе. Не било који, не њихов, не онај који ће да их слуша, не онај који ће да их се боји, не онај који ће бити на истом платном списку на ком су и они. Њима треба татор, њима треба сајбија, њима треба оштар мач. Ја хоћу да им помогнем, ако уопште и остану на власти после ових избора. Ја хоћу да им помогнем да предлажу добре законе, да добре законе спроводе тако како у њима пише. Дрзну ли се да наставе са неуставним законима, дрзну ли се да наставе да крчме нашу имовину, да је поклањају кумовима, својим сарадницима, својим ортацима, е онда ће да виде како то изгледа кад председник државе контролише Владу.

Нећу да се бојим криминалаца. Није мој живот вредан да бих се бојао. Ја живот хоћу да понудим Србији, бољој Србији, квалитетној Србији у којој се нећете стидети зато што немате детету трећи оброк, зато што дете нема шта да обуче, зато што му се не иде у школу, не зна шта ће да ради кад заврши школу. Зато што имате у Србији пензионера који мисле да могу да саставе крај са крајем и који питају – па зашто се све ово мења и сваки пут нам је све горе и горе? Ја хоћу да будем партнер Владе Републике Србије али немам коме. Него, лепо, 13. јуна кад победим, зовем председника Владе и кажем му – ако имаш части, морала и образа, поднеси оставку. Народ те више неће. Немој да се вадити на коалиције, немој на већине јер у тој већини налазе се и они који кажу да Србија мора без Косова и Метохије, да Србија и Црна Гора не треба да живе заједно, да Војводина може да иде својим путем. Није то коалиција која мисли добро Србији.

Хоћу да вас лишим страха. Хоћу да будете безбедни на улицама, у кући, на радном месту. Ако се бавите политиком, ако гласате јавно за некога, да вам длака с главе не фали, па гласајте за онога за кога хоћете. Нека побеђује најбољи и нека тај најбољи увек буде смењив, а не да се власт чува по сваку цену. Хоћу да полиција ради свој посао, да тужилаштво ради свој посао, да судови раде свој посао, да суде по закону а не како им наређују моћници. Хоћу да повратим част, достојанство Војсци Србије и Црне Горе. Будите уверени – ниједан војник, ниједан полицајац, ниједан наш грађанин неће ићи ни у какву мировну мисију изван граница Србије и Црне Горе. Кад сам то говорио прошле године, хтели су да ме обесе на крст. Сада погледајте снимке како се иживљавају окупационе трупе у арапским земљама. Шта то нама треба? Да навучемо терористе овде, да од њих не можемо да се одбранимо, да нам деца страхују кад крену у школу.

Кад смо предложили прошле недеље да Скупштина тражи, да моли од Уједињених нација да пошлуту Резолуцију 1244, да врате до хиљаду српских војника и полицајаца на Косово и Метохију, само су српски радикали гласали за. Нико други није смео да тражи да Уједињене нације испуне обећање дато српској држави и грађанима Србије. Ја вам обећавам, вратићемо се на Косово и Метохију у саставу мировних снага. Није довољан изговор који сам чуо од председника Скупштине. Каже, ако пошаљемо хиљаду полицајаца и војника, они ће тамо, каже, бити глинени

голубови. Јел? А деца која тамо иду у школу, незаштитена, она нису глинени голубови? Није војник који је обучен, наоружан, који се чува, није он глинени голуб. Он ће тамо да заштити српску нејач да нам се не понови 17. март, јер, понови ли се још једном, ми ћемо остати без Срба на Косову и Метохији. Останемо ли без Срба, онда ће Влада лако да убеди грађане да можемо да останемо и без Косова и Метохије. Зато немам поверења у ову Владу, зато вас убеђујем да ћу јој одмах бити супротстављен.

Желим да вам обезбедим посао, да проверимо како су то извршене приватизације и стале су све фабрике у земљи; како то да су стали сви пољопривредни комбинати; како то да немамо ниједан производ који можемо да извеземо. Ја хоћу да сарађујемо и са Истоком и са Западом, хоћу да отварам сва врата али питама оне који су сад на власти, сад, после ове четири године: који то производ имамо који можемо да продамо било Истоку, било Западу? Ево, хоће да купују авионе за ЈАТ. Сви могу да буду плаћени робом, а ми робе немамо. Ми имамо само робље за Запад. Они хоће од нас да направе слуге. Неће. Верујте ми да неће.

Грдно се боје изласка Српске радикалне странке у свет а ми смо отишли у срце, у Стразбур, где су европске институције. Никад још нису чули праву српску реч у Стразбуру док тамо нису говорили српски радикали. Кажу – истераће нас отуда. Сад им је касно. Кад смо ми говорили, цео свет је гледао како говоре они који представљају већину грађана Србије и већину српског народа. Не иде то тако, доста су нас понижавали, доста су нас бацали на колена. Видите да ни медији више не служе до краја онима који су на власти. И они виде да се крупно камење котрља, да више наши потоци нису замуњени ДОС-ом, да се бистре српски потоци, да Српска радикална странка долази на власт.

Ја вас молим, 13. јуна, као што смо вас увек молили, обуците се најлепше што можете, поведите децу и родитеље, поведите родбину, комшије и пријатеље, нека вас не интересује ко за кога гласа. После гласања попите кафу и ракију заједно, али изађите у што већем броју. Кажу – радикали воле да изађе мало бирача. Не, волимо да изађе 100 посто бирача. У 100 посто увек је наших 50 посто, јер ми смо сада сами против свих. Мислите да ових 10 осталих мисле да су кандидати? Не мисле и нису кандидати. Њима је дат налог – 5.000, 7.000, 8.000, колико год можеш да штрпнеш штрпни, јер то су гласови радикала и Томислава Николића, да би могао кандидат власти да рачуна на велики број гласова. Нема гласова за кандидата власти. Потрошили су поверење грађана. Остало је још само да верујете нама.

Све ово што вам говоримо у кампањи, испунићемо после избора. После избора доћи ћемо поново пред вас да вас питамо јесмо ли вас преварили или смо вам говорили истину. Ако кажете да смо вас преварили, склонићемо се са власти. Нама власт није потребна због привилегија и због бољег живота. Нама треба власт да испунимо обећање које смо давно, 1989. године, дали и једни другима и грађанима Србије и српском народу, обећање које Војислав Шешел није стигао да испуни зато што је испунио једно друго обећање, да ће отићи у Хаг чим га потраже, обећање да ћемо створити слободну, демократску, напредну Србију у којој ће живети честити и поштени; криминалци да буду у затвору, Србију у којој ће фабрике да раде, у којој ће пензионери да живе од пензија, деца да виде бољу будућност, а политичари да не лажу и да не свађају народ. Обећали смо вам радикалску Србију и добићете је 13. јуна. Живела Велика Србија!

Томислав Николић, једна часна каријера



# СУД ВРЕМЕНА ЗА ПОЛИТИЧАРЕ НАЈОБЈЕКТИВНИЈИ

Осим суда совјетског народа, за оцену дела једног политичара сигурно да је меродаван и суд времена, од тренутка када се појавио у јавном животу, па све до сјавова о данас актуелним питањима. Председнички кандидат Томислав Николић, у маниру српског радикала, спреман је у сваком тренутку да свој укућни рад подвргне процени било које врсте.

За овај број „Велике Србије” насумично смо изабрали неколико изјава Томислава Николића, датих на две велике теме које разједају живо ткиво Србије: Косово и Метохија и криминал. Иако овај чланак претича период од четри године, што је за политику прилично дугачак временски распон, у сјавовима будућег председника Србије нема никаквог одсујања од основне теме испољене првог дана. Време је показало да су његова размисљања, и што је још важније деловање, једини реалан начин за решавање ових проблема.

Пише: Огњен Михајловић

Косово и Метохија

Ниш, 23. јун 1999. године: Телевизија „Бел ама”

„Имам два сина, старијег сам послао 19. марта у војску. Провео је само четири ноћи у касарни, а ни до данашњег дана се још није вратио у касарну. Синове сам рађао зато да бране ову земљу. И није ми било лако. Стрелео сам сваке но-

ћи, посебно зато што је био тамо где је сваке ноћи падала по једна ракета. Наравно да сам срећан што је остао жив, али да поново запрете, ја бих му рекао поново да иде. Тако се једна држава брани.

Није тачно да смо претили Риму, Лондону, то се сећате приче из 1990. године, када смо одвраћали агресоре од напада на Републику Српску Крајину и Републику Српску. Овог пута били смо потпуно свесни техничке и технолошке надмоћи коју има НАТО. Али, ако бисмо се на то освртали он-

да ви одавно не бисте били у СРЈ, пошто би НАТО имао аспирација да узме целу државу а ви бисте очигледно из те државе одавно побегли. Нема ништа важније и ништа пре-че од одбране државе. И мали народи имају сталну дилему да ли треба да бране државу, када их нападну велики, јаки и моћни, или не. И по томе се познају народи и по томе се познају и власти. Ми у Србији нисмо могли да поступимо другачије него онако како су наши стари, уназад шест векова поступали. Увек смо се бранили и никада нисмо дозволили да освајач дође у ову нашу земљу, а да му не пружимо ника-кав отпор само зато што је јачи од нас.

То што ви причате, причају и неки политичари, али ни-су много утицајни у Србији, Српска радикална странка мно-го је утицајнија у народу од њих. Ја ову нашу Србију изузет-но волим и стављам је увек испред своје породице, од које ми нема ничег дражег. Волео бих да сви који другачије мисле, једног дана признају да су у овој земљи десетак пута до сада поражени на изборима.

Српска радикална странка нема чега да се стиди у овом рату. Нити понашања пре рата, за време рата, нити сада, ка-да смо скоро остали без Косова и Метохије. Јесте, у том спо-разуму пише да је Косово и Метохија саставни део СРЈ, али, оног часа када неко буде раздвојио Србију и Црну Гору, не-ће више ни Косово и Метохија бити у нашој заједничкој др-жави, пошто заједничке државе неће бити. А рата између Србије и Црне Горе никада неће бити, док има околико нас који сматрамо да је то једна држава. Може да се деси да бу-де рата у самој Црној Гори зато што су они подељени – с јед-не стране је српска општина у Црној Гори, а с друге стране про-НАТО општина, промуслиманска, прошиптарска и либерали, који су одувек сањали самосталну Црну Гору.”

#### Бајина Башта, 1. јул 1999. године: локална телевизија

„На једној страни било је мишљење СПС-а, ЈУЛ-а и СПО-а да је то увођење УН, у игру, да под заставом УН, под шлемовима УН, долазе међународне снаге, да ће руски ба-талјон и састав осталих не-НАТО и НАТО држава које ни-су учествовале у агресији бити отприлике раван саставу НАТО чланица које су учествовале у агресији, да ће то бити равнотежа, да ћемо на тај начин осигурати територијални интегритет, суверенитет и останак не само Косова и Мето-хије у саставу Србије и Југославије, него останак српског живља на Косову и Метохији у потпуној безбедности.

Једино је наш став, који је изнео др Војислав Шешељ, подржан од неких малих странака, одступао од тога. Ми смо рекли да није тачно да ће Срби бити безбедни и рекли смо да ће, кад се српска војска и полиција повуку са Косова и Ме-тохије, за њима отићи и српски народ. Да то морамо да оче-кујемо, и да треба на рубовима Косова и Метохије, посебно у четири општине (Зубин поток, Лепосавић, Звечан и Ко-совска Митровица), где је изванредан састав српског станов-ништва, да омогућимо да се Срби, уколико изађу из својих села, кућа, градова, да се ту скупе и бране тај део, све до мо-мента док не буде безбедно на Косову и Метохији.

Да међународне снаге неће донети безбедност, многи-ма није било јасно или су се правили да им није јасно. Били смо прегласани. Ми смо били против прихватања споразу-ма, указивали смо на све негативне последице, на то да од те-риторије Косова и Метохије још 5 км даље у дубину Србије мора да се повуче наша војска, на то да 25 км у ваздуху више нећемо смети да будемо ближе Косову и Метохији, на то да се повлаче наши граничари, царинници, војска, полиција, ци-



вилна власт, и да више нећемо уопште имати власт на Косо-ву и Метохији, а посебно то да Косово и Метохија неће би-ти део суверене СРЈ.”

#### Сомбор, 8. јул 1999. године: Телевизија „К-54”

„Морате да разумете да смо ми ушли у Владу у време када је ситуација на Косову и Метохији била изузетно тешка и када је било потребно апсолутно народно и национално је-динство и посебно јединство у Влади које би се преносило на народ. Свесно смо избегавали сва питања око којих би мо-гли да се споримо, све оно што је у нашем програму разли-чито остављали за нека боља времена, тако да ми нисмо ус-пели да уђемо у све поре живота, посебно у министарствима у којима су министри из политичких странака које су наши коалициони партнери”.

#### Београд, 6. децембар 2003. године: Предизборни скуп у Дому синдиката

„Нека нам каже отворено министар унутрашњих по-слова док је још тамо – да ли је Борис Тадић својим уговори-ма са НАТО довео до тога да се на нас устреме Ал Каида и Осама Бин Ладен. Ако јесте, да га обесимо одмах. Како им није пало на памет да траже од Уједињених нација да пошту-ју уговор који имају са Србијом, да врате војску и полицију на Косово и Метохију у ограниченом броју, слажемо се, у униформама Уједињених нација, слажемо се, око српских кућа, села, српских цркава, слажемо се. Да не останемо без Срба на Косову и Метохији. Да не доживи Косово и Мето-хија судбину Републике Српске Крајине.”

**Криминал**

**Београд, септембар 1997. године: интервју објављен у „Великој Србији“**

„Истина, у овој нашој земљи има и задовољних. Задовољство испољава само око 2% становништва. То су они из нових мерцедеса, којима су и сада доступни Копаоник и Свети Стефан, који већ држе и бесомучно крчме око 60% националног богатства. Ви, социјалисти сте их створили, према њима којима мере уредбе и производне планове државне штампарије новца, а ти скоројевићи, шпекуланти, „банкарри“, ратни профитери и махери за санкције, отићи ће заједно са вама. Неко у историју, неко у затвор.

Зашто вас је та реченица из образложења толико узрујала? Па, ви сте обећали борбу против криминала, а у тој борби неко мора да оде и у затвор. Ви сте престали да се борите против криминала и ми смо вас само подсетили на један започети и одмах прекинути процес. Тај процес се сада наставља иницијативом Српске радикалне странке да Скупштина Србије оцени учинак Владе Републике Србије.

А да је било мало политичког слуха код Владе, она би сама предложила, не чекајући наш захтев, дневни ред Прве седнице Другог редовног заседања, у коме би прва тачка била расправа о поверењу, мерама и уредбама, које је Влада донела за време летње паузе. На то ју је обавезивао морал, поштовање изјаве господина Шаиновића да се Влада неће руководити никаквим формалним разлозима онда, када треба да се оцени њен учинак.

Ми смо се и растали у јуну месецу једном седницом, на којој је Влада опстала захваљујући гласовима Српске радикалне странке, који су били условљени њеним понашањем у току лета, односно деловањем мера које је Влада наговештавала и спремала да донесе у току лета.

Сада, када је сасвим извесно да те мере нису дале резултате, да је становништво Србије раслојено на један огроман број грађана који се бори да некако преживи и један мали број оних, код којих ће ови гладни ускоро ићи на посао, у бивше друштвене фабрике, сада, када је сасвим јасно да ова Влада Републике Србије не ужива поверење и да не сме да јој се повери вођење Србије, нарочито у току дуге зиме која нас чека, сада, када је све то јасно, влада је требало да сама изађе пред свој народ.

Лето је било дуго, инфлација је доживела скок какав није забележен ни у једној земљи у свету, онда су уследиле мере које су уништиле производњу и које су испразниле продавнице. Онда су дошле припреме за Друго редовно заседање, а Влада је ћутала“.

**Београд, септембар 1997. године: обраћање посланицима Скупштине Србије**

„Највише сте ојадили Министарство унутрашњих послова, људе који даноноћно раде свој посао. Изложили сте их небрањене деловању криминалаца. Како се сада осећају сви ти инспектори који су ушли у траг многим недељима и којима је неко ставио забрану на откривање у јавности, или једноставно, није повео поступак против откривених починиоца.

Каква је мотивисаност сада тих младих, стручних, способних и спремних људи, поштених, жељних да се ухвате у коштац с криминалом, каква је њихова мотивисаност да раде свој посао ако, када год наиђу на неку крупнију звер, а у крупне зверке рачунам припаднике владајуће странке који

су на положају, када наиђу на тако крупну зверку, неко им заустави истрагу. Каже – иди на улицу и ухвати оног што купује 10 марака, то су криминалци, то су дилери, они уништавају привреду.

Колико дуго тај човек може да обавља савесно свој посао у оваквој држави, при оваквој власти, а онако како би желео да га обавља?“

**Београд, 6. децембар 2003. године: Предизборни скуп у Дому синдиката**

„Шта нам ради полиција? И када открију криминалце и када кажу свом старешини, деси се да настрада полицајац који је рекао старешини. Кад стигну на нечија врата увек се јави неко од 18 дахија и каже: „На та врата немој да улазиш, то ми је кум, то ми је пријатељ, тај ми је давао паре док смо били у опозицији“. И шта ради полиција? Сви су прешли у Лауфера, сви јављају Српској радикалној странци шта се дешава у Србији. А шта ће да ради полиција када победи Српска радикална странка? Радиће свој посао.

Питају нас – кога ћете све да ухапсите? Нећемо никога. Никога. Полиција нека ради свој посао. Поручујем представницима досовске владе: свако од вас ко је био честит и поштен, па макар нека је био и неспособан, али свако од вас ко није био криминалац нека мирно живи у Србији, длака с главе неће да му фали. Ако победе радикали поштени људи ће бити на слободи, криминалци ће бити у затвору. Али зато мафијаши, чувајте се. Мафијаши и њихови сарадници, њихови јатаци, њихове слуге у Влади Србије, њихове слуге у правосудју и полицији, чувајте се добро. Никома ништа не дугујемо. Никома ништа. Кад се промени власт, ко се год огрешио о закон, кога год буде тражила полиција, тужилаштво или судство, радикали неће стати у његову заштиту. Хоћемо да вам докажемо да бирате најчеститију и најпоштенију власт.“



**Овлашћења и могућности председника да позитивно утиче на друштвено-економске односе и правни систем**

## ГРАЂАНИ НА ПРВОМ МЕСТУ

*Свако обраћање нацији мора бити веома промишљено, нејирисџрасно и констџрукџивно. Његове иницијатџиве морају бити реалне и џрихватљиве за већину сџановнишџтва. Његов пољожај је иџакав да се са његовим исџуђањима не може пољемисатџи. Његова аргуменџација мора бити поџшкређљена необоривим аргуменџима са којима се не може или је веома иџешко пољемисатџи и његова основаносџ и озбџљносџ ођравдава пољожај и ауџоритет председника. Да би се иџај циљ, коме иџежи сваки озбџљан шеф државе или федералне јединице, остварио, идеје у иницијатџивама и у предлозима председника морају бити изузетно добро образложене, јасним и једносџавним речима и оствариве. Томислав Николић пољедује знање и умешносџ да на најбољи начин обавља функцију председника Србије.*

**Пише: проф. др Милан Пак**

**П**редседник државе и њене федералне јединице у нашем праву и у правним системима већине других држава има превасходно протоколарну улогу и овлашћења. Међутим, његова функција манифестује ауторитет независне личности која може да утиче на политику владе и других надлежних органа државе односно федералне јединице, и то на посредан начин. Претпоставља се да је председник изван и изнад појединих политичких партија и његова улога је првенствено да надзире рад надлежних државних органа, законодавних, судских и управних, да обезбеди њихов независан и професионалан рад и да неутралише уско политичке и личне интересе појединих центара моћи, међу којима су и поједине политичке партије. Председник се стара о последној примени Устава и свих закона, о јавном интересу и посебно о ефикасном и организованом функционисању државне управе. Он представља државу односно федералну јединицу у оквиру својих овлашћења са дипломатским представницима страних земаља. Ради остварења ових циљева, у оквирима своје функције председник Србије има следећа појединачна овлашћења:

**1.** Најзначајнија функција предвиђена је у оквирима законодавне политике. Наиме, председник проглашава закон и после тога, сваки закон државе односно федералне јединице ступа на снагу у одређеном року после потписивања од стране председника Републике. Он је овлашћен да задржи доношење закона (вето) ако процени да је закон у супротности са јавним интересима (јавним поретком) земље утврђеним у уставним одредбама. У оквирима своје функције он је дужан да буде независан од страначких интереса, јер штити општи интерес земље. Отуда је од изузетног значаја квалитет личности председника, која мора бити беспрекорна са моралног, људског и друштвеног аспекта.

Председник у земљама са републиканским обликом владавине је супститут за суверена – краља у монархијама. Историјска традиција је да најбољи владари имају крунски савет а председници држава и федералних јединица имају

најужи кабинет, који сачињавају познате јавне личности и елитни стручњаци са ауторитетом и моралним вредностима – патриоте који у оквирима своје струке помажу суверену да донесе правичне и паметне одлуке на добробит своје земље. У античкој Грчкој то је био Ареопаг, а данас у већини земаља председници држава имају свој стручни штаб, који припрема значајне одлуке председника.

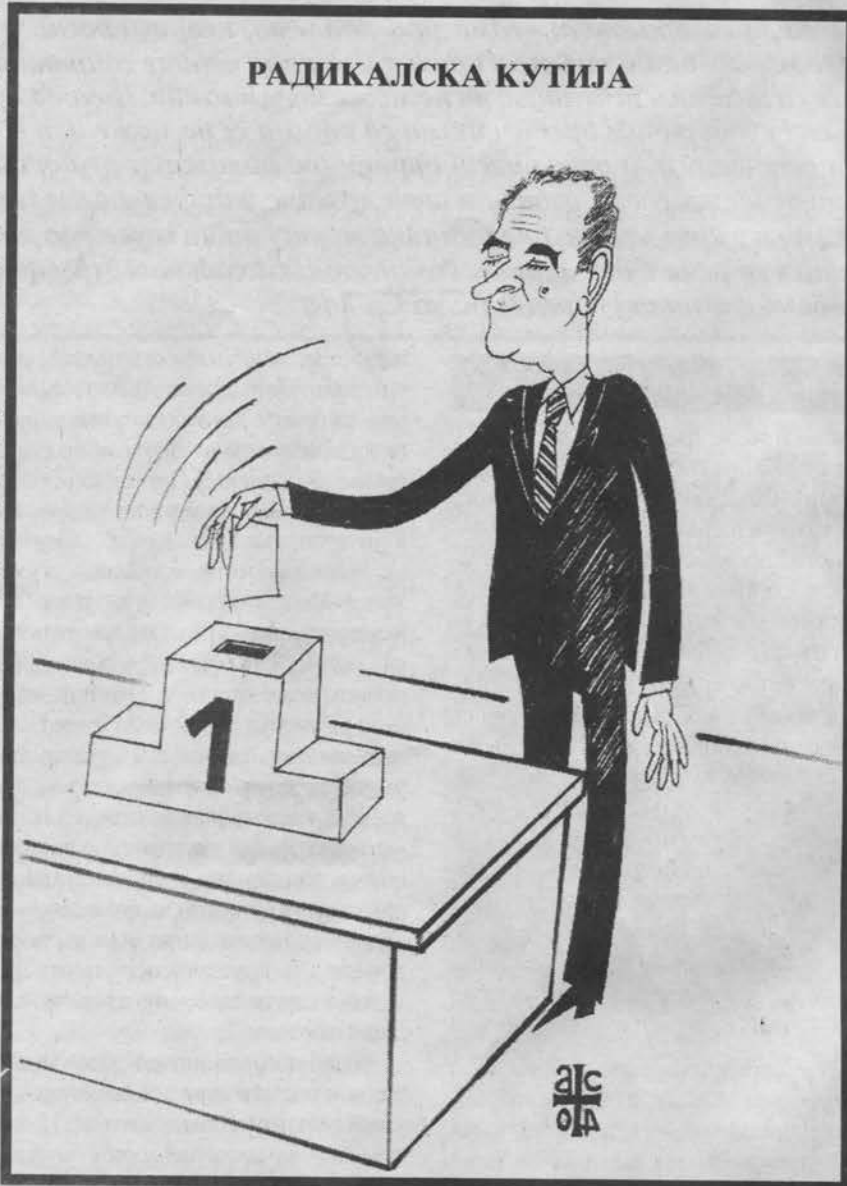
У нашој земљи, нажалост, стручност и професионализам, моралне одлике и патриотизам последњих деценија немају никакав утицај на политику, а још мање на судбоносне одлуке наше земље, које су донете у актуелном судбоносном периоду тзв. транзиције, где смо сведоци систематског разарања деценијама изграђиваног правног и економског система, за чије старе добре особине нисмо имали разумевања да их сачувамо и побољшамо, већ смо их, као у свакој револуцији, као што је ова најновија, на познат комесарски начин уништили, а да после тога није нађена одговарајућа замена или евентуално побољшање. Недостатак стручности – на све функције и стручна радна места доведени су послушници који верно служе онима који су их довели а за ту услугу могу, попут феудалаца у средњем веку који служе суверену, да користе услуге вазала и рад сељака кметова.

Будући председник Србије може и мора да прекине са таквом политичком праксом или, прецизније речено, са таквом злоупотребом политике. Наиме, његово гесло приликом давања заклетве морају бити и следеће речи: 1) Заклињем се да ћу поштовати до последње речи све оно што сам обећао и што могу да испуним у оквирима својих овлашћења и надлежности; 2) Ако било које обећање не испуним, понудићу оставку и указати на све оне који су спречили остварење обећања; 3) Стараћу се да допринесем оптималном реду у Србији поштујући изреку „ако нема реда, нема ни демократије“. Ако нема реда, онда је то анархија а ако има реда, онда ћемо лако успоставити демократију; 4) Окупићу најбоље и најпознатије стручњаке, који се нису компромитовали, без обзира да ли припадају некој политичкој партији или нису политички ангажовани, као чланове кабинета и консултоваћу се са њима приликом доношења свих значајнијих одлука; 5) Захтеваћу да се у одређеним

министарствима и другим значајним органима Србије (Министарство спољних послова, Републичко јавно правобранилаштво и друга важна министарства за друштвено економске односе) формирају нестраначки тимови и савети, на пример Савет за међународне правне послове у Министарству спољних послова СЦГ, који ће утицати на све одлуке надлежних органа; 6) Захтевају да се пре доношења или новелирања сваког закона изнесе текст пред законодавно-правну комисију која се формира од одговарајућих стручњака (угледних професора универзитета, научних радника института и других јавних радника); 7) Инсистирају да сваки нови члан закона или амандман мора бити уверљиво образложен и предлагач закона биће дужан да свако новелирање образложи а такође да образложи разлоге евентуалног одбијања амандмана на поједине чланове које улажу посланици Скупштине Србије; 8) Захтевају да се ограничи свака значајнија државна функција на мандат од три године; 9) Тражију да сви конкурси за важна места у привреди, државној управи или у другим јавним установама буду анонимни и да кандидати, нарочито на стручним и руководећим функцијама, морају имати одговарајућу стручну спрему и искуство од 5 до 10 година, чиме ће гарантовати своје способности; 10) Инсистирају да за јавне функције и поверљиве послове могу бити овлашћени само домаћи држављани чија прошлост мора бити проверена и најзад; 11) Залагају се свим дозвољеним средствима за објективно и потпуно непристрасно обавештавање јавности.

2. Председник Србије пре потписивања закона који је изгласала Скупштина Србије, консултоваће свој стручни штаб и ако се констатује да закон има озбиљне недостатке, онда ће бити враћен Скупштини на дораду и допуну. У таквим случајевима Скупштина је дужна да тесно сарађује преко одговарајућег одбора или другог тела са члановима штаба и о томе се издаје саопштење и упознаје јавност са

евентуалним разликама и са аргументима једног и другог државног органа. Значај обавештавања јавности је у оваквим случајевима од изузетног значаја и штампа ће организовати све што је потребно да се обезбеди утицај јавности на одлуке у којима су супротни интереси, или појединих политичких и других групација, или лични интереси. Овај начин јавне контроле органа власти и управе у свим земљама а посебно у Сједињеним Државама користи се као врста арбитража у доношењу пресудних одлука.



3. Председник Србије предлаже и утиче на избор судија Уставног суда Србије. Уставни суд сваке земље представља последњу брану неправдама и његове судије морају бити крајње објективне, стручне, искусне и политички неангажоване. У супротном се осетљиви предмети, у чијем решавању се често ради не само о судбини појединаца, него и о судбини нације, решавају необјективно. Због различитих политичких интереса судови, као и скупштински одбори у последње време претварају се у политичке арене у којима се одлуке доносе, не на основу права и осећаја правде, него политичким прегласавањем које је постало неподношљиво, утолико пре што се слична појава може запозити и у органима управе (Министарство иностраних послова) и у одлукама редовних и трговачких судова).

Ове појаве остављају веома ружан утисак не само у нашој, него и у светској јавности, где преовладава општи утисак да наша неслога онемогућава било какве разумне комуникације и напредак у међународним односима. То се мора пресећи без одлагања, и то тако што ће председник Србије своју прву одлуку усмерити да се убудуће као судије Уставног суда могу бирати само нестраначке личности јер само тиме се може обезбедити заштита јавног интереса која је данас очигледно блокирана политичким сукобима.

4. Председник је прва личност међу истакнутим јавним радницима и свака његова реч мора се пренети у свим средствима информисања. Свако обраћање нацији мора бити



веома промишљено, непристрасно и конструктивно. Његове иницијативе морају бити реалне и прихватљиве за већину становништва. Његов положај је такав да се са његовим иступањима не може полемисати. Његова аргументација мора бити поткрепљена необоривим аргументима са којима се не може или је веома тешко полемисати и његова основаност и озбиљност оправдава положај и ауторитет председника. Да би се тај циљ, коме тежи сваки озбиљан шеф државе или федералне јединице, остварио, идеје у иницијативама и у предлозима председника морају бити изузетно добро образложене, јасним и једноставним речима и оствариве. Ако се за одређени период не оствари план или програм решења неког друштвеног или економског проблема, онда се ауторитет председника и његова популарност битно смањују.

Иступање председника требало би да буде у одређеним интервалима, да се стекне навика код народа, да ће се председник обратити нацији са новим идејама које су оствариве и могу допринети побољшању у неком сегменту друштвених и економских односа. Веома је важно да предлог буде реалан и да обухвата решења мањих, практичних ствари које побољшавају квалитет живота највећег дела становништва. На пример, један од истакнутих политичара који је изабран у градској скупштини је изјавио да његов ниво не дозвољава да се бави чистоћом града, већ много значајнијим стварима. Председник мора показати да за њега нема небитних ствари које су везане за свакодневни живот грађанина. Кад је реч о чистоћи, то је тако важна ствар да сваки странац који дође у нашу земљу и аутомобилом или у шетњи обиђе околину Београда, остаје у уверењу да нема реда. Још гори је утисак ако обиђе ближу и даљу околину Београда – видеће депоније на којима, не ретко, горе све врсте отпада и загађују ближу и даљу околину. Непосредно поред пута могу се видети бројни отпади аутомобила (што је у целом свету забрањено) или неконтролисано избачене читаве гомиле старих ствари или других отпадака. Из аутомобила у покрету бацају се разне ствари, које често могу бити и веома опасне за друге возаче и тд. Поређења ради, у Сједињеним Државама је свако бацање из кола које пријави други возач, а њему се верује, санкционисано казном од 500 долара. Слично је и у Немачкој и у другим земљама Европске уније.

Разуме се да предлози председника могу бити критиковани, па чак изложени подсмеху, али он мора бити изван и изнад таквих реакција и упорно настојати да се ствари побољшају. Свако побољшање које ствара позитивне навике повећава његов ауторитет и популарност. Има и много, других ствари које председник може поправити својим тактом, благошћу, убедљивошћу, али и енергичним ставом изнетим у својим промишљеним предлозима и идејама.

Излагања председника морају бити беспрекорна, како у погледу стила, јасноће мисли и увек са неком новом опсервацијом или предлогом, иницијативом или идејом, која је упућена свим надлежним органима, законодавним, судским и управним.

Он даје признања (уручује одликовања) и похвале свима који то заслуже у било којој области (култура, просвета, спорт, права, политика, економија и тд). Међутим, председник упућује и критике, као што отац критикује своју децу. Критике морају бити добронамерне, са јединим циљем – да се ствари побољшају (на пример, ажурност у су-



довима и администрацији). У критикама повремено треба да буду упућени и предлози да се критикована појава не понови. На пример, познато је да општинска администрација веома споро решава разна одобрења, дозволе и друге услове који морају бити испуњени, што одуговлачи решавање, често и егзистенцијалних услова живота грађана. У Шведској, на пример, ако грађанин тражи дозволу за отварање кафана, надлежни орган мора одмах издати такву дозволу. Она важи под одложеним условом за одређено време док се не испуне остали услови који се тичу прикључења воде, струје и обезбеђења услова за одржавање хигијене. На питање зашто је то тако решено, одговор је да се тиме онемогућава корупција или привилегије одређеним категоријама становништва.

Маркантан пример иницијативе председника је да се у најкраћем могућем року састави урбанистички план Београда са широм околином и да се убрза проширење водовода и канализације у сателитским насељима која су постала изузетно опасна као потенцијално језгро епидемија различитих болести. Такође, да се уведе веома строга и бескомпромисна контрола увозних производа, јер ноторно је познато да нема скоро никакве контроле садржаја прехранбених производа а последице тога могу бити несагледиве.

## Председник Србије

5. Председник Србије нема прерогативе шефа Србије и Црне Горе али може остваривати контакте са страним државницима и страним дипломатским представницима, путовати у иностранство и ступати у контакте са страним државницима његовог ранга или са пословним људима. Његов утицај у тим контактима није занемарљив, нарочито на привредном и економском плану. Он може давати иницијативе за закључивање различитих уговора у овој области, који могу бити и значајнији од међудржавних уговора.

Он добро познаје прилике у земљи, њене потенцијале и друге могућности и својим ауторитетом ће много допринети у привредним преговорима и другим личним аранжманима а нарочито у прибављању повољних кредита и равноправним и коректним, као и корисним улагањима у домаћу привреду.

6. У унутрашњим односима председник Србије комуницира са председником Црне Горе.

У односима са другом републиком његов непосредни контакт и лични шарм може позитивно и значајно утицати на односе између република, а нарочито у привредним стварима. То зависи од његове умешности, такта и обавештености. Наиме, са dobrим аргументима и добром вољом могу се превазићи све несугласице или неспоразуми који утичу на актуелне прилике у односима. Посебна пажња у тим стварима мора бити поклоњена људима који ће припремити терен за чешће неформалне разговоре између председника две републике и за корисну размену мишље-

ња и компромисе у решавању неких спорних ствари. Искуство старијих људи из једне и друге републике који имају велики утицај треба више користити него до сада. Посебан значај у даљем развоју односа између две републике има заједничко организовање научне сарадње и заједничко организовање међународних симпозијума са издавачким плановима који би ове односе, који су веома назадовали у последњој деценији унапредили и тиме допринели угледу обе републике у страном научном и уопште јавном животу.

Све ове дужности председника тешко се могу остварити ако иза свега не стоји кабинет озбиљних и искусних стручњака који добро познају функционисање државног апарата у другим земљама са дугом традицијом, у којима су стечене навике у понашању у свим областима друштвеног живота, па и међусобног опхођења између људи.

Кандидат Српске радикалне странке за председника Србије, Томислав Николић поседује знање, умешност и вољу да испуни све набројане ствари. Томислав Николић је човек који неће изневерити поверење грађана, држаће се Устава и закона и на основу својих овлашћења заступаће интересе Србије на најбољи могући начин.



# КА ПРОГРЕСИВНИМ ПРОМЕНАМА

*Програм који ће реализовати Томислав Николић охрабрује, ошвара перспективе, нуди могућности остваривања модерне Србије, независне, домаћинске, снажне Србије у савременим шржишним шоковима, свейској економији, међународним интеграцијама, али и достојанствене и поштоване у свейу уошшће.*

Пише: проф. др Сретен Сокић

**И** ова (нова) влада се определила за хаотичне и вербалне а не суштинске и дубоке промене. Судећи према досадашњем „учинку“ и најављеним активностима, потпуно је јасно да нема пројекта целовитих промена (ако се изузме изборни експозе Војислава Коштунице у Скупштини). Нема неопходне и координиране динамике, квалитетних и компетентних (стручно, радно, етички...) носилаца функција – представника партија које су обезбедиле већину у Народној скупштини. Политичка активност и законодавни „допринос“ Владе крцати су банализмом, критикама претходне Владе уместо променама, вулгаризацијом уместо квалитетом.

На делу су, у јединству активности Владе и скупштинске већине, низ законских импровизација и примитивне калкулације. У одсуству вредности заснива се легитимност критике и негација већ постигнутог, егзактног, реалног. Јача само тон и звук празних речи. Безначајно се претвара у мистификацију а смушене намере у такозване изнуђене реалности, једино могуће, легитимне са аспекта интереса бирача и грађана. Као да се гради култ некомпетентном, неразговорном, нереалном, немогућем, магловитом, у ствари лаковерју и празноверју. А то јесте култ примитивности и нестручности са претераним неразумевањем наших друштвених могућности, реалности и енергије за радикално преуређење.

Вредност и резултати готово свих институција власти и најодговорнијих појединаца у њој мере се интензитетом рекламе и рекламерства а не творевинама и доприносом превазилажењу лутања и губљења, конкретним побољшањем стања, процесима промена и изласка из кризе.

Постојећа политичка елита која влада концентрише путеве власти на гејзире неделотворности и апсолутних празнина. Није тешко наслутити, сагледати, оценити да постојеће вође у власти намећу стратегију и праксу, концепције и односе, које у име надобудног и непостојећег талента намећу тесногруде идеологије и интересе. Пре свега оне који не указују на „нове видике“, већ идеале живота усмеравају ка патњи и даљој пропасти скоро свих претпоставки продукције, стварања, бољег сутра.

Послушност дела власти према творцима промена које нам намећу новокомпоновани транзиционисти и глобалисти (потпомогнути Међународним монетарним фондом) поприма садржаје заглашљиве (назови) песме са блеском празних речи и нереалних обећања са неискреним намерама. Намећу се мистифицирани облици вештачког пресађивања и накалемљивања концепција, мера, понашања који су далеко од наших могућности и наше реалности.

## ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ – историјска шанса за прогрес Србије

*Ипак се економске и друштвене реформе „најзад неће моћи зауставити или избећи“. Са овог аспекта веома је значајно који ће од кандидата бити изабран за председника Републике.*

*Моје професионално и лично убеђење је да и даље (укључујући и последње изборе за председника) Томислав Николић једини од кандидата има јасне, егзактне, реалне и оствариве правце реформи и промена ка прогресу Србије и демократије у њој. Немогуће је данас у Србији пронаћи политичара и државника оригиналне провинијенције, који не оклева, који је изванредне и савршене мудрости у свим приликама, ујоран и доследан, храбар и непоколебљив, пошршвован, од принципа и марљив, као што је Томислав Николић.*

*Његово политичко деловање на месту председника Републике биће право освежење након шрогодишњег поигравања са овом изузетно значајном функцијом и уставном институционализацијом карактера власти.*

*Програм који ће реализовати Томислав Николић охрабрује, ошвара перспективе, нуди могућности остваривања модерне Србије, независне, домаћинске, снажне Србије у савременим шржишним шоковима, свейској економији, међународним интеграцијама, али и достојанствене и поштоване у свейу уошшће.*

*Много штога у Србији и према њеним грађанима неће бити исто, већ неујоредиво боље, уколико Томислав Николић постане председник. Нека Томиславу Николићу на овим изборима исконски и вечити српски народ, вођен њамамећу, разборитишћу, мудрошћу и чињеницама стварности, донесе победнички венац.*

Готово да нема политичког разумевања код грађана, који ове „облике причешћа иностраним моћницима“ не узимају озбиљно, већ као колективно и државно плаћање дуга појединаца и делова владајућег политичког естаблишмента онима који су их довели на власт или омогућили њихову политичку и другу егзистенцију.

Уместо промена на боље и целовите стратегије реформи, производне експанзије и социјално одрживог развоја, на делу је непримерена, готово апсолутна и свеобухватна де-струкција. Уместо система одређених циљева и мера за реални (и могући) пројекат спасења, намеће се „религиозни карактер“ квазидемократије и антиекономије.

Реална резултанта је непосредна примена „теорије потпуног осиромашења“, безизлаз са негативним, негативним и рушилачким поривима. Расипање и уништавање економских снага и природног капитала Србије остварује се брзином без преседана у нашој историји, захваљујући, пре свега погрешним нормама и механизмима економске политике, као и пресудним утицајима ванекономских чинилаца. Овако рушилачки и екстремно разарајући дух власти коју намећу одлучујући политички актери, по други пут од 2000. године, не познаје наша новија економска и политичка историја.

### Суноврат Србије

Власт већ више од три године грми о постигнутим реформама и транзиционим променама а истовремено емпиријски показатељи и свакодневни живот то демантују. Економских аргумената у корист ових ставова власти и остваривања обећања нема. Има само негативних последица, ограничавајућих фактора промена и хаоса који је створила примена непосредних мера и норми, политике назови-транзиције.

Егзактне оцене, реални услови живота и рада и директни удари антиекономије демистификују саопштене нам успехе и претварају их у вулгарни егзибиционизам. Шта су грађани Србије до сада доживели од нове власти: стварање илузије о новом – повољном економском тренутку и бољој будућности, масовна поскупљења, готово потпуно заустављање рада великог броја фабрика (најважнији облици производње углавном су замрли), обиље погрешних економских мера, анархичних и нестручних вођења области финансија, економије и пољопривреде и др. – низ фактора који су произвели песимизам привредника, недостатак обртних средстава, изражену неликвидност привреде, економски неприхватљив и неподношљив висок спољнотрговински дефицит, претерано велику јавну потрошњу, малу кредитну подршку и високе камате и друго: велики број губитака и висок ниво губитака, смањење могућности новог запошљавања са незадрживом тенденцијом масовних отка-

за, бројна нестварна обећања од успеха приватизације, увећање проблема исплата плата и последице преласка на обрачун бруто плата, недовољан износ и најновије умањење пензија, општи крах социјалне политике, државним мерама дозирани инфлационе токове итд. Ове и друге негативне тенденције синтетички изражавају безнађе владања од „октобра“ до распада ДОС-а. Нова Влада такође одржава и продубљује ово стање.

### Поменимо најважније:

1) Најава свемоћи нове „уставне конституције“ и новог облика „уставне економије“ и „демократије“, о којој се непосредно и непрекидно говори, све више постаје за актуелну власт основа продужетка владања. У овом тренутку је готово немогуће пасти под утицај група које заговарају стратегију „прво Устав па онда промене“. Као да нови устав, сам по себи, даје алиби за трогодишње нечињење и погрешно чињење.

2) Остваривање најширих друштвених, демократских, економско-социјалних, развојних и других циљева има свог непосредног утицаја на стање и ток очекиваних реформи. Резултати опредељују „реформске кораке“. Ту је немогуће експериментисати и ослањати се на искривљене податке који доводе до погрешних закључака. Дакле, стварност показује да нису потребне сумарне осуде критичара већ промене и резултати који „у свом пуном обиљу и разноврсности“ треба да мењају свакодневни живот и отварају перспективе.

3) Оцене резултата економије и политике, а посебно економске политике у последње три године веома су различите. Овде није реч о оцени концепта и ефеката, већ и о односу према власти која ту политику оперативно и утврђује и спроводи. Може се рећи да доминира неукус „енергичног одбијања и ниподаштавања односно одбацивања“ критичких анализа и примедби, сугестија и нових предлога.

Власт је наметнула готово идиличне аргументе односно унапред одређене ставове и мишљења са предубеђењима према, како кажу,

вештачки створеној вољи „за“ и „против“ постојећег стања.

Реално критичко сагледавање степена остваривања циљева и примене адекватних мера произилази из неколико, међусобно складних ефеката на терену кључних подручја (раст индустријске производње, националног дохотка, стандарда, запослености, привредни раст и развој, платнобилансна позиција према иностранству, унутрашња економска стабилност и заснивање и спровођење реформи и др.) економске политике. Реалност ових показатеља одражава остваривост бројних интереса, одређених (унутрашњих и спољашњих) погледа и захтева, као и подручја у којима је са-



мо спровођење економске политике исказало нескладе, погрешне потезе, нестручност и одсуство очекиваних ефеката.

Може се констатовати да је наша земља од двехиљадиге године пропустила бројне шансе (са ненадокнадивом економском и друштвеном ценом) и да губи годину за годином и тиме умањује своје могућности, како у сферама решавања нагомиланих проблема, тако и у утврђивању и остваривању стратегије реформи и развоја. „Резултати” трогодишње економске политике непосредно су супротстављени развоју и расту квалитативних ресурса земље.

4) У овом, готово бесконачном сутону, јавља се нова власт са новим плановима, новим практичним погледима на правце и могућности широких транзиционих процеса. Веома брзо, готово преко ноћи, афирмисала се доминација старих државних метода деловања, примена монопола силе, не само као облика новог социјалног дијалога, већ и алокације економских и материјалних ресурса.

Све више се афирмише специфична државна економска политика, коју карактерише низ негативних одлика које јачају тенденције монопола политике над економијом.

Погубан утицај политике на економске токове кулминирао је до несхватљивих висова субјективизма и колективно-личне доминације. Економска политика и неминовни реформски преображаји тендирају ка економским изопачењима и социјалној декаденцији у југословенској пракси транзиционих процеса. Бројни су показатељи бесмисла и најширих (политичких, социјалних, економских, развојних и других) последица између тежње државе за свеобухватном контролом, с једне стране, и нужности и захтева за темељним реформама, с друге стране. Више је него егзактно да је држава преузела функцију одлучујућег субјекта друштвених кретања. Наметнула је специјалне мере социјалних односа, начина управљања привредом, банкама, кредитно-монетарним токовима, приватизацијом и др, ширећи до неконтроле сопствену пристрасност, „неминовну нужност” свога мешања, развијајући инструменте да друштвену и економску стварност претвара искључиво у свој продукт.

Овако изражено „присуство” државе у економским словима је далеко шире од економске политике коју данашња економија познаје или, пак, савремени економски мислиоци сматрају могућом.

5) Разноврсни покушаји превазилажења епицентара кризе последње три и по године били су углавном везани за један мањи број реформских законских прописа али су доминирале мере економске политике које су имале најаву темељних промена. Међутим, тешко је прихватити одређења ресорних министара (и мањег броја других политичара) да су постигнути видни помаци и да су њима показане, а спровођењем доказане значајније позитивне промене на боље. Ако се, пак, све мере економске политике сагледавају у целини (а тиме мери и успех српске владе) онда се наша стварност сусреће са одређеним специфичностима: „Ни највећи критичари њеног учинка свакако не могу порећи остварени помак у протеклом периоду, као што је и чињеница да је ово сигурно влада која је до сада највише хваљена и истовремено оспоравана”.

Економска политика се колебала око партијалног санирања текућих негативних тенденција на облику фундаменталних сегмената репродукције, уз безброј бројних обећања у функцији санирања разноврсних интересних сфера и изно-

ђених форми уступака синдикалним облицима организовања, дефицита платног биланса са иностранством, покушаја превазилажења готово трајне неликвидности предузећа и њихове неисцрпне глади за свежим новцем, кредитима, сировинама на „одложено плаћање” или ради прераде за извоз, нетржишних компензација и друго, проблема готово континуираног пада индустријске производње, затим начина употребе новца у буџетским касама и других негативних токова.

Могуће је дати општу оцену двогодишње успешности мера економске политике. Ипак ће она бити критички анализирана и стоји неоспорна оцена да су, у кључним сферама економске политике, а посебно „резултанте” од привредног раста, раста индустријске производње, веће запослености, раста цена и пореског захватања, економске стабилности, спољноекономског биланса, монетарне политике, социјалног бољитка, развоја и друго, показатељи егзактни и не дају простор за задовољство, већ обрнуто.

6) Нова власт спроводи буџетску политику претераног опорезивања и нереалних захватања из других буџетских извора у склопу политике државних издатака који имају карактер свеобухватности економије и тржишта уз истовремено гашење оних ресурса који се као компаративна предност намећу на тржишту у међународним размерама.

Ова, 2004. буџетска година представља егземплар нерационалности и нуди обиље чињеница за закључак да је на делу готово потпуно подржављење економског и политичког живота у Србији. Ако се томе дода и најновије „подржављење” Комерцијалне и Војвођанске банке, не само еквилибристиком њиховог дуговања Лондонском и Париском клубу, већ начином „стицања” већинског власништва акција и кадровских промена, опасност од опште контроле постаје реалност.

Покушај да овогодишњи буџет представља одлучујућу економску и политичку снагу изазвао је низ професионалних реаговања. У потпуности се слажемо са стручним мишљењима која указују на бројне буџетске неразрешиве дилеме наметнуте нескривеном политиком општег подржављења. Указујемо на економску стварност да се буџет заснива на варијабилтама које прошле године показују општи пад и негативне трендове.

Није тешко доказати да је друштвени производ Србије у 2003. био „на позитивној нули” или негативан, мада је званична статистика приказала пораст од 1,5 %. Значи, ништа од планираног реалног раста од 5%. У прошлој години индустријска производња је пала за 3%, а пољопривредна (како тврде статистичари) бележи пад од 5,7%. Истовремено је спољнотрговински дефицит запањујући и износио је 4,84 милијарде долара, са крајње неповољном структуром увоза по наше производне потенцијале.

У целини анализирано, ове и друге макроекономске претпоставке доказују да је процена раста бруто домаћег производа (БДП) између четири и пет одсто (колико се планира) неостварива и нереална. Планира се раст индустријске производње за 2%, пољопривредне за 8%, услуга за 3,5%. Дефицит износи око 3,8% БДП односно око 600 милиона евра. Планира се покриће дефицита буџета од задужевања код домаћих банака и грађана у износу од 9,2 милијарде динара, 3,7 милијарди донација (према најновијим проценама планира се бесповратна помоћ донацијама, у 2004 –

164,78 а концесиони кредити 522,78. мил. евра), 9,5 милијарди кредита од међународних финансијских институција, 16,4 милијарде динара од приватизације. Оволиким дефицитом се губи економска филозофија буџетирања заснована на реалним изворима а он поприма развојну димензију, али дефицитарно конструисану.

Претпоставке на којима се заснива буџет не би требало узимати озбиљно, реално, могуће, оствариво. Речју, буџет није примерен нашој економско-финансијској ситуацији и могућностима. Нису само невероватни извори и структура, већ је крајње неуралгична економска политика заснована на буџетском облику финансирања кључних инвестиција и других садржаја производног и економског опоравка привреде.

7) Као аргумент за ново дужничко ропство наше земље износе се низ такозваних објективних или „експертских“ разлога везаних за потребу за кредитима, повољност задуживања, нову економску политику задуживања, позитивне ефекте трошења већ „повучених“ кредита (након доласка нове власти). На пример: „Ново задуживање било је неопходно како би се обновили путеви, пруге и електроенергетски систем“ (5. октобар 2002).

Низ је научних и стручних оцена које тврде да кредити нових поверилаца (ММФ и Светске банке), чије је закључивање предмет потпуног разилажења односно неслагања, не могу да се репрограмирају и да о томе морамо водити рачуна приликом новог задуживања.

Није познато зашто се не води рачуна да се овим задуживањима увећавају проблеми будуће нормализације спољне ликвидности и отплате кредита. Такође, није познато како су „затворени“ наши дугови према Светској банци

и ММФ, у износу од 129 милиона долара, преко Норвешке (под којим је условима отплаћен овај дуг). И оно мало штетних информација говори да је и то на штету наше земље.

Широко распрострањена је оцена да нисмо искористили све могућности „провизије“ ослобађања дуга, уштеда у сервисирању и репрограмирању. Ценећи по најновијој пракси финансијских односа наше земље са иностранством, очигледно да се ниподаштавају правни и економски аспекти дужничке кризе и некритички прихватају неповољне кредитне клаузуле увећавајући инфериорност и умањујући позицију у будућим финансијским аранжманима са иностраним кредиторима.

Према проценама др Данијела Цвјетичанина, „финансијска криза“ почиње 2005. године „јер ће неразвијена привреда морати да отплаћује

ануитете спољног дуга од скоро милијарду долара годишње ... а 2008. године ... око 1,5 милијарди долара, или 18 одсто бруто националног производа“. Ову процену је негирала Влада Србије јер је „суштина предвиђених мера економске политике“ другачијег усмерења.

Млађен Ковачевић истиче: „Кроз две-три године Србија ће за враћање годишњих рата страних дугова морати да издваја између шест и седам одсто друштвеног производа. Ново задуживање у иностранству, макар било и под „веома повољним условима“, могло би да буде „камен о врату“ ако се узете позајмице не би уложиле у профитабилне производе и услуге намењене извозу“. Србија дугује готово фасцинантних 14,3 милијарде долара и може се рећи да је, имајући у виду стање економије, ушла у дужничку кризу. Ово стање бивша и нова власт мање више вешто прикривају. Да би се формално поделила одговорност, члан 5 Закона о буџету (први пут од 2000) предвиђа задуживања код иностраних поверилаца.

### Историјска искушња економске технологије владања

*У шумачењу историјских искушњава и економских домаћина јасно се уочавају фазе владања влада ( крајем XIX века) које су засноване на три основне пологе:*

*1) Смушене подршке коалиција (које се мењају) у Народној скупштини, уз несигурној ојсцианка влада, честе измене њихових састава, одсуство значајнијих облика одговорности;*

*2) Неконтролисани прелив иностраних средстава по основи хаотичног задуживања у иностранству под некономским условима, са сумњивим партнерима, уз праксу залагања највићалнијих државних прихода без економског и финансијског морала употребе.*

*Подсетимо се овде да је први стирани кредити Србија узела далеке 1862. и да смо врло брзо доживели станање владавине иностраног капиталала. Занемаривана су, као и данас, уозорења: Чедомиља Мијатовића, Владимира Јовановића, касније Милана Тодоровића, Лазара Пачуа и др.— да инострани кредити постоје од користи само кад се њиме служи мудро, опрезно и штељиво, а од штеље, кад се употреби непромишљено, неодмерено и непродуктивно.*

*Што су се више гомилали стирани зајмови, све је осетнији постојао терет обавеза које из њих поичу, и све недољивија нужност да се из године у годину повећавају стари и уводе нови порези и намети. У положају „дужника, који кесу не веже“, народ се данас с бригом ишћа: куд се деде силно злато са стирани позајмљено – куда ли ће стирани зајмови најзад Србију одвести?*

*3) И разноврсне друге „финансијске ојсенарије“ афирмисале су економску и политичку свемоћ буџета. Практика државних финансија („буџетирање и финансирање“) која се заснивала на „прекораченим кредитима и ванбуџетским издацима“ довела је до начина владања влада под стираним шупорством.*

*Станање се из основа мења у времену од 1903. до 1914. године, које се назива „златно доба Србије“, када су на власти углавном били радикали.*

*Заиста се с правом познаваоци економских историјских искушњава владавине у Србији ишћају да ли се ово историја понавља или садашње станање кризе и њених основних извора недољиво подсећа на већ вићено, доживљено и преживљено.*

Питање свих питања је: који су разлози позитивног оцењивања макроекономских показатеља наше стварности од стране стручњака ММФ?

На самом почетку владавине иностраног капитала у Србији (почетком двадесетог века) заснована је стратегија које би се ваљало овде подсетити: „Са политичко-економског гледишта страни зајмови могли су бити од користи Србији тек под овим условима: 1) да се закључују на солидној кредитној основи; 2) да се употребљавају продуктивно; 3) да обавезе и жртве, које они намећу држави, не увећавају државне расходе и терете преко оне мере, коју им одређују производне и привредне снаге народа.

Да ли ера страних зајмова у Србији носи на себи обележје тих захтева политичке економије?“ (Др Владимир Јовановић, 1906)

8) Оно што је заједничко свим аспектима економске политике од 2000. године везано је за закључак да се она пројектује и спроводи, или се бар по конкретним емпиријским резултатима види, тако да се катастрофално одражава на социјалну политику и социјални развој. Због тога је и ми синтетички исказујемо као економску политику даљег повећања незапослености и социјалног пропадања. Може се рећи да је развојни пут социјалне политике показао трогодишњи регресивни тренд у кључним сферама живота, тј. да је убрзана тенденција погоршања економско-социјалног положаја грађана.

Пад стандарда је очигледан и емпиријски консеквентно исказан, независно од амбиција статистике да докаже другачије или да се променом (од стране Владе) садржаја и количине које садржи корпа производа на основу које се израчунавају реални искази зарада и исплата из сфере социјалних примања (из домена социјалне и дечије заштите и др.), повећава њихова такозвана куповна моћ. Напор нове власти да статистички докаже како је тренд реалних трошкова живота такав да се све боље живи, је бесмислен и нетачан. Са тога аспекта је једино могуће анализирати просечну месечну нето зараду у Србији у фебруару 2004. од 15.314, и у марту зараду од 14.395 динара. Економистима је јасно да је добар део грађана већ „статистички мртви“, да маркетиншке или козметичке реанимације не могу показати реалне позитивне ефекте.

Данас у Србији око три милиона људи има мање од 30 долара месечно. Ако је тај приход мера сиромаштва, онда је мера потпуне беде приход од 20 долара месечно. Тај критериј задовољава најмање милион и по људи. Више од половине вишечланих породица у Србији и младих до 18 година живи испод границе сиромаштва.

9) Подручја незапослености (према најновијим подацима оних који званично траже посао је више од милион) и бесперспективност по том основу заједно са социјалним сектором већ више од деценију вапи за реформама и променама „реалне егзистенције“ мера и циљева економске политике. Крајем јануара 2004. године било је 1.792.290, запослених. Криза запошљавања се увећавала и показивала своје појавне облике кроз амбијент незадрживог пропадања могућности за нови посао и нова радна места.

Једно од најзначајнијих подручја потпуног неуспеха досадашњих реформских покушаја у Србији је неконтролисано увећавање незапослености, одсуство пројекције и изградње тржишта рада, са готово нерешивим проблемом афирмације економско-социјалних критерија за сељење радне снаге

на основама капитала односно његових законитих критерија на којима се афирмишу појавни облици егзистенције и употребе живог рада. Данас је у Србији стопа незапослености између 31 и 34 одсто.

10) Целина функционисања пензијског система показала је све своје слабости, а недоследности у примени и последње измене целину негативних ефеката. Законски утврђен начин усклађивања пензија у односу на раст зарада и трошкова живота катастрофално су се одразили на веома низак стандард пензионера (Закон донет 26. децембра 2001). Висина пензија, после најновијег (јануарског) умањења за 5,2% (а у јануару 2002. умањење је било за 12,07%) не може да прати трошкове живота, чиме се социјални положај пензионера све више уgroжава.

### Општа деструкција

Независно од свих негативних показатеља и тенденција, као и суморне будућности засноване на њима, постојећа власт, по цену даљих катастрофалних учинака, покушава да заварави и обмањује јавност, грађане, државне, привредне и друге субјекте да је она богом дана, једина успешна власт у задњих две стотине година на овом балканском кришу, да су евентуални избори осетљиво питање.

Власти постављају парадоксални захтев да се не смеју пуштити грађанима да слободно заиграју на изборима. Њима се, наводно, руши концепција реформи а после њих велики број грађана Србије тек чека „ломор и потоп“, немаштина и незапосленост, и, према томе, ова власт има доживотне бесмртне заслуге.

Изгледа да све промене и реформе зависе од распореда политичких снага и успостављања партијских командних линија које тендирају ка свеобухватном бирократском турсорству као до сада васпостављеној највећој тековини нове власти на демонстрирању непознавања економских претпоставки и економске условљености. Оваква пракса се спроводи и у успостављању и организовању нових органа Државне заједнице, од Скупштине до Савета министара.

Не можемо а да не укажемо на западну димензију инверзивне транзиције коју нова власт путем неуспешне економске политике и стратегије одлагања реформи спроводи. Геополитичка димензија је ту више него јасна. Владајући инострани центри имају предност у Србији над економијом, економском и развојном политиком, логиком приватизације и запослености. Доминирају и притисци из „свог расположивог оружја“ да се некритички уважи недовољно артикулисана „међународна“ димензија садржаја законодавне регулативе, реформи и будућег развоја. Србија и новостворена заједница Србије и Црне Горе се налазе на путу на коме реалност незадрживо стреми у правцу светске кривуље економског и свеколиког уништења.

Доминира економска политика која доприноси одлагању реформи, повећању социјалних тензија и незапослености. Није тешко разоткрити стратегију да се економском политиком замене кашњења, недоследности и парцијални „реформски хаос“ и надоместе, како грешке у потезима којима се приписују реформске провинијенције, тако и одсуство било каквих радикалних промена које су биле неминовне у целини појединих делова системских „заокрета“. Самозвани експерти из редова власти персонификују институције. У сфери економске политике оформљује се један друштвени слој који се издиже изнад регуларних институција.

ПРЕДСЕДНИЧКА КАМПАЊА  
„ДЕМОКРАТСКОГ” БЛОКА



# ЗА СЛОБОДНУ ЈАВНОСТ СРБИЈЕ

*Мора се пробудити критичка јавност у Србији, онај део јавности који држи до националног доскојанства и анализом, аргуменцијама стајати у одбрану искривљене истине. У Србији, нажалост, још увек постоје интелектуалци и академици којих нема у јавности и који су скрајнути, постоје универзитетски професори и научни радници који као да су дигли руке од јавних вредности. Треба укинути листе подобних и неподобних сарадника, треба их позвати да саопште своје ставове.*

**Пише: др Зоран Аврамовић**

За остварење политичке слободе нису довољне само политичке партије. Оне су институционални стуб слободног организовања и изражавања политичког мишљења грађана, социјалних група и националних заједница. Међутим, поред деловања политичких странака, неопходно је постојање отворене или неспутане политичке јавности да бисмо живели у слободној држави. У политичкој јавности циркулишу мишљења о разним темама, догађајима и људима. То је простор у коме се више размишља а мање практично делује. Она на најбољи начин одсликава мисаона расположења грађана и социјалних слојева, али и ствара оно јавно мњење за које је још Дејвид Хјум говорио да је кључна полука власти. Ко влада јавним мњењем, он влада државом.

У Србији данас постоје политичке странке на власти и у опозицији, постоје и медији који треба да изражавају различита мишљења. Међутим, док у политичком партијском

животу свако може да се изрази кроз странку коју изабере или створи, у медијском простору није тако. На површини, ми видимо различита мишљења али не видимо и она која због воље или нечег другог, оних који одлучују о медијима и у медијима, не долазе на светло јавности. Зашто нека мишљења не долазе на странице штампаног медија или зашто неких лица има стално а неких никада на екранима тв станица, питање је на које се тек анализом може одговорити. Да ли је то ствар саме редакције, да ли персонални однос према аутору а не садржају текста, да ли због преовлађујуће политичке климе, да ли због притисака изван медија, да ли због финансијера из иностранства – све су то питања на која треба одговорити. Чињеница да се одбијају неки ставови и мишљења, казује нам да слободне јавности нема, као и то да одбијена мишљења више сведоче о каквој јавности је реч него објављена.

Овом приликом, изнећу два примера одбијања објављивања критичких текстова о неким општим питањима срп-



ског политичког живота. Мање су важне новине које су то одбиле да објаве. Али, у каквој то држави ми живимо када се преносе оптужбе из иностранства на њен рачун, а одбија домаћа полемика са таквим оценама. У политици се то зове небрига за државни и национални интерес а у моралу недостатак колективног самопоштовања.

### Пример бр. 1. Обруч лажи око Србије

У свету у коме живимо, у коме се истина и лаж боре за првенство, Србија и српски народ су понајвише од европских (а и светских) медија, појединих интелектуалаца, али и влада неких држава, изложени говору лажи. Из иностранства, и у даљој и у блиској прошлости, а и данас, долазе таласи лажи о политичкој стварности Србије. (Требало је само прочитати оно што се писало у иностранству о новембарским изборима у Србији 2003.) Поједине интелектуалце, медијске групе, организације, па и владе не руководи вредност истине и правде у изрицању судова о Србији, већ неки политички интерес или пак жеља да ствари буду у складу са њиховим идејама. Какви се мотиви за лаж налазе у основи оваквих оцена о политичкој стварности Србије, питање је од мање важности. Оно што ми видимо на европској и светској медијској сцени, јесу оцене које не само што директно противрече чињеницама, већ и тешко нарушавају углед Србије.

Добар пример ширења политичких лажи о Србији налазимо у деловању интернационалне групе која себе назива Међународна кризна група. То је невладина организација са седиштем у Бриселу а чине је политичари, генерали, новинари из више држава. Довољно је рећи да је њен члан и генерал који је бомбардовао Србију, чувени Весли Кларк. Та кризна група већ годинама насрће на Србију и труди се својски да продуби кризу у Србији и на Балкану, тако да се може назвати и Међународна група која производи кризу у (овога пута) Србији. О њеним „анализама“ писао сам још 28. априла 1998. у листу „Данас“. Ова група се јавља са својим извештајима увек када треба да се долије уље на ватру у Србији или када ваља неутралисати повољну слику о Србији и Србима. Тако се, ево, јавила одмах после етничког чишћења Срба са Косова и Метохије, почињеног од 17. до 19. марта 2004. Наравно, није се она јавила да осуди злочине албанских шовиниста, већ да критикује Београд и да саопшти онима који не знају, да ће етничко чишћење Косова само „ојачати ултранационалисте у Србији“, који иначе и даље имају одлучујући утицај у српској политици.

У овом извештају обавезно се истиче „криминализовано друштво Милошевићеве ере“ али само зато да би се додало како се Србија и ове, 2004. није битно променила у односу на минуло време. А обавезни део ових папира је позив „међународној заједници“ да настави са кажњавањем Србије због несарадње са Хашким трибуналом.

Свако ко располаже разумским способностима лако ће открити гомилу лажи и бесмислица у оваквим оценама из извештаја Међународне кризне групе. Такви ставови немају благе везе са чињеницама, већ са антисрпским страстима. Најпре, у Србији нема ултранационалиста на политичкој сцени али има појединаца, као и у свакој другој држави. Ове политичке партије заступају на неки од демократских начина националне интересе као и у свим другим државама. Пример са осудом паљења џамија у Београду и Нишу довољан је доказ. И све партије користе демократску процедуру



у свом јавном деловању. Надаље, тврдити да је Србија иста 1996. и 2004. године може само неко ко се руга чињеницама и здравим чулима. Ко то не види, не треба га ни уверавати у истину. А када се користи лаж, онда је очекиван позив за кажњавање. Тако је писала и Хана Арент о истини и лажи у политици.

Нема никакве сумње да је циљ ове међународне групе за производњу кризе у Србији и око Србије да ослаби положај Србије у међународној јавности, али и тај да у неком стицању околности подупре отимање Косова и Метохије а можда и још понешто. Када неко у толикој мери фалсификује политичку стварност, ту мора да се крије неки интерес.

Али, није трагање за правим политичким мотивима ове групе толико значајно са сазнајног становишта. Они тако делују и нико им не може забранити да делују као невладина организација. Чак и када шире лажи. Право питање је – шта се може учинити да се оне разобличе? Како се супротставити таквим лажима? Не видим други начин осим јавне полемике са ставовима ове међународне групе. Мора се пробудити критичка јавност у Србији, онај део јавности који држи до националног достојанства и анализом, аргументима стати у одбрану искуствене истине. У Србији, нажалост, још увек постоје интелектуалци и академици којих нема у јавности и који су скрајнути, постоје универзитетски професори и научни радници који као да су дигли руке од јавних вредности. Треба укинути листе подобних и неподобних сарадника, треба их позвати да саопште своје ставове. Оно што сада чине медији у Србији, да просто преносе извеш-

штаје ове групе (и других група и појединаца), није нипошто довољно. Једна телевизијска станица је недавно позвала у емисију члана ове групе, Дејмса Лајона и дала му прилику да одговара на блага питања новинара. То није довољно. Потребно је довести му компетентног опонента и онда би то била прилика да наша јавност чује и види ко говори истину а ко лаже. Верујем да би се онда открила права функција те групе: одржавати сталну кризу око Србије.

### Пример бр. 2. Уништи па стварај мултикултурализам на Косову и Метохији

Мултикултурализам је историјска чињеница. У Европи постоје само две државе са једном нацијом као основном социјалном основом политичког организовања – Португал и Исланд. Све остале већинске нације су у већој или мањој мери помешане са мањинским нацијама и њиховим културама. У свету је тај меланж још изразитији и сложенји.

У другој половини 20. века нарастају сепаратистички покрети унутар вишенационалних држава, али и у оквиру мањинских националних заједница. Ту чињеницу можемо разумети као недовољност културне еманципације свих националних заједница у једној држави. Политички покрети за самосталну државу само су наставак борбе за културна права и слободе. То је политичка и културна слика савременог света, ако под овим појмом подразумевамо време у коме ми живимо. У ту слику се најупечатљивије уклапа Косово и Метохија.

У последњих неколико година преовлађујући говор у „међународној заједници” јесте одбрана мултикултурализма на Косову и Метохији. То се може схватити као потреба очувања различитих култура у овој покрајини. Питање је, међутим, када је мултикултуралност покрајине нарушена или прецизније речено, порушена.

Можемо ићи у даљу и ближу историју. На Косову и Метохији од средњег века постоји преплитање српског и исламског културног идентитета. На том малом простору се одвијају процеси сукоба и сарадње различитих култура, понекад без, а понекад са мешањем страних држава. Тај потенцијално конфликтни мултикултурализам Косова и Метохије траје вековима, али у различитим државним оквирима – османлијским, српским, окупаторским. Из ове друге околности произилазио је и практичан однос према мултикултурализму.

Пребацимо се из историје у савременост. Размотримо однос „међународне заједнице” према наслеђу мултикултуралности на Косову и Метохији. Довољно је да се вратимо у време социјалистичке Југославије и раздобље до НАТО

бомбардовања 1999. године. Тешко ће било ко порећи да су косовски Албанци доживели културни процват у Титовој Југославији. Оснивали су своје културне установе, путовали по Србији и Југославији, стварали своје кадрове а чак је основан и универзитет на албанском језику. И после разбијања СФРЈ, на Косову и Метохији ништа у албанској култури није било забрањено (ни политичке странке) осим сепаратистичких активности. Ко је био на Косову и Метохији 1995. године, могао је да се увери да су две заједнице живееле помешано, а ипак одвојено. Могли сте да уђете у албански кафић иако сте Србин, а у српску радњу могао је да уђе сваки косовски Албанац. На улици су се могли видети млади и стари Срби и Албанци близу, али и удаљени. Чули сте разговорно албански и српски говор. И могли сте да се слободно крећете Косовом и Метохијом.

На Косову и Метохији је постојао мултикултурализам. Постојале су две могућности за његов развој – унапређивање или заустављање и рушење. „Међународна заједница” се умешала на разне начине – економски, дипломатски, поли-

тички, војно – да „реши” проблеме на Косову и Метохији пре и после 1999. године. Шта се догодило? Мултикултурализам је разорен до граница ишчезнућа. Највећи број Срба је најурен са Косова и Метохије, њихове верске и културне светиње су нападнуте будацама и ватром, а оно мало Срба што је остало не сме да се креће по овој покрајини. Са оваквим билансом ми данас, 2004. године, слушамо о потреби мултикултурализма у



Покрајини. Цинизам? Незнање? Скривање? Али, о мултикултурализму говоре озбиљни људи! Да ли они заиста не виде да је то брутално мешање „међународне заједнице” у проблем Косова и Метохије управо разорило стање мултикултуралности различитих националних заједница?

Одговор треба потражити у једном другом слоју јавног говора о мултикултурализму. Изгледа да таквим говором, пет година после 1999. и без повратка протераних Срба, треба покривати праве намере. Говором о мултикултурализму треба сакрити политички статус Покрајине. Преостали Срби треба да живе са својом културом, већински Албанци треба да уважавају ту културу и тако треба потврдити вредност мултикултуралности. А шта ћемо са политичким захтевима косовских Срба? Само политичким статусом Срби могу опстати на Косову и Метохији, а културу им нико не може отети из душе и онда када се верске светиње руше.

\*\*\*

Шта да закључимо на крају? Ништа више од: слобода јавности није освојена. За њу се морамо борити и даље.

# ЗАВИЧАЈ ТОМИСЛАВА НИКОЛИЋА

Из Географске енциклопедије Географског факултета у Београду,  
под руководством проф. др Србољуба Симаменковића, Београд 2004.

**БАЈЧЕТИНА** (52 становника), сточарско-ратарско и воћарско (92,3% аграрног становништва) сеоско насеље развијеног типа, на (680 метара надморске висине) изворишним странама Бајчетинске реке, која са реком Левом чини Гледићку реку, леву притоку Груже, у подножју Гледићких планина (895 метара надморске висине), 22 километра југоисточно од Кнића. Површина атара износи 748 хектара. У атару се налази 10 викендица. Обједињује два „краја”: Горњи и Доњи, са више група сродничких кућа (Милутиновићи, Вуковићи, Лазаревићи, Николићи и Карајовићи). Село је формирано крајем XVIII века. Године 1924. броји 36 домова и 228 житеља. Становништво је српско (слави Митровдан, Свету Петку и Светог Николу, сеоска слава Тројице), досељено у периоду 1788-1804. из околине Колашина. После Другог светског рата бележи стално смањење укупне популације (1948-269, 1971-147 житеља). Индекс демографског старења креће се у распону од 0,4 (1961) до 6,3 (1991). Електричну енергију добија крајем педесетих година XX века, а водоснабдевање је индивидуално (копани бунари, сопствени водоводи и слично).

У Бајчетини је 1952. рођен Томислав Николић (старином из околине Колашина у Црној Гори), један од оснивача Српске радикалне странке и актуелни заменик председника странке, која се развила из Српског слободарског покрета (основаног 23. јануара 1990. године).



# ПОДРШКА КАНДИДАТУРИ ТОМИСЛАВА НИКОЛИЋА ЗА ПРЕДСЕДНИКА СРБИЈЕ

И на овим председничким изборима ми, уметници, свесни историјског тренутка и тешке политичке, економске и социјалне кризе која је погодила нашу земљу, донели смо одлуку да јавно, отворено и искрено подржимо кандидатуру Томислава Николића за председника Србије, јер његова победа на тим изборима значила би наду за будућност Србије, коначно успостављање правног и демократског поретка, враћање достојанства српском народу и међународног угледа Србији.

*Туровић Зоран - уметник*  
*Мирошанић Александар - вокални солиста*  
*Томашевић Зоран - продуцент*  
*Ђорђевић Божо - музичар*  
*Давидовић Бранислав - музичар*  
*Видовић Ђ. Јанко - кинематограф*  
*Ђукић Милош - кинематограф*  
*Милошевић Грковић Милош - кинематограф*  
*Анђелић Милош - ЕСР рад у култури - продуцент*  
*Андрија Ера Ојданић - уметник*  
*Мирољуб Јанковић - уметник*  
*Андрејић Ера Ојданић - уметник*  
*Милан Митровић - тонски сниматељ*  
*Бисерка Митровић - костимограф*  
*Мирољуб Јанковић - уметник*  
*Андрија Ера Ојданић - уметник*  
*Миле Алимпић - продуцент*  
*Слободанка-Данка Стојиљковић - уметник*  
*Живко Симеуновић - музичар уметник*  
*Дара Крстић - вокални солиста*

Зоран Митровић – музичар  
Чедомир Марковић – уметник  
Живорад Ајдачић – редитељ  
Звонко Арсић – музичар  
Зорица Паравинић-Стела – уметник  
Мирослав Алексић – вокални солиста  
Зоран Башановић – продуцент  
Богоје Ђорђевић – музичар  
Бранислав Ђорђевић – музичар  
Милан Митровић – тонски сниматељ  
Бисерка Митровић – костимограф  
Мирољуб Јанковић – уметник  
Андрија Ера Ојданић – уметник  
Миле Алимпић – продуцент  
Слободанка-Данка Стојиљковић – уметник  
Живко Симеуновић – музичар уметник  
Дара Крстић – вокални солиста

Бранимир Ђокић – истакнути уметник  
Далиборка Стојшић-Ђокић – истакнути уметник  
Синиша Вићентијевић – проф. музике  
Недељко Билкић – истакнути уметник  
Снежана Ђердан – уметник  
Драган Динић – професор музике  
Ивица Мит – истакнути уметник  
Иван Божић – уметник  
Драган Вељковски – продуцент  
Златко Стојановић – професор  
Срђан Стојиљковић – тон мајстор  
Раша Павловић – истакнути уметник  
Војин Мулина – уметник  
Миленко Божић – уметник  
Илија Радуловић – културни радник  
Милоје Анђелковић – музичар  
Милован Миловановић – уметник  
Мирослав Јошић – музичар  
Слободан Ђурић – музичар

*Ђорђевић Зоран - музичар*  
*Мирошанић Александар - вокални солиста*  
*Томашевић Зоран - продуцент*  
*Ђорђевић Божо - музичар*  
*Давидовић Бранислав - музичар*  
*Видовић Ђ. Јанко - кинематограф*  
*Ђукић Милош - кинематограф*  
*Милошевић Грковић Милош - кинематограф*  
*Анђелић Милош - ЕСР рад у култури - продуцент*  
*Андрија Ера Ојданић - уметник*  
*Мирољуб Јанковић - уметник*  
*Андрејић Ера Ојданић - уметник*  
*Милан Митровић - тонски сниматељ*  
*Бисерка Митровић - костимограф*  
*Мирољуб Јанковић - уметник*  
*Андрија Ера Ојданић - уметник*  
*Миле Алимпић - продуцент*  
*Слободанка-Данка Стојиљковић - уметник*  
*Живко Симеуновић - музичар уметник*  
*Дара Крстић - вокални солиста*

# ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ, РЕАЛНО!

*Годинама већ чекам, као и већина грађана Србије, да могу да кажем за неког полицајца да је он мој председник и да ради све оно што ја као обичан мали грађанин, порески обвезник, очекујем да председник уради за мене. Да контролише рад министара и да нас о томе што је он то њима замерио редовно извештаје медији које ја из мог пореза финансирам. Да се не боји да изражи да се полиција и правосудје обрачунају са криминалом. Да Србија постане правна држава и да закони важе за све подједнако. Да мој председник врати Скупштини законе који су лоши по грађане Србије, да их поново размотра. Да војници буду поносни што су војници ове државе и да им председник не дозволи да их велики искористи за своје циљеве.*

## Пише: Маја Гојковић

У политичком распону од недавног учешћа у расправи о стању на Косову и Метохији у Савету Европе у Стразбуру поводом извештаја Харија Холкерија, до разговора са Валтером Швиммером, генералним секретаром Савета Европе, па до предизборног скупа у Тителу и митинга у Новом Саду, у тим само привидно различитим политичким окружењима, где сам имала прилике и сама да га посматрам, Томислав Николић се сналази са потпуно једнаком вештином и уверљивошћу. На мене, његовог дугогодишњег сарадника, као и на политичке саговорнике, присталице и опоненте, сигурно оставља утисак самоувереног политичара који зна шта хоће и како да оствари своје политичке циљеве. Његов победнички тим, који га прати у предизборној кампањи, потврдиће вам да Тома данас ради више него икада и свестан је да је Србији данас потребан политичар његовог профила, који је одлучан и способан да брзо реагује. Србија више нема времена, јер је стање у Србији такво да никоме више нису потребни политичари који ће одлагати доношење крупних одлука. Српска радикална странка има ту предност што наш кандидат за председника Србије има на кога и да се ослони, јер има добре сараднике са којима сваки свој политички потез добро анализира и

прихвата сваку сугестију коју му кроз разговор износимо.

Томислав Николић има потребну политичку ширину. Добро познаје Србију и наш народ. Уосталом, његов животни пут му је омогућио да упозна наш народ и наше добре и лоше особине и уверена сам да ће умети то своје знање добро да искористи на месту председника Србије. Зна да је Србији доста подела на политички подобне и неподобне, на староседеоце и дошљаке и помоћи ће Србији да схвати како су многе од ових подела вештачки стваране и подметане нашем народу увек када нам је било најтеже. Убеђена сам да ће у својој предизборној кампањи уверити бираче да је доста било са тиме и да је време да се Србија коначно окрене будућности. Подједнако су важни сви наши грађани, а председнику Србије морају бити важни и Косово и Метохија и Београд, Шумадија, Рашка, Војводина...

Томислав Николић је сигурно политичар који је окренут ка будућности Србије. Бави се политиком већ петнаестак година и уверена сам да добро познаје стање у нашој земљи и зна шта наши грађани очекују од његове победе. То је сигурно да је он човек који ће засукати рукаве и учинити оно што је најбоље за Србију.

Учинио је, након одласка др Војислава Шешеља у Хаг, најбоље што је могао за Српску радикалну странку. Осим нас, чланова Српске радикалне странке и најватренијих присталица, мало ко је веровао да се ми као странка можемо одржати на политичкој сцени Србије.



Ми смо се одржали, ојачали и победили на прошлим парламентарним изборима. У јуну ће наш кандидат постати председник Србије, а на јесен ћемо освојити Војводину и локалну власт. Тако показујемо свима онима који нам нису веровали или су се радовали нашим проблемима, да смо највећа политичка снага у Србији. Томислав Николић је, уз безрезервну подршку Војислава Шешеља из Хага, задржао начела из нашег политичког програма и на свој начин одговара на изазове који и данас стоје пред Србијом. Тиме је доказао да смо ми много више него што наши политички противници желе да признају и да смо након тешког пута коначно ту, да трајемо у политичком и јавном животу Србије.

Од 2000. године једино је Српска радикална странка у јавности, у Савезном и Републичком парламенту говорила отворено о ситуацији у овој земљи, у коју нас је гурнула власт ДОС-а. Говорићемо и у председничкој кампањи да је и даље цар го, јер се ништа у овој земљи није променило. Отишао је Живковић, али су ту, и данас Коштуница, Лабус, Илић, Драшковић... Мислим да се ту сем понеког имена, ништа није ни променило. Оно што прича кандидат владајуће коалиције је једно, а стваран живот га демантује. Кандидат Демократске странке је показао како се влада Србијом од 2000. до 2004. године. Њихова владавина је запамћена једино по аферама и скандалима, а ови нови их амнестирају од тога – нити их позивају на одговорност, нити санкционишу то што су ови радили.

Једина особа која данас може да каже свему томе доста, је Томислав Николић. Он може са пуним правом да критикује друге кандидате, а јасним речима да говори и шта је његов програм, који нуди бирачима.

Ја ћу сигурно гласати за њега, не само зато што сам радикал, гласаће и моји рођаци, комшије, пријатељи. Гласаћу за њега зато што ми он једини улива наду да ће, када победи, вратити Србији самопоуздање и веру. Ако немамо самопоуздање и не верујемо у себе, неће ни други. Ни Европа, на коју се толико позивају други кандидати, ни свет. Знам да је Тома политички зрела особа и да у својој кампањи пропагира јединство у доношењу одлука када су најтежа политичка питања за Србију пред нама. Једино нас јаке и јединствене Европа може разумети и озбиљно схватити. Последњи такав пример је Косово и Метохија.

Годинама већ чекам, као и већина грађана Србије, да могу да кажем за неког политичара да је он мој председник и да ради све оно што ја као обичан мали грађанин, порески обвезник, очекујем да председник уради за мене. Да контролише рад министара и да нас о томе шта је он то њима замерио редовно извести медији које ја из мог пореза финансирам. Да се не боји да тражи да се полиција и правосудје обрачунају са криминалом. Да Србија постане правна држа-

ва и да закони важе за све подједнако. Да мој председник врати Скупштини законе који су лоши по грађане Србије, да их поново размотре. Да војници буду поносни што су војници ове државе и да им председник не дозволи да их велики искористе за своје циљеве. Ако смо за мир, онда смо за мир свуда у свету, а нећемо да окупиримо друге народе и да их понижавамо онако како амерички војници понижавају заробљене Ирачане. Знам да Тома, који има два сина, неће дозволити да ниједан војник и полицајац иду у окупационе мисије у свету. Нећемо морати да се бојимо тероризма у свету. Мој председник ће сарађивати са Истоком и са Западом, али очекујем да им каже све оно што Србију боли већ годинама, а знам да ће Николић то умети. Он ће представљати Србију у свету и увек ће водити рачуна пре свега о нашим интересима.

Хоћу да сваки грађанин Србије добије председника за кога ће моћи да каже – ово је наш председник, без обзира на политичка одређења. Не сме да се понови оно што се десило доласком ДОС-а на власт, да људи страдају зато што нису мислили као они.

Гласаћу за Николића јер реално једино он може да задовољи моје критеријуме за председничког кандидата.

Приватно волим што је његова животна биографија остварење америчког сна у позитивном смислу, што је све сам постигао у животу и неодољиво ме по томе подсећа на мог оца. Што слуша рокен рол, али зна савршено да заигра уз ћирилицу. Што сам пече ракију и прави је домаћин. Што му је породица на првом месту. Што му одело јако добро стоји, што се политиком бави 15 година а није се угојио. Што је први радикал који је одржао говор у Савету Европе. Што искрено воли Србију.

Има и једну ману – навија за „Партизан“, али је прави демократа јер поштује то што Вучић и ја навијамо за „Црвену звезду“.

Гласаћу за Николића јер би за њега гласао и Војислав Шешељ.

Томислав Николић, реално!

## ИДЕ МИЛЕ ПОЛИТИЧКОМ ПРУГОМ



# КАД ДУША ПРОГОВОРИ

Пише: Момир Лазих

Једном давно на „Кикићевим књижевним сусретима“ у Градацу далеке 1968. године, један од мојих омиљених писаца који је знао своје српско поријекло, Меша Селимовић, рекао је, проницљиво ме гледајући као младог и доста „неухватљивог“ човјека, те вечери на кули „Змаја од Босне“, да „умијем да препознајем људе и да је то велика врлина човјека“. Био сам помало збуњен, јер осим мене за истим столом сједила је његова супруга и мој стари пријатељ, писац Душко Трифуновић. И тако, паде ми на памет Меша Селимовић негде јесенас, док сам се са Томом и др Сретеном Сокићем возио у Нови Кнежевац на промоцију књиге др Војислава Шешеља „Идеологија српског национализма“, о којој смо говорили заједно.

И док смо улазили у дворану која је била крцата, заправо ни шибица не би могла пасти на под, примјетих како један дјечак од неких својих дванаест година устаје са мјеста гдје је сједио и сав збуњен, бојажљиво приђе Томи и пружи му своју здраву и једру ручицу. Тома застаде. Оним својим соколским оком умиљато га погледа, стисну му мушки руку и помилова га по коси.

„Како си, јуначе“, упита га Тома.

„Добро“, узврати жустро дјечак. „Пошао сам да вас слушам“. Па онда пређе на ти са Томом.

„Ти си добар човјек Томо, ми овдје тебе сви волимо, ти си сад наш Шешељ“. Па мало као да застаде, дигну главу и дрхтавим гласом рече: „Ти ћеш бити предсједник јер имаш душу. Ја то знам“.

Ја сам остао пренеражен, Тома збуњен, а Сретен, дубоко замишљен, с благим осмјехом на лицу мјерка дјечака.

Тома га још једном онако разбарушеног помилова по глави, Сретен га штити по образ, а ја застадох да с њим прозборим још коју.

„Како ти знаш да ће Тома бити предсједник, а ни име ти не знам“. „Зовем се Слободан“, отресито ми рече момчић, а „биће предсједник зато што има душу“, узврати као из топа. Питам га од кога је чуо да Тома има душу. Рече да није ни од кога, него да је чуо у једној ТВ емисији како Тома зна добро да пече ракију, да се дружи са селацима, својим комшијама, да је оженио сина и пјевао на свадби, да Тома воли да обра-

ђује земљу, да су му синови лијеви, да пуно воли Шешеља, брине о Косову а зна и с „великим људима“ да прича. И не лаже. Он своју земљу чува од многих „дрних људи“.

Питам га који су то „дрни људи“. Каже да су то они што су нас у рату напали, бомбардовали нас, шаљу наше у Хаг, а тамо нема правде. „Много ми је жао мојих пријатеља са Косова и Метохије, кад би ме Тома одвео тамо ишао би с њим. Да их видим, да им однесем лопту. Да играмо фудбал. Знаш ти, цвикераш“, рече мени, „лићи ћу на Косово да га браним“, само кад порастем“, скоро плачним гласом рече.

Загрлим Слободана и тешким кораком упутим се ка бини, гдје ме чекају да сједнем. Види Тома да сам узнемирен. И док Тома прича о књизи др Војислава Шешеља „Идеологија српског национализма“, гледам га и одзивају ми ријечи младог Слободана у глави. Сјетих се онда оних ријечи Меше Селимовића упућених мени на „Кикићевим књижевним сусретима“, да „умијем да препознајем људе“.

Е, да је покојни Меша жив па да му испричам како Слободан зна да препозна душу и памет Томислава Николића. Бих срећан тог тренутка јер и ја препознах дјечака који умије да препознаје праве људе.

Препознао је Слободан у Томи тог тренутка своју отаџбину, људску истину и бригу Томе о свом роду. Препознао је и др Војислава Шешеља и Томине синове, чак и то да Тома добро пече ракију и дружи се са селацима, а умије да говори и са „великим људима“.

Кад проговори једна оваква дјечја душа, чиста и златна као сунце, кад проговори и препозна човјека у коме види и оца и мајку и свој завичај и „велике људе“ који нам долазе из свијета и с којима се Тома сусреће, онда је и сигурно да је Тома Николић постао истинска љубав тог дјечака који вјером у Тому љуби и воли оно најплеменитије што сваки човјек носи у својој души: љуби свој корјен, своју сла-

ву, свог селјака, не заборавља хероје попут Шешеља, брине о својим вршњацима на Косову и Метохији, једном рјечју препознаје свој народ, али и човјека који може, треба и умије да води свој народ. Зато Слободан рече Томи: „Бићеш ти предсједник“. И биће, Слободане, јер сте га ти и стотине хиљада Срба у овој нашој Србији препознали и задужили да то и постане. И биће Тома Николић предсједник.



# ХРАБРО ЈЕ БИТИ РАДИКАЛ

*Сви проблеми који данас оптерећују српски народ, колико су тешки и компликовани, толико су у суштини једноставни и једноставни за решење. Наступ Томислава Николића у Стразбуру, на састанку Савета Европе, одмах је био јасан и силовит и пред њим су немоћни остали западни политичари. Косово је саставни део Србије а Албанци су национална мањина и то је позитивно међународно јавно право. А видите како то решава ДОС, постављајући питање „о будућем статусу Косова“ о аутономији Срба на Косову, децентрализацији, кантонизацији и слично; као да су Срби мањина а не конститутивни народ.*

Пише: др Бранко Надовеза

У недостатку било каквог програма и концепције, изборни аргумент противкандидата ДОС-а Бориса Тадића и Драгана Маршићанина је да Запад (ЕУ и САД) неће прихватити победу Томислава Николића на предстојећим председничким изборима 13. јуна 2004. године. То је пример не само незнања, већ и кукавичлука. А где је њихов осећај за демократију, чији је највиши израз поштовање воље народа? Шта је заправо уопште за њих демократија?

Победа Томислава Николића је израз историјске нужности, јер положај српскога народа није био никада тежи, ни под турским ропством, ни у страдањима у два светска рата у XX веку. Једноставно, због тога што српски народ нема више такву биолошку снагу коју је имао раније, којом је надокнађивао сва страдања, оличена пре свега у људским губицима. Даље губљење територијалног и етничког простора за српски народ је недопустиво а друго, урушавање српске привреде је толико, да су већ видни елементи увоза најосновнијих прехранбених производа, а о финалној производњи да се и не говори. Стратегија Г17 и њених „стручњака“ подржаних шарлатанима из 12 осталих савезничких странака је таква да је створено убеђење да више ништа сами не можемо стварати, што није тачно, јер постоји стратегија за све облике развоја земље.

Томислав Николић је пре свега поштен, храбар човек, плебејац, човек из народа, као и сам председник наше странке др Војислав Шешел, који се жртвовао за све нас, за Српство. Томислав Николић је у сваком погледу комплетна личност, способна за тако одговорну државничку функцију.

Сећам се једном изречене његове мисли да је за све ово време страшно било бити српски радикал. Разапет између воље народа и сила које желе спречити ту вољу, било да је реч раније о ЈУЛ и СПС а данас о Г17, ДСС, ДС, СПО и њиховим сателитима, оличеним пре свега у минорним странкама грађанске оријентације.

Сви проблеми који данас оптерећују српски народ, колико су тешки и компликовани, толико су у суштини прости и једноставни за решење. Наступ Томислава Николића у Стразбуру, на састанку Савета Европе, одмах је био јасан и силовит и пред њим су немоћни остали западни политичари. Косово је саставни део Србије а Албанци су национална мањина и то је позитивно међународно јавно право. А видите како то решава ДОС, постављајући питање „о будућем статусу Косова“ о аутономији Срба на Косову, децентрализацији, кантонизацији и слично; као да су Срби мањина а не конститутивни народ.

Проблем односа Србије и Црне Горе се стално одржава као тензија. Томислав Николић је поставио питање има ли државе или је нема. Оваква наказа од државе никада није постојала у новијој историји. Не постоји ниједан елемент модерне државе, ни заједничке државне финансије ни заједнички систем безбедности (војска и друге институције), а све тобоже функционише као једна држава. Црногорци не могу доживљавати ту заједничку државу по потреби и користи (у узимању што више функција и привилегија), а управо им то стратегија ДОС-а омогућава. Поштовање воље црногорског народа изражене кроз референдум може бити једна законитост за постојање заједничке државе.

Развој економије се може решити кроз деловање закона тржишта у комбинацији са планском привредом и поштовањем свих својинских облика и тако Србија може доживети брз просперитет. (На томе се и базира основни програм Српске радикалне странке у 100 тачака, као и остали програми који се доносе уочи избора).

Зато победу Томислава Николића треба са нестрпљењем ишчекивати јер ће то бити почетак решавања свих политичких (како спољнополитичких, тако и унутрашњополитичких) и економских проблема и весник просперитета који очекује нападени српски народ, који тражи да опстане на свом историјском, етничком, привредном и културном простору.



# 12 РАЗЛОГА ЗАШТО ТРЕБА ГЛАСАТИ ЗА ТОМИСЛАВА НИКОЛИЋА

Пише: проф. др Марко Атлагић

1. Опредељењем за господина Томислава Николића, ми се опредељујемо за човека који ће засигурно гарантовати искорењивање криминала, крађе, корупције, мита и свих неморалних радњи у нашим привредно-економским односима, што је први услов реформе друштва.
2. Опредељујемо се за човека којем су увек и на сваком месту интереси народа и отаџбине изнад његових личних интереса.
3. Опредељујемо се за човека који ће сигурно преко институција система покренути то чак оживљавања привредне активности, што ће неминовно довести до отварања нових радних места.
4. Опредељујемо се за човека који ће гарантовати трансформацију васпитања и образовања на новим, истински демократским основама, водећи рачуна о традиционалним вредностима српског школства, народа и друштва.
5. Опредељујемо се за човека који изгара од љубави према свом народу, отаџбини и породици, и као такав даје гаранцију за развој поштене, здраве српске породице као темеља друштва у целини.
6. Опредељујемо се за истинског демократу, који ће се на сваком месту залагати за стриктно придржавање демократских процедура, унапређење парламентарне демократије и обнову цивилног друштва.
7. Опредељујемо се за човека који ће унапредити институцију председника Републике, придржавајући се уставних начела и обавеза, а засигурно ће настојати да и друге институције профункционишу и тиме елиминисати стављање појединца изнад институције система, што је данас један од већих проблема нашег друштва.
8. Опредељујемо се за човека који ће нашу земљу повезати и са Истоком и са Западом, који ће РЕАЛНО упознати свет са стањем у нашој земљи, без понижавања, улизивања и подилажења.
9. Опредељујемо се за човека који ће кроз институције система нашој омладини отворити перспективе на бази рада, реда и дисциплине.
10. Тиме ће и наши пензионери осетити бољитак, а не понижавања.
11. Нашој војсци припашће оно место у друштву које војсци припада у свим демократским друштвима и неће бити материјално понижавана као до сада.
12. Господин Томислав Николић је један веома профилисан политичар, не за краткотрајну употребу, већ политичар заната и што је веома битно, он је обичан човек и као такав најбоље зна проблеме обичних људи.

## И 1 ОД 1000 РАЗЛОГА ЗАШТО НЕ ТРЕБА ГЛАСАТИ ЗА БОРИСА ТАДИЋА И ДРАГАНА МАРШИЋАНИНА

Опредељењем за господу Бориса Тадића и Драгана Маршићанина грађани ће се сигурно определити за опробани образац владања, саздан од традиционализма, ауторитативности, популизма, ситно-шићарциј-

ског интересног повезивања, као што су они и њихове странке чиниле ступањем у коалицију са онима које су грађани одували на прошлим парламентарним изборима (СПО и Г-17).

# НАРОД ЈЕ ВЕЋ ОДЛУЧИО ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ ПРЕДСЕДНИК

*Реално, избором Томислава Николића, енергичног и способног, државнички мудрог полити-чара, правог српског домаћина на месту председника Србије и избором радикалске владе по вољи народа створиће се услови за реалне и ефикасне политике у свим областима у нашем друштву. Први резултати морају брзо да буду видљиви.*

Пише: Наташа Јовановић

Једна од битних карактеристика привреде у Србији данас је и поражавајуће низак степен ефикасности. Досовска олигархија, декласирана на изборима одржаним у децембру прошле године, није била у стању да створи услове и институционалне механизме за подстицање развоја привреде. Својим квази-реформским деловањем и доношењем многобројних погубних закона: пакета пореских закона, закона о приватизацији и закона о раду, бивши досманлијски режим је довео до потпуне деструкције у скоро свим привредним гранама. У Србији је веома ниска мобилност

радне снаге, мале су или никакве зараде, харају масовна незапосленост, беда и сиромаштво, чијим последицама је тешко угрожен огроман, чак милионски број нашег становништва. Не само да није било економских реформи о којима су досманлије три године говориле, већ је суморна економска слика употпуњена континуираним падом индустријске производње, животног стандарда и повећањем социјалних тензија.

Непринципијелна и нестабилна Влада, на чијем челу је успорени Војислав Коштуница, формирана после два месеца притисака, уцена, међусобних оптуживања, без икаквих скрупула следи тзв. реформски курс бивше власти. Већ на првом кораку своје владавине, Влада на стакленим ногама, јасно је ставила до знања да економског и привредног опоравка са њима на челу државе нема и неће бити. Продукт досовског узурпаторског режима Млађан Динкић, данас министар финансија по избору Војислава Коштунице, својом пројекцијом буџета за 2004. годину и касније његовим усвајањем од стране новоформиране климаве скупштинске већине, уз свесрдну подршку СПС-а, употпунио је трагичну слику садашње Србије у економском и социјалном погледу.

Влада и министар финансија који су скројили буџет са дефицитом од 45 милијарди динара показују одсуство реалности, изразито домаћинско понашање, јер укупан волумен, али и структура јавних расхода далеко премашују реалне приходе. Ни највећа фискална пресија у Србији, у којој готово ниједна фабрика не ради, неће попунити ставке у буџету које су зацртали нови носиоци власти. Тако је Млађан Динкић, по лошем рецепту свог некадашњег великог пријатеља и колеге „експерта“ Божидара Ђелића, средства за покриће невероватно високог буџетског дефицита „пронашао“ у приватизацији, наводним донацијама и новим задужењима, кредитима код међународних финансијских институција.

Несумњиво је да ће се таква економска политика за 2004. годину додатно негативно рефлектовати на руинирану привреду и нанети још већу економску штету Србији. Распродаја предузећа и попуњавање буџетских рупа, нова задужења, по којима су експоненти финансијско-мафијашког лобија и светских економских моћника Динкић и Лабус више него познати, представља само један исти круг, са новим-старим актерима и још више ће да продуби економску и социјалну кризу у нашој земљи.

Четвртина активног становништва у Србији се бави пољопривредом и та привредна грана треба да има велико учешће у стварању националног дохотка Србије, зашта Кошту-



МИ ВАС  
НЕ ЋЕМО  
ИЗНЕВЈЕРИТИ



горућим проблемима у нашој земљи, у којој живи гладан и осиромашен народ.

Времена за чекање више нема, једини излаз је хитна, преко потребна промена власти на свим нивоима.

Први, диновски корак ка свеобухватним, истинским променама у нашој држави и друштву представљаће блистава и заслужена победа српског радикала Томислава Николића, која ће неминовно довести до нових парламентарних избора и пуцања прве у низу слабих карика власти, а пре тога Томислав Николић као председник Србије омогућиће контролу рада Скупштине уз коришћење права суспензивног вета, што значи враћање неуставних и лоших законских пројеката Скупштини на дораду и поновно усвајање, што је до сада изостајало, па као последицу тога имамо низ лоших законских решења чија примена продубљује економску кризу и разара слабашну привреду.

Два лоша такмаца у председничкој трци, кандидат бившег досманлијског режима и садашњег, још увек владајућег, већ у старту далеко заостају за народним трибуном Томом Николићем, који је и на овим изборима једини прави репрезент патриотске, боље и лепше Србије. Сви аргументи са којима кандидат српских радикала чиста образа излази пред бираче су чврсти и разумљиви, јасно указују на хитну потребу за радикално бољим решењима. Реално, избором Томислава Николића, енергичног и способног, државнички мудрог политичара, правог српског домаћина на место председника Србије и избором радикалске владе по вољи народа створиће се услови за реалне и ефикасне потезе у свим областима у нашем друштву. Први резултати морају брзо да буду видљиви. У Србији има пуно неискоришћених ресурса, велики је предузетнички потенцијал, радници су жељни посла. Покретање привреде, уз нови социјални програм који ће да се реализује по фазама, заштита најсиромашнијих слојева становништва, стварање услова за отварање нових радних места, реструктурисање привреде, директне стране инвестиције, све су то реално остварљиви циљеви будуће радикалске владе на коју Србија, извесно је, неће морати дуго да чека. Корак по корак. Прво да изаберемо најбољег. Народ је већ одлучио – **Томислав Николић председник. Реално.**

ничина неспособна влада и не хаје. У номиналном износу Динкић је, наводно, повећао ставку у буџету намењену аграру, али то је само бацање прашине у очи пољопривредницима – њихов положај, нажалост, ни мало неће бити бољи. Порези на приходе од пољопривреде и даље су неприхватљиво високи, инвестиције као битан фактор за пољопривреду се нигде не спомињу, како у штуром експозеу Војислава Коштунице, тако и у неуспешним покушајима Динкића да јавност убеди како је буџет за 2004. годину „развојни”. Тај мегаломански, неостварљив, нереалан буџет са толиким дефицитом, ни теоријски не може да се назове „развојним”, већ нас увелико упозорава на лоше и опасне намере нових моћника.

Глас истине, као велика опомена, чуо се одмах пошто је Коштуница прочитао свој непотпун и магловит експозе, када су посланици Српске радикалне странке озбиљно упозорили грађане да ће их убрзо захватити нови талас поскупљења. Повећање акциза на дизел гориво и бензин, драстично повећање акцизе на омиљени напитај код нас, кафу, најављено повећање цене електричне енергије (која је већ сада међу највећим у Европи), само су почетни потези нове, тзв. мањинске владе и њених министара који су у сукобу са народном вољом и стварним стањем у Србији. Сузбијање сиромаштва није само морални императив, већ обавеза сваке одговорне и одлучне власти, што ова тренутна сигурно није.

Владајући режим не жели да избегне грешке својих катастрофално лоших претходника, наставља истим стопама и очигледно је да и садашњи и бивши досовски властодршци потичу из истог миљеа, неспособни да се ухвате у коштац са



# ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ КАО ГАРАНТ ПРАВИЧНИХ ЗАКОНА

*Нова парламентарна већина у Народној скупштини Србије доноси законе који су очигледно штетни за грађане Србије. Народни посланици који чине већину усвајају их по аутоматизму, као што их и председник Скупштине у улози вршиоца дужности председника Републике поштысје. Зато Србији треба председник који ће контролисати рад парламента и који ће чистити законе пре него што их поштыше.*

Пише: Вјерица Радета

Ускоро ће се навршити чувених сто дана „рада“ владе Војислава Коштунице. А у тих сто дана? По узору на претходни режим, министри се шеткају по белом свету. Обећавају испуњавање свих услова не би ли добили неку донацију или „повољан кредит“, не размишљајући о грађанима Србије које и даље, мимо њихове воље, задужују, а задужени новац троше – само они знају где. А грађани Србије су, захваљујући бившем режиму Бориса Тадића и садашњем режиму Војислава Коштунице, већ задужени са 14,3 милијарде долара. Две хиљаде долара по глави становника! Одохотку по глави становника не говоре. Нису они ни узели власт да би бринули о народу. Брину они о својим кумовима, а то очигледно најбоље раде Млађан Динкић и Миролуб Лабус. Под заштитом и са одобравањем Војислава Коштунице, наравно.

Чини се да Влада Војислава Коштунице има само две мана. Једна мана је што у неким областима Влада апсолутно ништа не ради, а друга мана је што у областима у којима, као, нешто раде, раде погрешно, раде непотпуно, раде лоше.

И у области правосуђа раде погрешно, непотпуно и лоше. Уместо да Влада предложи Народној скупштини да се усвоји један целовит, кодификован закон који би обухватио све сегменте ове области, доставила је Скупштини на разматрање и усвајање, како они воле да кажу, пакете закона који суштински не значе ништа.

У првом „пакету“ који је садржао само седам чланова, продужили су до 2007. године формирање апелационих и управног суда, а ови судови нам не требају ни сада, ни 2007. године. Требају нам независни самостални судови опште надлежности засновани на принципу двостепености у суђењу, а само изузетно тростепености, када је реч о изрицању најтежих кривичних санкција. Требају нам судови у чију се уставну и законску надлежност неће мешати функционери извршне власти како је то било у бившем и како је у садашњем режиму.

Други „пакет“ закона из области правосуђа који је, на предлог Владе, усвојила скупштинска већина била је осма измена Закона о судијама, шеста измена Закона о Високом савету правосуђа, и четврта измена Закона о јавним тужилаштвима. Оволики број измена довољно говори о квалитету основних закона. Ни ове последње измене нису биле суштинске, била је то само правна шминка, а био је и обрачун између бившег и садашњег режима. Закон о судовима донет



је на предлог Демократске странке Србије почетком 2000. године, у време када је Војислав Коштуница био предводник ДОС-а. А када је изашао из ДОС-а, Демократска странка је брже-боље изменила овај закон, а сада је, последњим изменама, ДСС поново вратила у примену закон из 2000. године, који је тада усвојила досовска скупштинска већина.

Тако су ДС и ДСС, зарад својих ускостраначких интереса из правног система избациле Закон о судовима који је био целовитији и свеобухватнији, који је регулисао и организацију, и оснивање, и надлежност, и поступак пред судовима, и надзор који су „експерти“ бившег и садашњег режима „заборавили“.

Посебно је интересантан Закон о јавним тужилаштвима. Када је бивши Тадићев режим донео овај закон, сви заменици јавних тужилаца били су разрешени по сили закона. Потом је бивша влада у јавна тужилаштва вратила само одабране и довела нове, а неподобни су остали трајно разрешени.

Ових дана очекује се исти поступак. По сили, од стране ДСС измењеног закона, сви заменици јавних тужилаца биће разрешени, а на посао ће се вратити само подобни. Они који више не буду јавни тужиоци или заменици јавних тужилаца моћи ће да воде судски спор и добиће правоснажне одлуке у своју корист, али се у тужилаштва неће вратити док је у Србији на власти Коштуничин режим. Коштуничина влада је пре више од месец дана добила одлуку Врховног суда Србије којом је Влада обавезана да на посао врати судије за прекршаје које је влада претходног режима разрешила зато што су примењивали закон. А ова садашња влада је изабрала само неке, остали морају да сачекају нека боља времена, или да верују министру правде Зорану Стојковићу, који је у

Народној скупштини рекао да „у извршењу ове судске одлуке нема реваншизма, али једноставно нема више услова и они неће бити изабрани, без обзира на одлуку Врховног суда“. Тако раде легалисти, тако се грађанима гарантује правна сигурност. Ако је и од Коштуничиног министра, много је!

Ових дана народни посланици су разматрали више закона чија је суштина завлачење руке у џепове грађана Србије. Сви предлози су разматрани по хитном поступку, па се пуњењу Динкићевог буџета по хитном поступку придружује и министар правде. Он је, као да су у држави решени сви проблеми осим преласка улице ван пешачког прелаза, у име Владе Србије предложио измене Закона о прекршајима, предвиђајући казне непримерене реалној економској снази сиромашног српског народа. У држави у којој грађани не плаћају рачуне за комуналне услуге, не зато што нису савесни, већ зато што не могу да их плате, Влада предлаже петсто пута веће казне за учињени прекршај. На расправу о овом предлогу закона, скупштинска већина, заједно са народним посланицима из СПС-а и ДС-а утрошила је шест минута времена. Посланици Српске радикалне странке нису учествовали у расправи о изменама Закона о прекршајима због увреде изречене једној нашој колегиници, на коју председавајући Народне скупштине није реаговала по пословнику Народне скупштине, иако је он био грубо прекршен. Зато грађани Србије нису чули шта им се све спрема у новом измењеном Закону о прекршајима. На жалост, његову примену ће осетити на сопственом џепу.

Овакв закон Томислав Николић као председник Србије сигурно не би потписао, већ би га, уз јавно изнето образложење, вратио Народној скупштини на поновно разматрање. И ово је један од разлога зашто Томислав Николић мора да буде председник Србије. Реално.



# ДА СРБИЈИ КРЕНЕ НА БОЉЕ

*Победа Томислава Николића на председничким изборима донеће Србији, после дужег времена, једну значајну победу и патриотских снага у земљи и личности на челу државе која поседује све врлине народа из кога је ишклекла, бескомпромисног борца за истинске интересе и права свих грађана.*

*Та победа је данас неминовност и реалност.*

*Након тога створиће се услови да српском здравству, применом боље политике, крене на боље.*

*Наравно, за то су потребни нови парламентарни избори и убедљива победа Српске радикалне странке.*

**Пише: др Паја Момчилов**

Стање здравља грађана Републике Србије није задовољавајуће. Према показатељима здравственог стања популације, као и показатељима оболевања и умирања и показатељима квалитета живота, Србија се сврстава међу најнеразвијеније земље Европе. Једном речју, у Србији се данас живи краће, чешће се оболева и више умире од последица болести, него у другим развијеним земљама.

Веома је неповољна и демографска ситуација, која се огледа у израженој депопулацији српског и већине других народа који живе у Србији, уз истовремено прекомеран пораст становништва албанске, ромске и муслиманске националности.

Са једне стране имамо „белу кугу“, а са друге стране „демографску експлозију“, које обе доводе до економских, социјалних и политичких проблема.

Стручњаци указују да, ако се наставе ови неповољни демографски процеси, српски народ ће већ 2050. године бити мањински народ у Србији, са тенденцијом да у даљој перспективи нестане са ових простора.

Ови неповољни процеси се одвијају у условима тешке економске ситуације, изазване дугогодишњим економским санкцијама, наметнутим нашој земљи од међународне заједнице, ратовима у окружењу, који су довели до поновног егзодуса српског народа, а као кулминацију неповољног следа догађаја имали смо оружану агресију земаља чланица НАТО-а.

Губитак невиних људских живота и велика материјална разарања, у великој мери су довели до успорења неопходних транзиционих процеса у земљи.

Издавања за здравствену заштиту од око 6 процената од бруто друштвеног производа су, и поред лоше здравствене ситуације, на доњој граници коју прописује Светска здравствена организација.

Здравствени систем не функционише добро и због: лошег информационог система и томе следственог некавалитетног праћења показатеља стања здравља, запостављања примарне здравствене заштите, превентиве и промоције здравог начина живота, неадекватног укључивања приватног сектора у систем здравствене заштите, што има за последицу његов неравноправан положај, честих промена комплетних руководећих тимова у здравственим установама у последње три године, ниских личних доходака здравствених радника и присутне корупције.

Скупштина Републике Србије је до сада била искључена из процеса креирања здравствене политике наше републике, будући да се у њој о томе није расправљало и у њој није усвајан документ Принципи здравствене политике Републике Србије.

Као све земље у транзицији, и ми морамо ући у корените реформе система здравствене заштите.

Непостојање јасне политике здравствене заштите и постојећи документ „Боље здравље за све у трећем миленијуму“, кога је као програмски документ донела претходна Влада, а који обједињено покушава да обухвати здравствену

## У ЦЕНТАР СРБИЈО





политику, визију система здравствене заштите и стратегију и акциони план реформе система здравствене заштите, изазивају додатне недоумице и сумње да ћемо правовремено добити квалитетна реформска решења.

Постојећи документ се мора допунити тиме што један од приоритетних циљева здравствене политике треба да буде очување биолошког интегритета српског и већине других народа који живе у Србији, а о томе се у предложеним документима уопште не говори.

Постојећи програмски документи морају бити допуњени јасним дефинисањем фактора ризика за настанак болести, јасним финансирањем здравствене заштите, потпуним укључивањем приватне праксе у систем, залагањем за побољшање материјалног положаја здравствених установа и запослених у њима, залагањем за већу демократичност система и обезбеђивањем већег удела грађана у доношењу свих битних одлука.

Сведоци смо да су у доношење реформских докумената и у садашње пројекте који се спроводе као пилот-истраживања, у великој мери укључени страни експерти и да је домаћа експертека и стручна јавност маргинализована и искључена из креирања реформских решења.

Министарство здравља Републике Србије и Влада Републике Србије морају око реформе окупити што шири круг стручне јавности, компетентне домаће стручњаке и представнике свих институција система, који на директан или посредан начин утичу на остваривање здравствене заштите, уз укључивање у одлучивање грађана-корисника здравствених услуга, без чега нема доброг и задовољавајућег система здравствене заштите.

У оваквим здравственим приликама, или, по неким мишљењима, неприликама, политичка сцена Србије дочекује и предстојеће председничке изборе.

На претходним, неуспелим председничким изборима, као и парламентарним изборима, исказана је јасна воља бирача, која има све елементе народне мудрости.

У тешким и по судбину државе преломним годинама, власт треба поделити међу више релевантних, од народа признатих политичких партија.

У тој подели Српска радикална странка мора имати водећу и кључну улогу, као неспорни и доказани актер и гарант борбе за остваривање и очување виталних националних и државних интереса свих грађана Србије.

Политичко визионарство и борба Војислава Шешеља за добробит наше државе и грађана данас доживљавају пуну афирмацију и путоказ су који треба следити.

Победа Томислава Николића на председничким изборима донеће Србији, после дужег времена, једну значајну победу патриотских снага у земљи и личност на челу државе која поседује све врлине народа из кога је потекла, бескомпромисног борца за истинске интересе и права свих грађана.

Та победа је данас неминовност и реалност.

Након тога створиће се услови да и српском здравству, применом боље политике, крене на боље.

Наравно, за то су потребни нови парламентарни избори и убедљива победа Српске радикалне странке.

**Скупиштина Републике Србије је до сада била искључена из процеса креирања здравствене политике наше републике, будући да се у њој о томе није расправљало и у њој није усвајан документ Принцип здравствене политике Републике Србије.**

## Злоупотреба локалне самоуправе у политичке сврхе



*Како су досманлијске квазилолтиичке шпешочине, користићећи шековине окшобарске „булдожер револуције”, успеле да пошћуно осакаће и обезвреде ингеренције локалне самоуправе и узурпирају права грађана Србије, Земуна пошошову. Ваљда из освете, јер су у њему прећходне четири године владали радикали. Владали на задовољство грађана, сћављајући инћересе грађана изнад свих других. Или је то правило понашања, јер је слична или пошћуно истћа сћтуацја у гошгово свим ошћишћинама где већ четири године „сћраховладају” зулумћари, истћљени из кукавичјег јајеша које нам ономад подемћинуше скушћоноше шзв. новог светског поретка и глобализације (чћићај неоклолонијализма, шћошћлног поробљавана и ашсолућиног обесћрављивана слободних народа и нацја).*

### Пише: Момир Марковић

Прошле су, ево, већ четири године од кад су лучоноше накарадне политичке творевине, препознатљиве под именом ДОС, пројахале Србијом и угарцима квазидемократије запалиле и потпуно пореметиле мерила вредности у држави. Под паролом да је све што је до тада ураћено, лоше и да су они богомдани усрећитељи народа баћили су у благо све демократске тековине које је овај народ деценијама уграћивао у темеље свог политичког система, упркос и монархистичким и комунистичким девијацијама, које су му наметале. Данас је потпуно илузорно и беспредметно бавити се узроцима који су ове и овакве политиканте, послушничке креатуре, и до бесвести саможиве и алаве медиокритете довели на власт. Дошли су и преузели државно кормило, без обзира на упозорења озбиљних српских политичара и политичких аналитичара из земље и пријатеља из оног дела света коме је стало да Србија и српски народ опстану и испливају из мутљага у који нас је Запад оберучке гурао.

Данас се грађани Србије морају бавити последицама. Последицама које су огромне, поражавајуће и, по државу и нацју готово непоправљиве. И највише се осећају управо на нивоу локалне самоуправе, јер се грађани ту најчешће срећу са државним апаратом у решавању својих потреба и проблема. Ту, на локалном нивоу, граћанин на својој кожи осети све неправилности, све девијације, све ударе бирократског апарата и сву аланост локалних чиновника.

Покушаћемо да кроз досадашње деловање досманлијске власти у Земуну направимо скицу деловања досманлијских локалних „самоуправљача” широм Србије, јер у принципу се много не разликују. Сви су оног октобра измилели из српских политичких депонија, из странцица са једноцифреним чланством, предвоћени „лидерима” за које нису хтели гласати ни њихови укућани. Размилели су се по холовима и канцеларијама опшћинских зграда, отимајући, ждерићи и опогањујући успут све на шта су наишли. Њихове претходнице и путовоће, које су много раније инсталирали у апарате опшћинске власти и који су, „успавани” чекали овај тренутак,



*Огромну ирашину су досманлије подигле и око уклањања киосака по Земуну. Поред свих објеката са Кеја, уклонили су брзоишезно киоске из центара (испјед Робне куће). Непосредно по уклањању, на истим местима су никли нови киосци. Наравно, власник, или власници ових новоиствављених киосака су функционери ДОС-а. И поред тога, жалили су се да су морали да плаће „дебеле бакшише” онима који су им дали дозволу за иствављање. Ако су они сјраначки и лични пријатељи, новчаници им нису у пријатељским односима.*

су по хитном поступку унапређени у шефове, начелнике и руководиоце свих фела и профила. Од њих и ових, новодошлих формирала се врхушка без скрупула, али са огромним апетитом. Чим су засели у фотеле и поделили општину на спахилуке и личне забране, кренули су са харачењем, отимачином и рушењем. Рушили су све објекте који су макар мало мирисали на претходну власт. Поготову оне, чији власници нису хтели да, поред законских дажбина, напуне „плави” коверат и тутну им у руке или џеп.

У Земуну је постало правило да све може и ништа не може. Може, ако се подмаже и плати и не може, без обзира на законске клаузуле и стварне потребе грађана Земуна, уколико се само тражи право и правда. Празна рука није могла никако завршити посао. Поред званичне тарифе за таксе и остала давања инаугурисана је и незванична, „црна” тарифа, којом се посао регулисао. А морале су бити задовољене и једна и друга. И наравно, на сва звона и таламбасе разгласили су да све што је претходна власт урадила, не вреди ничему. Демократија, цивилизација и све остало почиње од њих. По њима, од њиховог доласка се и време мери.

### Локације и локали као награда локалним босовима

И мада у Бога углавном не верују, понеку узречицу, везану за Бога и божје послове строго примењују. Ону, рецимо, да је Бог прво себи створио браду. Тако су, одмах по доласку све боље локале и локације поделили углавном себи и својима. А да би претходне кориснике локала истерали, баснословно су подигли цене закупа. Успут су тражили и друге начине да ослободе пословни простор на који су бацили око. Што се локација тиче, ствар је била знатно простија и лакша. Једноставно су порушили све привремене објекте за чију је изградњу претходна власт дала сагласност. Тако сада на Дунавском кеју од Венеције до хотела Југославија нигде не можете попити чашу воде. Тачније, нисте могли док нису почели да ничу њихови објекти и објекти чланова њихових фамилија. Шта ћете, људи су фамилијарни.

Као еклатантан пример њихове алаве власти може послужити изградња тзв. спортских објеката и терена на месту где је некад била војна хидро-база. Е, ту је локацију добио човек, који је иначе члан Управног одбора ЈП Пословни простор. Кажу досманлије да је лицитација била фер и коректна, да су сви имали права и могућности, те да је локацију добио најбољи. Вероватно најбољи међу њима, мада и није нимало тешко бити најбољи међу људима таквог менталног и моралног профила, скупљеним са коца и конопца, што народ каже. Било како било, тек данас се широм Земуна шире летње баште, угоститељски објекти, атрактивне трговине и други садржаји, чији су власници или дебело платили, или су носиоци неке од општинских функција.

А да ли је нешто урађено за грађане Земуна? Нешто што би локална власт могла, морала и требала да учини? Као што је радикалска власт направила преко 160 километара путева и улица, четрдесетак километара, што главног, што разводних водовода по селима, неколико десетина ки-

Некадашњи изглед Трга победе пре доласка радикала



*Каже народ да у сваком сјаду мора да има по нека „брљива“ овчица. У општини Земун ту улогу веома успешно игра извесни Недељковић. Човек сумњиве стирчности, проблематичне моралне карактеристике, сумњивих интелектуалних капацитета, а истовремено несумњиво ниског прага частности и људског достојанства и несумњивих могућности да лаже, илжује, измишља и манијакалне пошребности за писањем, углавном беспредметних и шупљих кривичних пријава, постао је гласговорник овој булументности на властима. Због његове скрибоманије многи људи (поред осталих и писаца ових редова) су имали невероватне проблеме до утврђивања неистинитости његових пријава. О њему ће ускоро судски посленици имати шанси да кажу, а богами и да одмере.*

лометара електровода, неколико десетина фасада и још пуно тога. Ако занемаримо критике и жалопојке на бившу, радикалску власт којима досманлијске перјанице парају и уши и небо већ четири године, конкретно нису урадили ништа. Чак су успели да упропасте и готово све инвестиције које су биле у току. Тако су проћердали и двадесетак трафостаница, које су биле погођене и плаћене и којима је требало регулисати проблем струје у насељима Бусије и Грмовац. Нису, дакле, урадили ништа позитивно. Ништа што би остало као обележје њихове власти. Јесу, додуше, поставили плочу на згради општине на којој пише кад је зграда направљена, ко је пројектовао и зидао и ко је дао паре.

Писац ових редова је приликом откривања плоче питао председника општине што и они не сазидаше било шта, па да стављају плоче на своје а не туђе објекте. Тек изашао из делиријум тременса, што је, иначе, његово природно стање, перјаница и огледало досманлијске власти само је ћутао и „дубокоумно“ гледао изнад глава присутних, сањалачким погледом. Или му је поглед био замућен малиганима. Бог ће га знати. Уосталом, у ћутању је мудрост. Само кад се проговори, саговорник може схватити да ли испред себе има филозофа или будалу. Пре никако. Држећи се, дакле, тог правила, председник општине је ћутао. И оставио утисак дубокомислећег. Кад су ономад долазили на власт, на сва уста су говорили како су претходници (што ће рећи, радикали) непотребно запошљавали раднике и умножавали администра-

*Кад су пролетос најављивали на сва звона „Ехо“ фестивал на Лиду, доказујући да, ето, брину о култури, о младима и проводу, ушкривали су се у средствима јавног дезинформисања да народу обзнане како су и појединачно и групно пролили поштоке зноја док нису успели да грађанима приуште најугођај. Кад је непосредно после тога пуцла брука о злоупотребама, лоповлуку и невероватном криминалу и кад су грађани почели да их прозивају, све је одједном сипљаснуло и гурнуто „под шетих“. Заборавили су да су комилејсна документација и докази већ на сигурном месту и чекају да органи гоњења утврде место и улогу у овој работи сваког од њих појединачно.*

цију, да би, чим су ушли у општинску зграду, отпустили све који су имали било какве везе са радикалима, а потом запослили, што у Општини, што у Пословном простору, неколико стотина својих. Данас се по канцеларијама и холовима сударају, гурају и мимоилазе људи који не знају ни где им је радно место, ни шта су им радни задаци. Али врло добро знају где је благајна и шалтер банке на коме подижу апанажу и револуционарне додатке. Начелници и инспектори отворено и без бојазни рекетирају где год и кога год стигну. И тачно се зна колико од тако отетог харача иде коме из структура власти. Зна се такође ко има право на рекет из које области. Интереси им се не преплићу. Лични интереси, наравно. За опште интересе и интересе грађана немају времена. Журе, јер осећају да им време истиче, да покупе, отму, украду и изрекетирају што више. Док још могу. Било како било, тек грађани Земуне проклињу дан кад су ови зајихали општину и жељно чекају септембар, па да их најуре на политичко буњиште и у мишије рупе, одакле су измилели оног октобра.

**Томислав Николић увек нађе времена да поразговара са грађанима**



Уосталом, последњи парламентарни и председнички избори су им најавили расплет овог досманлијског галиматјаса у који су увели институције у којима су се баш разбашкарили. Почетак њиховог тоталног краја биће 14. јуна, после председничких избора на којима ће Томислав Николић однети убедљиву победу над свим противкандидатима заједно. А што се доказа о њиховим лоповлуцима тиче, гомиле папира и доказа су већ у рукама српских радикала. Уосталом, нећемо им, после избора дозволити да изнесу и сакрију ниједан папир и ниједан документ о њиховом „раду“. Поручујемо им да ће, онако како су пунили канцеларије, холове, депове и рачуне, одмах после избора пушити судске ходнике, суднице и апсане по Србији. То ће им бити награда за „самопрегоран рад и резултате“ које су остварили. Сваком према заслуги.

# НОВА КЊИГА У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ



**ТВРДИ ПОВЕЗ  
ЗЛАТОТИСАК**

У својој најновијој књизи проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма. Шешељево дело одликује критички приступ и бриљантна анализа, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима. селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. Лазе Костића“. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова.

Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

**ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1000 ДИНАРА. ПРАВО ПОПУСТА ОД 50%  
ИМАЈУ СВИ ЧЛАНОВИ И СИМПАТИЗЕРИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ**

**КЊИГЕ ИЗ ЕДИЦИЈЕ 'САБРАНА ДЕЛА ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА'  
МОГУ СЕ КУПИТИ У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ,  
ТРГ ПОВЕДЕ 3, ЗЕМУН И У СВИМ ОПШТИНСКИМ ОДБОРИМА СТРАНКЕ.**



**СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21**



**У Београду је, 2. марта 2003. године, основан  
КОМИТЕТ ЗА ОДБРАНУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА**

Регистрован као невладино удружење грађана, непрофитног карактера, Комитет има за циљ организовање подршке др Војиславу Шешељу у његовој борби пред Хашким трибуналом. Удружење ради на афирмацији идеја др Шешеља: идеја слободе, мира, равноправне међународне сарадње, демократских стандарда, грађанских, политичких, економско-социјалних, националних, културних и других права човека садржаних у највишим међународним правним и политичким документима.

Главни задатак удружења је прикупљање свих врста доказа ради обарања измишљене оптужнице којом се кривица сваљује не само на др Шешеља, него на целокупни српски народ. Истовремено, удружење интензивно ради на објективном информисању домаће и светске јавности, преко свих доступних медијских средстава. У свом раду, Комитет је отворен за сарадњу са сличним организацијама у земљи и иностранству.

Рад удружења финансира се искључиво путем донација, спонзорства и добровољних прилога.

**Контакт адреса: Трг победе 3, 11080 Земун**

**Телефон: 011/316-46-21**

**Текући рачун: 205-61000-30, Комерцијална банка а.д.**

**Девизни рачун: 908-20501-70;**

**54280/1247-77555-1, Комерцијална банка а.д.**